

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NÎNE

Sal: 35 / Hejmar 418 / Cotmeh 2016

Kürt sorununun çözümünde Mûsil Savaşı belirleyici olacaktır

Mûsil sorunu, aslında Kürt sorunudur. Mûsil'da anlaşmaya ulaşılarak, Kürt sorunu, yani Kürdü inkar ve imha etmek isteyen zihniyet ve sistem ortaya çıkartılmıştır. Kürt soykırımı, Mûsil pazarlığı temelinde oluşturulmuştur. Bugüne kadar da Mûsil üzerindeki kavga biçiminde sürmüştür.

Kerkûk, Silêmanî, Hewlêr, Dihok Mûsil'dan kopartılarak, "Irak'ta yeni bir ulus devlet sistemi yaratıyoruz" denilip Mûsil'ın demografik yapısı değiştirilmeye, Mûsil vilayetinde çoğunluk olan Kürt nüfus azınlığa düşürülmeye çalışılmıştır.

Çeyrek asırdır devam eden ve 1. Dünya Savaşı'nın yarattığı statükoyu hedefleyen 3. Dünya Savaşı'nın da bugün gelip Mûsil Savaşı halini alması bu bakımdan önemlidir ve anlaşılır bir husustur. Mûsil Savaşı dar, yerel bir savaş değil 3. Dünya Savaşı'nın, yani Ortadoğu savaşının ta kendisidir.

> 2-4



Bêrîtanların direniş ve zafer çizgisinde özgürleşme zamanıdır

PAJK Koordinasyonu

Şehitler yaşayan gerçeklikler olarak toplumların hafızasında yerini korur ve geleceği yaratırlar. Ölümsüzlük kavramı kaynağını buradan alır. Bu anlamda mücadelemizin ortaya çıkardığı şehadet gerçekliği Kemal Pir arkadaşın ifadesiyle, 'Yaşamı uğruna ölecek kadar sevmek' ile bağlantılı olan bir gerçekliktir. Bu anlamda Ekim ayı kadın şehitlerimizi, yaşamın yaratıcı ve sürdürücü değerleri olarak tanımlamak yerinde olacaktır.

25 Ekim'de Xakûrkê alanında işbirlikçi-ihanetçi çizginin temsilcisi KDP'nin, Türk ordusu ile ortaklaşarak yürüttüğü tasfiye operasyonlarında teslimiyet dayatmalarına karşılık, kendisini Lelîkan uçurumlarından atarak şehit düşen Bêrîtan (Gülnaz Karataş) arkadaş Kadın Özgürlük Hareketi açısından 'savaşta zafer, yaşamda özgürlük' çizgisi olmuştur.

> 19-21

Doğru ideoloji ve doğru siyaset mücadele eden örgüt gerçeği ile yaşam bulur-II

Cemil Bayık

Özgürlük mücadelesi verenlerin, özgürlük tutkusu, özgür ve demokratik yaşamda iddiası olanların, 'Ben Önderliğe, PKK'ye, değerlere, şehitlere bağlıyım, Kürt halkının ve Kürdistan'ın özgürlüğünü istiyorum' diyenlerin, kesinlikle mevcut yetersiz durumu görmeleri, bununla mücadele etmeleri, bunun aşılması konusunda üzerine düşen rolü oynaması gerekir. Mevcut durumda kadroyuz, yönetimiz, militanız, örgütüz, diyebiliriz ama bu örgüt, kadro ve yönetim anlayışıyla bir yere varılamaz, bir yere gidilemez. Herkes büyük bir devrimci mücadele içinde olduğumuzu bilmeli, ona göre davranmalı. Hem de dünyanın en despot, en zorba zihniyetine, baskıcı bir güce, soykırımcı sömürgeciliğe karşı -altını çiziyorum- soykırımcı sömürgeciliğe karşı mücadele veriyoruz.

> 5-9

Komplo ortamının oluşmasında bazı felsefi ve siyasi yaklaşımlar

Rêber Apo'nun Özgür İnsan Savunması'ndan alınmıştır



Özelde Atina'da, genelde Avrupa'da şahsıma yönelik olarak gerçekleştirilen komplovari yaklaşımların, sıradan bir kişiye karşı tesadüfen veya savcının çok ustaca ve en ince ayrıntılarına kadar sözde anlatmak istediği gibi olmadığı kesindir. Çok açık olmasına rağmen, yine de bu yaklaşımları doğru ele alıp yorumlamak, tarihi olduğu kadar çarpıcı gelişmeleri de doğuracak anlama sahiptir.

Bunlar şahsımla sınırlı olsaydı, bu kapsamda bir savunmayı gerekli görmezdim. Kişiliğimde bir halk ve dostları, 'vurdumduymazlığa' getirilerek muazzam bir emeğin ürünü olan özgürlük çabaları, çıkarlar uğruna en alçakça biçimde peşkeş çekilmek istenmiştir. Şüphesiz komplo ve ihanette, suçu sadece Atina oligarşisine yüklemek doğru değildir. Çok tarafı vardır.Hepsini sınırlı da olsa özlüce ifade etmek büyük öneme sahiptir.

> 14-18

Zindanda iradenin zaferi faşizme karşı toplumsal direnişi de zafere taşıracaktır

Muzaffer Ayata

> 25-27

İktidar ve devlet inisiyatifinde olan bir medya her yaştan insanı zehirler

Hêlîn Ümit

Medya alanı, günümüz dünyasında savaşların ilk önce yürütüldüğü bir alan konumundadır. Sadece bilgilendirme konumunu çoktan aşmıştır. Basın-yayın çalışmaları toplumu haberlerle sadece bilgilendiren bir konumda değildir. Sadece tercihleri de sunmamaktadır. Daha fazlasıdır. Toplumun beğenilerini oluşturan, sermayeye alan açan, duyguları yaratan, düşünceleri yönlendiren ve tercihleri belirleyen bir konumdadır. İdeolojik mücadelenin en yoğun alanı olarak sistem güçleri tarafından ele geçirilmiştir. Bu araç ile toplumlar günlük, anlık bombardıman altında kalmakta, doğrular ile yalanlar iç içe geçmekte, zalim kurtarıcı olmaktadır.

Yaygınlık ve etki bakımından güçlenen medya alanı, iktidar ve devlet inisiyatifinde her yaştan insanı zehirleyen bir konumdadır.

> 10-11

Devrimci halk savaşında aslolan öncünün devrimci mücadelesidir

Dilzar Dilok

Bu sürecin en büyük dersi yaşamını savaşa göre örgütleme ile özyönetim inşasının birlikte yürütülmesidir. Özyönetim direnişlerinin geliştiği ve tarihsel duruşların ortaya çıktığı Bakur'da Cizîr, Nisêbîn, Sûr, Şirnex, Hezex başta olmak üzere bir çok kentte evleri yıkılan halk kışa zor koşullarda girmesine rağmen buna ilişkin yeterince bir sahiplenmenin geliştiğini söylemek zordur.

Özyönetim direniş süreci mücadele tarihimizde yeni bir sayfa açmıştır. Çiyager ve Nucan direniş ruhunu, mücadele kararlılığını, Mehmet Tunç iradesini ve gücünü, Delîl savaşçılığını, Agir, Yılmaz, Mazlum ve direniş alanlarında can veren yüzlerce genç kahramanı tarihimize nakşetmiş, onların tanıklığındaki bizleri de bu tarihin bir parçası kılmıştır.

> 22-24

Abbas ark-siyasi surec.qxp_Layout 1 27.10.2016 07:11 Page 2

Faşizm direniş ile yıkılır

Önümüzdeki süreçte Bakurê Kurdistan ve Türkiye çalışmalarını, mücadelesini , AKP saldırganlığını kıracak, yenilgiye uğratacak bir çizgide geliştirmemiz şarttır. Her alandaki mücadele de buna göre olmalıdır. Her türlü saldırıya karşı bu temelde direnilmelidir. Bu kış mevsimine geçen kışlar gibi bakmamak gerekir. Geçen kış ve önceki süreçler bu konuda önemli bir tecrübe birikimi oluşturmuştur. Onlardan çıkartılan derslerle ve yaratıcı bir yaklaşımla AKP'nin faşist saldırganlığını kıracak bir direniş geliştirmemiz şarttır.

Duran Kalkan

Faşist soykırımcı AKP yönetiminin zihniyeti ve politikaları temelinde geliştirdiği saldırılar dikkate alınırsa zorlu bir kış sürecine girmekte olduğumuz, önümüzdeki kış döneminde tarihimizin en büyük devrimci mücadelelerinden birini ve belki de en büyüğünü yaşayacağımız açıkça görülebilir. Bu temelde Kürdistan merkezli olarak Ortadoğu'daki gelişmeleri doğru anlamak büyük önem taşımaktadır. Her şeyden önce başlayan Mûsil savaşını doğru anlamak ve yaklaşmak önemlidir. İkincisi ise faşist AKP diktatörlüğünün Kürdistan ve Ortadoğu açısından anlamını doğru değerlendirip, buna karşı görev ve sorumlulukların bilincine varmak çok önemlidir.

Öncelikle başlayan Mûsil operasyonunu dar anlamda DAİŞ'e karşı bir operasyon olarak ele almanın son derece yetersiz, tarihsel bakış açısından ve somut gerçeklikten yoksun bir bakış açısı olacağını belirtmek gerekir. Yaşanılanlar, Mûsil etrafında kapsamlı bir savaş olduğunu, bunun da 3. Dünya Savaşı'nın çok önemli bir aşaması olduğunu ifade etmektedir. Aslında yeni Ortadoğu'nun şekillenmesinde Mûsil Savaşı'nın sonuçları çok önemli olacaktır. Ortadoğu'da aşılmaya çalışılan ulus devlet statükosunu yaratan 1. Dünya Savaşı 1918 yılında bitti. Türkiye'de ise 1. Dünya Savaşı 1923'te Lozan Antlaşması'yla bitmiş olmasına rağmen, Kürdistan'da ancak 5 Haziran 1926 Ankara Anlaşması'yla ve Mûsil üzerinde bir anlaşmaya varılarak sonuca gidilmiştir.

Mûsil üzerinde Kürdü inkar eden ve imha etmeyi öngören bir zihniyet ve politikanın ilgili güçler tarafından kabul edilmesi ve bu temelde Mûsil'ın İngiliz egemenliğine bırakılmasıyla 1. Dünya Savaşı sonuçlanmıştır. 90 yıldır sürdürülmeye çalışılan ulus devlet sistemi de bu temelde ortaya çıkmıştır. Bu bakımdan Mûsil'da olanları sadece bir operasyon veya çatışma olarak görmemek yine sadece Başûr'la ilgili bir sorun olarak ele almamak, yerel bir husus olarak görmemek gerekir.

Mûsil sorunu, aslında Kürt sorunudur. Mûsil'da anlaşmaya ulaşılarak, Kürt sorunu yani Kürdü inkar ve imha etmek isteyen zihniyet ve sistem ortaya çıkartılmıştır. Kürt soykırımı, Mûsil pazarlığı temelinde oluşturulmuştur. Bugüne kadar da Mûsil üzerindeki kavga biçiminde sürmüştür. Kerkûk, Silêmanî, Hewlêr, Dihok Mûsil'dan kopartılarak, 'Irak'ta yeni bir ulus devlet sistemi yaratıyoruz' denilip Mûsil'ın demografik yapısı değiştirilmeye, Mûsil vilayetinde çoğunluk olan Kürt nüfus azınlığa düşürülmeye çalışılmıştır.

Çeyrek asırdır devam eden ve 1. Dünya Savaşı'nın yarattığı statükoyu hedefleyen 3. Dünya Savaşı'nın da bugün gelip Mûsil Savaşı halini alması bu bakımdan önemlidir ve anlaşılır bir husustur. Mûsil Savaşı dar, yerel bir savaş değil 3. Dünya Savaşı'nın, yani Ortadoğu savaşının ta kendisidir. Dolayısıyla Mûsil'da ortaya çıkacak sonuç 3. Dünya Savaşı'nın sonuca gitmesi açısından da çok önemli ve belirleyici roller oynayacaktır. Demek ki hem Ortadoğu bölgesinin yeniden yapılandırılması ve yeni bir siyasi statükonun oluşturulması açısından hem de Kürt sorununun çözümü açısından Mûsil Savaşı ve buradan ortaya çıkacak sonuçlar tarihi öneme sahiptir. Herkesin bu gerçeğe göre mevcut gelişmeleri takip etmesi, politik-askeri-toplumsal görevleri bu temelde oluşturarak gereklerini pratikte yerine getirmesi gerekir.

AKP geleceğini Özgürlük Mücadelesi'nin yok edilmesine bağlamıştır

Diğer yandan Türkiye'de yaşanan mücadele; faşist bir diktatörlük oluşturmaya yönelen AKP'nin oturduğu siyasi çizgi tümüyle Kürt düşmanı, dinci-milliyetçi bir çizgidir. Tayyip Erdoğan yönetimi, 93 yıllık cumhuriyeti Kürt düşmanı olarak ve dinci milliyetçi çizgide, yani Türk-İslam sentezci çizgide yeniden bir bağlanmış ve bütünleşmiştir.

Bu durum bir yandan Bakur, Başûr ve Rojava'daki siyasi-askeri mücadeleyi birleştirirken, diğer yandan Kürdistan üzerindeki savaşın 3. Dünya Savaşı'yla iç içe geçmesini ortaya çıkarmıştır. Bu durumun tarihsel olarak Sümerler'den bu yana gelen iktidarca-devletçi erkek egemenlik sistemle bağı olmakla birlikte; daha yakın tarihsel bakımdan, I. Dünya Savaşı'nın ortaya çıkardığı ulus devlet statükoculuğunun bir sonucudur.

Bugünkü sonuca iki yönden gelinmiştir: Birincisi; Ortadoğu'nun ulus devlet statükoculuğu ile siyasal kapitalist modernite sistemi arasındaki 3. Dünya Savaşı'nın çeyrek asırdır devam eden gelişimi bugün böyle bir noktaya ulaşmış durumdadır. TC ve İran devletinin başını çektiği bölgenin ulus devlet statükoculuğu var olan düzeni olduğu gibi sürdürmek isterken, İran'ın, geçici olarak kendini böyle bir savaşın kıyısına çekmeyi başarması Türkiye'yi savaşın odaklandığı birincil alan haline getirmiştir. TC devleti, küresel kapitalist modernite sistemiyle yaşanan 3. Dünya Savaşı'nda, Ortadoğu'nun ulus devlet statükoculuğunu temsil eden, savaşın bir tarafı olan konuma sahip olmuştur.

Arap coğrafyasında birçok ulus devlet faşist diktatörlüğü yıkılmış fakat yeni bir sistem ortaya çıkarılamamıştır. Böyle bir sistemin oluşumuna TC ve İran devletleri izin vermemiştir. Türkiye ve İran'daki ulus devlet statükosunda değişiklik olmadan Ortadoğu'nun siyasi sisteminin yeniden yapılanması mümkün olmamaktadır. Çünkü, Ortadoğu'daki ulus devlet statükoculuğu Türkiye ve İran egemenliği üzerinden şekillenmiştir. Bu iki gücün paylaşımı ve rekabeti mevcut ulus devlet faşizmi olarak yapılandırmak istemektedir. Şimdiye kadar yürüttüğü mücadelede elde ettiği sonuçları kendisi için bir avantaj olarak değerlendirmekte ve böylece Kürtleri 'birinci düşman' olarak ilan edip kara, beyaz ve yeşil Türkçü faşizmini bu temelde birleştirerek, kendi dinci-milliyetçi faşist diktatörlüğünü inşa etmek istemektedir. Böylece Tayyip Erdoğan yönetiminin varlığı ve geleceği, Kürt halkının ve Kürdistan Özgürlük Mücadelesi'nin yok edilmesine bağlanmış durumdadır.



Öncelikle çeyrek asırlık 3. Dünya Savaşı'nın bugün gelip Türkiye-Suriye-Irak üçgeninde odaklandığı tespitini yapmamız gerekir. Hem Bakurê Kurdistan'da AKP faşizmine karşı Özgürlük Hareketi'mizin yürüttüğü mücadele hem Rojava'da, Suriye'de yaşanan savaş hem de DAİŞ faşizmine karşı mücadele adı altında başlayan Mûsil Savaşı, bu gerçekliği açıkça göstermektedir. Dolayısıyla; Türkiye-Irak-Suriye üçgenindeki siyasi-askeri gelişmeler ve olaylar birbiriyle daha fazla mevcut sistem ulus-üstü sermayenin azami kar hırsı ile elde etmek istediklerine engel oluşturmaktadır. Bu da küresel sermaye güçlerinin azami kar yasası doğrultusunda, sermayenin daha hızlı ve daha çok kar edeceği biçimde dolaşımına izin verecek yeni bir Ortadoğu sisteminin yapılanması arayışına ve istemine götürmüştür. Böylece çeyrek asırdır devam eden ve adına 3. Dünya Savaşı denen bir savaş gerçeği, küresel sermaye güçleriyle usul devlet faşist statükocu güçleri arasında yaşanmıştır.

Erdoğan ikinci Atatürk olmak istemektedir

Başta Körfez Savaşı'yla Irak ve Kuveyt hattından başlayan ve Arap coğrafyasında süren bu savaş günümüzde Türkiye'de odaklanmıştır. Böyle bir noktaya gelmesi anlamlı ve anlaşılırdır. Çünkü Ortadoğu'da ulus devlet statükoculuğunu temsil eden ve ayakta tutan iki temel güç TC devleti ile İran'dır. Ortadoğu çelişki ve çatışmalarının belirleyeni olmaktadır. Bu gerçeklik de Ortadoğu'daki ulus devlet statükosunda değişiklik yapmak isteyen küresel kapitalizmin, 3. Dünya Savaşı biçimindeki saldırılarının, Türkiye'de odaklanmasını gündeme getirmiştir.

Türkiye'de yaşananları, bir boyut olarak 3. Dünya Savaşı kapsamında ele almak gerekir. 'Fethullahçı-Tayyipçi' biçiminde yaşanan çatışmanın arka planı, küresel kapitalist modernite sistemiyle, Ortadoğu'nun ulus devlet statükoculuğu arasındaki çelişki ve çatışmadır. Küresel kapitalist modernite sisteminin saldırıları ve arayışları 'Fethullahçı hareket' adı altında dile gelirken, Tayyip Erdoğan diktatörlüğü altında da 93 yıllık geleneksel Kürt düşmanı ulus devlet faşist diktatörlüğü kendisini ifade etmektedir.

Burada 93 yıl öncesinden farklı olan tek şey, laiklik yerine dinciliğin geçirilmesi, Sünni mezhebine dayalı bir devlet egemenliğinin öngörülmesidir. 93 yıl önce CHP'nin oluşturduğu gibi ulus devlet faşist diktatörlüğü de esas olarak Kürt düşmanıydı ve laik milliyetçilik çizgisinde oluşturulmuştu. Şimdi Tayyip Erdoğan ya da AKP yönetiminin oluşturmaya çalıştığı yeniden yapılanma da Kürt düşmanlığını esas almakta, dinci milliyetçi bir çizgide kendisini şekillendirmektedir. Aslında Kürt düşmanlığında da, Türk milliyetçiliğinde de herhangi bir değişiklik yoktur. Farklılık sadece laiklik yerine AKP dinciliğinin geçirilmesidir.

Tayyip Erdoğan yönetimindeki AKP, TC devletini bu temelde yeniden yapılandırmaya, eskinin 'CHP devleti' yerine şimdi 'AKP devleti'ni oturtmaya ve bunu tüm dünyaya kabul ettirmeye çalışmaktadır. Böylece Tayyip Erdoğan, ikinci Atatürk olmak istemektedir. Geçmişte Kenan Evren'in, Tansu Çiler'in özenip de başaramadığını, şimdi Erdoğan kişiliği bu biçimde başarmak istemektedir.

İkincisi; Türkiye, Irak, Suriye üçgeninde odaklanan mevcut savaş durumunu ortaya çıkartan diğer boyut ise Kürt ve Arap halklarının 1. Dünya Savaşı'nın şekillendirdiği ulus devlet faşist diktatörlüklerine karşı geliştirdiği mücadeledir. Kürt halkı 1925'ten bu yana 1. Dünya Savaşı'nın ortaya çıkardığı söz konusu Kürdistan'ı parçalayan ve Kürdü inkar ve imha altına alan statükoyu kabul etmemiş, tüm Kürdistan'da bu statükoya karşı direnmiştir. Bu direnişler son 40 yılda Önder Apo öncülüğündeki PKK hareketinin özgürlük ve demokrasi mücadelesinde birleşerek mevcut Kürdü inkar ve imha statükosunu parçalayan, söz konusu sınırları işlemez kılan, Kürdistan'ı bölüp parçalayıp Kürt toplumunu inkar ve imha altına almak isteyen zihniyet ve siyaseti ciddi bir biçimde darbelemiştir. Bu zihniyet ve siyaseti aşılma noktasına getiren bir düzeye ulaşmıştır. Kürdistan'ın bugün 3. Dünya Savaşı'nın yaşandığı temel bir merkez, Kürt sorununun ise 3. Dünya Savaşı'nın çözmesi gereken temel sorun haline gelmesi, işte buradan kaynaklanmaktadır.

Türkiye'nin bölgeye dayatmaya çalıştığı ulus devlet faşizmidir

Bununla birlikte Arap toplumu da Türk ve Fars egemenliğine dayalı ulus devlet statükosu biçiminde şekillenen ve Arapları ikinci sınıf toplum durumuna düşüren Ortadoğu statükosunu kabul etmemiş ve içine sindirmemiştir. Bu statükoya karşı geliştiğini söyleyen Arap milliyetçiliğini bir dönem bu nedenle desteklemiş fakat Nasırcılık, Baasçılık vb adlar altında gelişen söz konusu Arap milliyetçiliğinin aslında ulus devlet statükoculuğunu aşma gücünde olmadığını görünce, onlara karşı da direniş geliştirmiştir. Özellikle son beş yıldır 'Arap Baharı' adı altında bütün Arap ülkelerinde gelişen karmaşık halk isyanlarının bu temelde ele alınıp değerlendirilmesi, gerçeğin daha doğru ve yeterli anlaşılmasını getirir.

Mevcut direnişlerin bu kadar karmaşık olmasının altında da, işte bu çelişkili durum yatmaktadır. Bir taraftan Arap milliyetçiliği kendisini emperyalizmin yarattığı ulus devlet statükoculuğuna karşı mücadele eden güç olarak göstermiştir. Ama milliyetçilik toplumun beklentilerine cevap olmamış ve toplumda hayal kırık-

lığına neden olmuştur. Hayal kırıklığı yaşayan çeşitli toplumsal kesimlerin yeterince bilinçli ve örgütlü olmayan direnişlerinin de buna karşı gelişmesi, Arap alemindeki bugün yaşanan karmaşıklığın nedenini oluşturmaktadır. Bu karmaşık durumun anlaşılması böyle bir bakış açısıyla kolayca mümkün olmaktadır.

Kürt halkının varlık ve özgürlük mücadelesiyle Arap toplumunun ikinci sınıf toplum durumuna düşürülmeye karşı gelişen demokratik içerikli mücadelesi, bugün gelip Türkiye-Irak-Suriye üçgeninde birleşmektedir. Bu da yeni bir Ortadoğu arayışını gündeme getirmektedir. Son günlerde Erdoğan yönetiminin Kürt düşmanlığına bir de Arap düşmanlığını eklemesi gayet açık ve anlaşılır bir durum olmaktadır. Bu bakımdan Kürtler gibi aslında Arap demokrasisinin birincil düşmanı da Türkiye'nin bölgeye dayatmaya çalıştığı ulus devlet faşizmi olmaktadır.

Kürt özgürlük mücadelesiyle, Arap demokrasi mücadelesinin baş hedefi olarak da günümüzde AKP'nin faşist soykırımcı diktatörlüğü öne çıkmaktadır. Kürt sorunu ve Arap sorunu temelinde yaşanan mücadelelerin bir tarafı da TC devleti ve AKP iktidarı olmaktadır. Ortadoğu'daki faşist ulus devlet diktatörlüğünün birincil sahiplerinden ve koruyucularından olan TC devleti ve AKP yönetiminin hem küresel kapitalist modernite sistemiyle yaşanan 3. Dünya Savaşı'nda bir taraf olması hem de Kürdistan'da ve Arabistan'da yaşanan özgürlük ve demokrasi mücadelelerinin bir tarafı olması bu gücü Ortadoğu'nun en gerici, en faşist, en saldırgan ve mevcut çatışmalı durumun birincil tarafı haline getirmektedir.

Türkiye'deki mevcut sıkışma, 15 Temmuz askeri darbe girişiminde görüldüğü gibi sert çatışmalara sahne olmuştur. Yine AKP'nin, 20 Temmuz OHAL darbesiyle, Kürdistan'da olduğu kadar Türkiye'de de tam bir faşist cadı avının yürütüldüğü saldırganlığın altında da, işte bu gerçeklik yatmaktadır. Bu durumda 3. Dünya Savaşı da mevcut Türkiye yönetimiyle mücadele içerisinde sona erecektir. Kürt sorunu da, bugün Tayyip Erdoğan yönetiminin sahiplendiği ve uygulamaya çalıştığı Kürt düşmanı dinci-milliyetçi çizgiye karşı mücadele edilerek çözüme ulaştırılacaktır.

Türkiye'de yaşanan siyasi-askeri çelişki ve çatışmaları bu temelde değerlendirmek çok daha anlaşılır sonuçlar olmaktadır. Fethullahçı harekete bağlı bir biçimde kendisini Türkiye'de ve Ortadoğu'da etkili kılmaya çalışan küresel kapitalist modernite sistemi, Türkiye'de yetiştirdiği kadrolarla bütün devlet ve iktidar kurumlarına sızıp, buraları ele geçirerek hakimiyetini sağlamak istiyordu. Fethullah Gülen cemaatinin en önemli tarzı ve taktiği sızma hareketi olmasıydı. Her yere eğitim vb adlar altında sızarak, oralarda etkili olmayı öngörüyordu ki; şimdi yaşanan çatışmanın sonuçları, Türkiye'deki devlet yapısı içerisine ne kadar güçlü bir biçimde sızdığını ortaya çıkartmıştır.

Kürt Özgürlük Mücadelesi Türkiye'deki iç çatışmaları hızlandırdı

Bu durum da bize şunu gösterir; Fethullahçı hareket devleti ele geçirmeyi, böylece kapitalist modernite sisteminin Türkiye üzerinde egemen olmasını hedefliyordu. İşte bu durumu, gelişen ve hızlanan bölgesel mücadele süreci ortaya çıkardı. Dahası Kürdistan Özgürlük Devrimi'nin Bakur'da ve Rojava'da hızla gelişen durumu erken doğum yaptırdı. Sızma hareketiyle devleti ele geçirme taktiğinin tam sonuca gitmesine Rojava Özgürlük Devrimi'yle, Bakurê Kurdistan'daki demokratik özyönetim direnişleri fırsat vermedi.

Çünkü bu direnişler, Kürt düşmanı faşist ulus devlet statükosunu parçalayarak, demokratik Türkiye'yi hızla yaratmayı gündemleştirdi. İşte bundan duyulan korku ve böyle bir Türkiye, demokratik devriminin gelişimini engelleme çabası, Fethullahçı hareketi hızlı hareket etmeye ve erken doğum yapmaya götürdü. 17-25 Aralık 2013 olayları bunun başlangıcıdır. Sonrasında ise DAİŞ'in Kobanê saldırılarının kırılarak Rojava direnişinin büyük askeri zaferler kazanması, ardından 24 Temmuz 2015 AKP faşist saldırganlığının Cizîr ve Sûr direnişleriyle kırılarak Kürdistan Özgürlük Devrimi'nin kendini ayakta tutan ve gelişme sağlayan gücü, Mayıs ayında Ahmet Davutoğlu yönetiminin düşmesine neden olmuştur. Bu gelişmeler de, Tayyip Erdoğan'ın partisinde ve hükümette darbe yaparak yönetimi ele geçirmesine, buna karşı da Fethullahçı hareketin askeri darbe girişiminde bulunmasına götürdü.

Özgürlük Hareketimizin demokratik ulus çizgisinde Kürt sorununun çözülmesini ve Türkiye'nin demokratikleşmesini dayatması Türkiye'deki siyasi-askeri çelişki ve çatışmalarını, yani iktidar mücadelesini daha çok hızlandırdı. 3. Dünya Savaşı kapsamında Türkiye içinde yaşanan iktidar mücadelesini çok daha keskin ve sonuç almak isteyen hamleler düzeyine ulaştırdı. Bir yandan küresel kapitalist modernite güçlerinin ve onun bir parçası olan Fethullahçı hareketin darbeci saldırıları, diğer yandan geleneksel kara-beyaz Türkçü faşizmle birleşerek, Türk ulus devlet faşizmini yeniden inşa etmek isteyen Tayyip Erdoğan yönetiminin darbeci saldırıları, Önder Apo'nun ifade ettiği 'Darbe mekaniği'ni hızlı bir biçimde harekete geçirdi. 2016 yazında yaşanan sert çatışmalı duruma yol açtı. Şimdi bir yandan Özgürlük Hareketimizin vurduğu etkili darbeler, diğer yandan demokratik Arap güçlerinin mücadelesi, üçüncü olarak ise küresel kapitalist modernite güçlerinin ve Fethullahçıların saldırıları karşısında sarsıntı yaşamış olsa da, Fethullahçı saldırılar karşısında elde ettiği sonuçlar Erdoğan yönetimini daha saldırgan hale getirmiştir.

Tayyip Erdoğan yönetimi artık şu gerçeği net biçimde görmektedir; Karşıtlarını yok etmezse kendisi yok olacak! O halde kendi varlığını korumak ve Kürt düşmanı faşist diktatörlüğünü sürdürebilmek için karşıtlarına saldırmayı ve onları yok etmeyi esas almaktadır. En iyi savunma saldırıdır, taktiğini uygulamaktadır. 'Ben yok olacağıma karşımdakini yok ederek kendi varlığımı sürdürürüm' anlayışını ve siyasetini yürütmektedir. Özellikle 24 Temmuz 2015 topyekûn faşist özel savaş saldırısıyla Kürt halkına karşı dayatılan faşist katliamlar, 20 Temmuz 2016 OHAL darbesi ardından, Türkiye'deki sol ve demokratik hareketlere, kadın ve gençlik hareketlerine, Alevilere, tüm muhalif güçlere dönük cadı avı biçiminde sürdürülen faşist saldırganlık, işte böyle bir katliam ve yok etme zihniyeti ve politikasının sonucu olarak gerçekleşmektedir.

Erdoğan ve AKP faşizmi, Fethullahçı hareket karşısında elde ettiği sonuçlara dayanarak ve 20 Temmuz OHAL darbe rejimini harekete geçirerek, tüm karşıtlarını ezip yok edebileceğini sanmaktadır. Özellikle 15 Temmuz askeri darbe girişimini başarısız kılmış olmasından dolayı kendine göre büyük bir 'güçlülük' atfetmektedir. Bunu Mustafa Kemal'in 1922 Ağustos'undaki Mudanya Savaşı'na benzetmekte, nasıl ki Yunan işgalinin öyle bir savaşla kırılması ardından, İngiliz ve Fransız emperyalistlerinin iradesi kırılıp Mustafa Kemal yönetimini kabul etmek zorunda kaldılarsa, şimdi 15 Temmuz askeri darbe girişiminin başarısız kılınmasını da Tayyip Erdoğan, 'ikinci büyük taarruz' biçiminde değerlendirmektedir. Bütün karşıtlarının, özellikle de kapitalist modernite güçlerinin iradesinin kırılmış olduğunu değerlendirmektedir. Bu temelde kendi dinci-milliyetçi faşist diktatörlüğünü inşa etmek ve bunu herkese kabul ettirmek üzere mevcut saldırılarını yürütmektedir.

AKP-TC Fırat'ın batısında ve doğusundaki Kürt varlığını yok etmek isteyecektir

Kuşkusuz mevcut çatışmalı durumu da tüm ayrıntılarıyla birlikte herkesten çok bizim iyi anlamamız gerekmektedir. Örneğin; faşist AKP diktatörlüğünün Arap güçleriyle çelişki ve çatışmaları, her an uzlaşmaya açık kapı bırakma ve uzlaşma arama temelinde sürmektedir. İran'la zaman zaman gündeme gelen çelişki ve çatışmaların hem ekonomik işbirliğinde hem de Kürt karşıtlığında uzlaşmaya varma ve birlikte hareket etmeyi her an gündeme getirmektedir. Yine Fethullahçı harekette ve küresel kapitalist modernite sistemiyle çelişki ve çatışmaları uzlaşma arayışı temelindedir. Onlara saldırırken el altından da pazarlık yapma çabası içindedir. Bu noktada uzlaşmaz olduğu karşıtlık Kürt halkı ve Kürdistan Özgürlük Hareketi'yle çelişki ve çatışmadır.

Kürdistan Özgürlük Hareketi'nin Ortadoğu'da demokratik devrimi geliştirme gerçeğinin, Ortadoğu gericiliğinin ve küresel kapitalist modernite güçlerinin de ciddi biçimde korkuttuğunu ve rahatsız ettiğini en iyi faşist Erdoğan yönetimi bilmektedir. Bundan dolayı da Kürt düşmanlığını siyasetinin başına alıp, çelişki ve çatışma içinde olduğu herkesi Kürt karşıtı bir çizgide uzlaşmaya zorlamaktadır. Bu bakımdan da uzlaşmaz olan çelişki, AKP'nin faşist soykırımcı diktatörlüğüyle, Kürt halkının özgürlük mücadelesi arasındaki çelişki ve çatışmadır.

Mevcut durumda Tayyip Erdoğan faşizmi bir yandan Ortadoğu ve küresel düzeydeki karşıtlarına dönük saldırılar yürüterek onları zayıflatmaya, diğer yandan ise Kürt Özgürlük Hareketi'ni ve Kürt varlığını en büyük tehlike olarak gösterip onlarla uzlaşmaya çaba harcamaktadır. Bu biçimde hem küresel kapitalist modernite güçleriyle hem de bazı Arap çevreleriyle ve İran'la belli bir çelişki ve mücadele içerisinde olsa da, diğer yandan Kürt soykırımı temelinde herkesle uzlaşmak üzere pazarlık yürütmektedir.

Cerablus işgali, Bab ve Minbic üzerinde askeri baskılarının altında da ABD ve Avrupa güçleriyle Kürt düşmanlığı temelinde uzlaşma arayışı vardır. Yine Başîka'daki işgali ve Mûsil üzerindeki baskısının altında Kürt ve özellikle PKK düşmanlığı temelinde Arap alemiyle, Şii güçleriyle, İran'la uzlaşma arayışı vardır. Tayyip Erdoğan yönetimi, "Suriye'ye gireceğiz, işgal edeceğiz" dememektedir. "Suriye'de Kürt varlığına ve siyasi statükosuna kesinlikle izin vermeyeceğiz" demektedir. Şimdilik gücü Fırat'ın batısındaki Kürt varlığını engellemeye yettiği için onu öne çıkarmaktadır. Bu amacında muvaffak olursa ardından Fırat'ın doğusundaki Kürt varlığını yok etmek isteyecektir.

Diğer yandan Başîka'da bulunmasının ve Mûsil Savaşı'na katılmasının esas nedeninin buraya PKK güçlerinin katılmasını engellemek olduğu açıkça söylemektedir. Birincil ve temel hedefi; Mûsil Savaşı'nda ve Mûsil'in yeniden yapılanmasında Kürt etkinliğinin engellenmesi yer almaktadır. Tayyip Erdoğan yönetimi ve onun şahsında Kürt düşmanı Türk faşizmi şu gerçeği çok iyi görmektedir: Rojava Kürtlüğü demokratik Suriye temelinde kendini var ederse; Mûsil Savaşı'nda Kürtler etkili olur ve Mûsil'ın yeniden yapılanmasında tarihi olarak Kürt etkinliği ortaya çıkarsa, işte o zaman 93 yıllık Kürdü inkar ve imha zihniyetini sürdürmek asla mümkün olmayacaktır. Bu zihniyet ve siyaset köklü bir yenilgiye uğrayacak, Kürt varlığı ve özgürlüğü temelinde demokratik Türkiye gerçekleşecektir. Bu da ırkçı-şoven Türk faşist diktatörlüğünün yerle bir olması, diktatörlerin yıkılarak tarihin çöp sepetine atılmasını getirecektir.

Türk faşizmi şu gerçeği çok iyi görmektedir: Rojava Kürtlüğü demokratik Suriye temelinde kendini var ederse; Mûsil Savaşı'nda Kürtler etkili olur ve Mûsil'ın yeniden yapılanmasında tarihi olarak Kürt etkinliği ortaya çıkarsa, işte o zaman 93 yıllık Kürdü inkar ve imha zihniyetini sürdürmek asla mümkün olmayacaktır. Bu zihniyet ve siyaset köklü bir yenilgiye uğrayacak, Kürt varlığı ve özgürlüğü temelinde demokratik Türkiye gerçekleşecektir. Bu da ırkçı-şoven Türk faşist diktatörlüğünün yıkılarak tarihin çöp sepetine atılmasını getirecektir.

Kürt varlığı ve özgürlüğü kazandığında Türk faşizmi ve diktatörlüğünün yok olacağını, Türk ulus devlet diktatörlüğünün yerle bir edileceğini net olarak görmekteler. Bu nedenle her renkten tüm ırkçı Türk faşist güçleri birleşerek Kürt düşmanlığı yapmaktalar. Kürt varlık ve Özgürlük Hareketi'ni ezip imha etmek için her türlü katliama, faşist barbarlığa, saldırıya başvuruyorlar. Bunu gerçekleştirmek için herkesle uzlaşıyorlar. Kürt düşmanlığını, kendi aralarındaki faşist, şoven, milliyetçi birliğin mayası yapmaya çalışıyorlar.

PKK olmazsa KDP ve YNK'nin var olması mümkün değildir

Bu konuda Tayyip Erdoğan yönetiminin şu kurnazlığını da görmek gerekiyor. Diyor ki, "Biz Kürtlere karşı değiliz, PKK'ye ve onun terörüne karşıyız." Bu, özel savaş stratejisinin uygulanmasından başka bir şey değildir. Görüyor ki, Kürtler büyük gelişme sağladılar; Bakur'da, Başûr'da, Rojava'da Ortadoğu'nun en etkili gücü haline geldiler. Onları tümden karşısına alıp hedefleyerek geriletmesi mümkün değildir. Bundan dolayı da ince bir özel savaş taktiği yürütmektedir. Dolayısıyla hedefine en devrimci, en özgürlükçü, en mücadeleci Kürt gücünü, yani PKK'yi almaktadır. Şunu hesap etmektedir: "PKK iradesini kırarsam ve PKK'yi imha ve tasfiye edersem arkasından KDP ve diğer Kürt güçlerini yok etmek, tasfiye edip Kürt soykırımını başarıya götürmek hiç de zor olmayacaktır!" PKK kırılıp ezildikten sonra KDP, YNK ve benzeri güçlerin ayakta kalması ve var olması mümkün değildir. O bakımdan da ince bir özel savaş taktiği olarak PKK Kürtlüğünü öne çıkarmaktadır.

PKK Kürtlüğüne karşı mücadele ederken KDP, YNK ve diğer Kürt güçlerinden de yararlanarak sonuç almaya çalışmaktadır. 'Onları da kullanıp Kürt varlığının ve özgürlüğünün en dinamik, en radikal, en devrimci gücünü kırarsam, böylece Kürt iradesi tümden kırılmış olur ve ardından geride kalanları tümden yok ederim' demektedir. Bu, tıpkı Lozan sürecinde Mustafa Kemal yönetiminin bazı Kürtlere dayanıp, arkasından İngiliz ve Fransız emperyalizmiyle anlaşıp kendini sağlama aldıktan sonra ilk iş olarak o Kürtleri idam etmesi gibidir. Tayyip Erdoğan yönetimi de bu siyaseti olduğu gibi hayata geçirmek istemektedir.

Kısacası; birincisi, AKP faşizmi ve TC devleti sadece Bakur Kürtlüğüne karşı değildir, tüm Kürt varlığına ve özgürlüğüne karşıdır ve düşmandır. İkincisi, AKP faşizmi saldırılarını sadece Bakurê Kurdistan'da yürütmemektedir. Rojava ve Başûrê Kurdistan'da da yürütmektedir. Nerede Kürdün varlık ve özgürlük mücadelesi varsa onu boğmak ve ezmek için saldırmaktadır.

Üçüncüsü, bütün bu saldırılar içerisinde Cerablus işgali ve Mûsil Savaşı çok önemli yer alsa da belirleyici noktanın Bakurê Kurdistan ve Türkiye'deki mücadele olduğu tartışmasızdır. AKP faşizminin ve TC devletinin temsil ettiği Kürdü inkar ve imha stratejisinin uygulanması olarak birincisi, önce PKK'nin tasfiye edilip ardından diğer Kürt örgütlerinin imha ve tasfiye edilmesi biçiminde; ikincisi ise, önce Bakurê Kurdistan'daki özgürlükçü gelişmelerin tasfiye edilmesine bağlı biçimde Başûrê Kurdistan ve Rojava'daki özgürlükçü gelişmelerin imha ve tasfiye edilmesi biçiminde şekillenmektedir. En azından güncel faşist planlama bu çerçevedir. 15 Eylül 2014'te DAİŞ'in Kobanê'ye saldırtılmasıyla da böyle bir strateji tersinden uygulanmak istendi. Önce Rojava Devrimi'nin Kobanê şahsında ezilip imha edilmesi, ona dayalı olarak Bakur ve Başûr devrimlerinin tasfiye edilmesi öngörüldü.

AKP diktatörlüğü, DAİŞ'in Kobanê saldırısının yenilgiye uğratılması sonucunda, Bakurê Kurdistan'daki devrimci hareket var oldukça Rojava Devrimi'nin tasfiye edilemeyeceğini net biçimde görmüştür. Böylece Kürt varlığına ve özgürlüğüne karşı mücadele stratejisinde değişiklik yapmıştır. Bakur'daki Özgürlük Hareketimize ve halkımıza, 24 Temmuz 2015 topyekûn faşist özel savaş saldırısını yöneltmesi böyle ortaya çıkmıştır. Şunu görmüştür: Bakur'da devrimci hareket, özgürlükçü gelişmeler ezilip yok edilmeden, Rojava ve Başûr'daki gelişmeleri yok etmek mümkün değildir. Bakur'da ne kadar gelişme sağlar, özgürlükçü mücadeleyi zayıflatırsa ancak o kadar Rojava ve Başûr'a saldırabilir.

Kürtler özgürlüğünü kazandığında Türk faşizmi yıkılacaktır

Tayyip Erdoğan yönetimi her ne kadar Fethullahçı hareketle, ABD ve Avrupa'yla, çeşitli Arap güçleri ve İran'la çelişki-çatışma içerisinde olsa da, onlarla çelişkisi ve çatışması bir yere kadardır. Bu çelişki ve çatışma ardından onlarla uzlaşma, işbirliği yapma arayışı içindedir. Faşist soykırımcı AKP diktatörlüğünün esas düşmanı ve hedefi Kürdistan Özgürlük Hareketi'dir. Önder Apo'nun düşünceleri ve bu düşüncelerin örgüte ve eyleme dönüştürülme gücüdür. Fethullahçı harekete karşı mücadelede elde ettiği başarı, 20 Temmuz OHAL darbesine, yine

ABD, Avrupa, Rusya, İran ve İsrail gibi güçlerin yalpalamalarına, Kürt işbirlikçiliği ve ihanetinin gafletine dayanarak Kürt varlığının ve özgürlüğünün temsilcisi olan PKK Hareketi'ni ezip imha etmeyi birincil görev olarak önüne koymaktadır. Diğer güçlerle çelişki ve çatışması geçicidir, sınırlıdır, arkasında uzlaşma arayışı vardır. Kürt varlık ve Özgürlük Hareketi'yle çelişki ve çatışmasıysa felsefiktir, ideolojiktir, stratejiktir, varlık-yokluk düzeyindedir. Bu nedenle, "Varlık-yokluk mücadelesi yürütüyoruz" demektedirler.

Kürt varlığı ve özgürlüğü kazandığında Türk faşizmi ve diktatörlüğünün yok olacağını, Türk ulus devlet diktatörlüğünün yerle bir edileceğini net olarak görmekteler. Bu nedenle her renkten tüm ırkçı Türk faşist güçleri birleşerek Kürt düşmanlığı yapmaktalar. Kürt varlık ve Özgürlük Hareketi'ni ezip imha etmek için her türlü katliama, faşist barbarlığa, saldırıya başvuruyorlar. Bunu gerçekleştirmek için herkesle uzlaşıyorlar. Kürt düşmanlığını, kendi aralarındaki faşist, şoven, milliyetçi birliğin mayası yapmaya çalışıyorlar. DBP'li belediyelerin işgali, bütün muhalif basın-yayın kuruluşlarının, televizyonların, radyoların, dergi ve gazetelerin kapatılması, Avrupa'ya da dayatarak bunların kapatılmaya çalışılması buradan ileri gelmektedir.

Cizîr ve Sûr'dan başlandı, Şirnex, Nisêbîn, Gever başta olmak üzere birçok Kürt kenti, mahallesi yakılıp yıkıldı, yerle bir edildi. Kürt demokratik ulusunun ve toplumunun çekirdeğini oluşturan bütün alanlar faşist katliamlarla dağıtılmaya, Kürt toplumsallığı parçalanmaya çalışıldı. Şimdi özgürlükçü ve demokratik gelişmeler bir bir faşist saldırılarla kırılmaya çalışılmaktadır. Belediyelerin işgali, basının susturulması, Cerablus işgali, Mûsil saldırganlığı da bunları göstermektedir. Zaten daha önce HDP'li milletvekillerinin dokunulmazlıkları kaldırıldı; her an tutuklanabilirler, her an partiler kapatılabilir.

Faşist soykırımcı AKP diktatörlüğü bir yandan Özgürlük Hareketimize dönük topyekûn imha saldırısını yürütürken, diğer yandan OHAL rejimine dayanarak küresel ve bölgesel güçlerle Kürt karşıtlığı temelinde yeni bir uzlaşma yaratmaya çalışmaktadır. Erdoğan'ın bu kadar saldırgan olması, ABD ve Avrupa yönetimlerine dönük bu kadar saldırı yürütmeleri de bu amaçladır. Aslında onlara saldırmamaktalar, onlara, "Gelin! Kürt karşıtlığı temelinde yeni bir ittifak yapalım, Kürt soykırımını kabul etmeniz temelinde bizden ne istiyorsanız onu yapmaya hazırız!" demekteler. Tayyip Erdoğan bunu açıkça söylemektedir. Rakka'da mı operasyon var, "Kürtlere ne gerek var, biz yaparız!" demektedir. Mûsil'da mı operasyon var, DAİŞ'e karşı mücadele mi olacak, "Kürtlere ne gerek var, biz yaparız!" demektedir. Bu konuda şimdiye kadar besleyip büyüttüğü DAİŞ faşizmini bile pazara çıkarmış durumda ve satmaktadır.

Mevcut Cerablus işgalinin ve Mûsil Savaşı'nın arkasında Türkiye'nin küresel ve bölgesel güçlerle Kürt düşmanlığı temelinde yeni bir uzlaşma arayışının, pazarlığının bulunduğu tartışma götürmez. AKP yönetimi, mevcut küresel güçlere ikinci bir Lozan Anlaşması'nı dayatmaktadır. "Mûsil'ı ve DAİŞ'i size verelim, siz de onun karşılığında benim yönetimimi ve Kürt soykırımını kabul edin" demektedir. Bu durum tıpkı Kemalist yönetimle İngiliz yönetiminin 5 Haziran 1926'da yaptığı Ankara Anlaşması'na benzemektedir. Ankara Anlaşması'nda da Kemalist yönetim, Misak-ı Milli sınırları içerisinde olan Mûsil'ı İngilizlere vermiş ve onun karşılığında Mûsil'ın Araplaşmasını, Kürt soykırımının kabul edilmesini ve bir de Kemalist yönetimin kabul görmesini sağlatmıştır. Aslında Lozan Anlaşması'nda Mûsil pazarlığı, Kürt soykırımı karşılığında olmuştur. Dolayısıyla Mûsil sorununun, Kürt sorunu olarak ortaya çıkması, Kürt sorununa 'Mûsil Sorunu' denmesi de buradan ileri gelmektedir. Mûsil ile Kürt soykırımı pazarlık konusu yapılmıştır. TC ve İngiliz yönetimleri arasında bugüne kadar gelen Kürt inkarı ve imhası sistemi de işte böyle bir pazarlık sonucunda ortaya çıkartılmıştır.

Faşist soykırımcı AKP diktatörlüğü şimdi küresel güçlerle benzer bir pazarlığı yapmak istemektedir. ABD ve Avrupa'yı buna zorlamakta, Rusya'yla bu temelde anlaşmaya çalışmakta, İran ve İsrail'le de ilişkilerini bu esas üzerinde geliştirmektedir. Suudi'yle, Katar'la ve KDP'yle ilişkilerini de bu esas üzerinde kullanmaktadır. AKP diktatörlüğünün dayatmaları tümüyle kabul görmemiştir. Rusya'yla ilişkiler de bu düzeyde değil, ticari boyut öndedir. Rusya'nın ABD ve Avrupa'yla enerji mücadelesi bu konuda öne çıkmaktadır. Her ne kadar ABD ve Avrupa yönetimleri 15 Temmuz darbe girişiminden sonra AKP faşizmi karşısında boyun eğen bir tutum takınmış olsalar da hali hazırda soykırımcı AKP diktatörlüğünün dayatmalarını ve pazarlık durumunu olduğu gibi kabul etmiş gözükmemektedir.

Şimdi DAİŞ'e karşı kahraman olanlar daha önce neredeydi?

Kuşkusuz bu süreçte çeşitli uzlaşmalara gittiklerini de gizlememekteler. Cerablus'a giriş de böyle bir uzlaşma sonucunda olmuştur. Yine Türk ordusunun Başîka'dan ve Irak'tan çıkması konusunda yeterli tutum almadılar. El altından çeşitli pazarlıklar da sürdürmekteler. Fakat tümüyle AKP yönetiminin istediği biçimde bir sonuca gidilmiş de değildir. Öyle olmadığı için mevcut Mûsil Savaşı böyle bir çelişkili pozisyonda gelişmiştir. Aslında AKP yönetimi DAİŞ'le anlaşmış durumdadır ve ABD'ye, Avrupa'ya, Irak'a bunu dayatmıştır. Siyasi-askeri tutumu ve mesajı, "Ben DAİŞ'i Mûsil'dan çıkartırım. Siz de Kürt soykırımını kabul edin" biçiminde uzlaşma arayışıdır. Hali hazırda tam bu yönlü bir anlaşmanın olduğu görülmemektedir.

Mevcut Mûsil Savaşı içerisinde çeşitli gizli görüşme ve ilişkilerin olması da ihtimal dahilindedir. Kendimizi bu konuda kesinlikle yanıltmamalı ve aldatmamalıyız. Çok yoğun pazarlıklar yapılmakta, yeni anlaşmalar sağlanmaya çalışılmaktadır. DAİŞ'le uzlaşma eğilimleri her zaman ortaya çıkabilir. Şimdi herkes DAİŞ'e karşı mücadelenin kahramanı olmuş! Bir ya da iki yıl önce neredeydiniz? DAİŞ Mûsil'a saldırırken neredeydiniz? DAİŞ Kobanê'ye, Şengal'e, Mêxmûr'a, Hewlêr'e saldırırken neredeydiniz? Şimdi kendine 'kahramanlık' biçenlerin hiçbirisi bu saldırılar olurken yoktu. Ne zaman ki HPG, YJA-Star, YPG, YPJ ve YBŞ güçleri DAİŞ'in belini kırdılar, Kobanê'de, Çiyayê Kezwan'da, Hasekê'de, Gire Spî'de, Minbic'te DAİŞ birliklerini ezdiler ve genelde DAİŞ'i zayıf düşürdüler, şimdi herkes Kürt gerillasının, özgürlük güçlerinin ortaya çıkardığı bu askeri zaferin yarattığı siyasi birikimi paylaşmak için yarış içine girmiştir. Gizliden gizliye kurtlar sofrası kurulmuş, DAİŞ'e karşı mücadelenin ortaya çıkardığı değerleri paylaşmak için adeta tüm küresel ve bölgesel güçler yarış yürütmektedir.

Süreç topyekûn özgürlük direnişini geliştirme sürecidir

Tüm bu değerlendirmeler sonucunda kısaca şu tespitleri yapmamız yerinde olacaktır:

Birincisi; TC'yi ele geçirmiş faşist soykırımcı AKP diktatörlüğünün birincil düşmanı PKK ve Kürdistan Özgürlük Hareketi'dir. Tek hedefi içinde bulunduğumuz süreçte PKK'yi ezmek, imha etmek ve bu temelde Kürt soykırımını, diğer Kürt hareketlerini de tasfiye etme temelinde başarıya götürmektir. Tayyip Erdoğan kişisel varlığını ve faşist AKP iktidar egemenliğini böyle bir sonuca bağlamaktadır. Kürt halkının varlığının ve özgürlüğünün ezilip imha edilmesinde, yok edilmesinde görmektedir. Bu temelde saldırılarını yürütmekte ve daha çok yürütecektir.

İkincisi; Bakurê Kurdistan'da olduğu kadar Rojava ve Başûrê Kurdistan'da da böyle bir strateji temelinde saldırılarını sürdürmektedir. Bu çerçevede PKK'nin her alandaki varlığını ve etkinliğini kırmak için saldırırken, aynı zamanda mevcut küresel ve bölgesel güçlerle Kürt soykırımı temelinde yeni bir ilişki ve ittifak yaratmak istemektedir. Mûsil'ı ve DAİŞ'i verme karşılığında Kürt soykırımının küresel ve bölgesel gericilik tarafından kabul edilmesini istemektedir. Böyle bir pazarlık açık ve gizli bir biçimde sürmektedir. Küresel ve bölgesel güçleri Kürt soykırımında yeni bir anlaşmaya ve uzlaşmaya çekerse buradan elde ettiği gücü Kürt imhası ve katliamını gerçekleştirmede kullanacaktır. Yok, eğer böyle bir uzlaşma sağlayamaz aralarında mücadele sürerse içinde bulunduğumuz aylarda, özellikle de önümüzdeki kış sürecinde Kürt varlık ve Özgürlük Mücadelesi'ne dönük imha ve tasfiye amaçlı saldırılarını geliştirerek sürdürecektir.

Faşist AKP diktatörlüğü kendisi açısından kış mevsiminin içerdiği bazı avantajları da kullanarak Özgürlük Hareketi'ni imha ve tasfiye edip, bu temelde küresel ve bölgesel güçleri Kürt soykırımını kabul etmeye mecbur bırakmaya çalışacaktır. Demokratik alternatifi, Kürt özgürlük alternatifini yok ederek dinci ve milliyetçi çizgideki yeni Türk ulus devlet faşizminin tüm küresel ve bölgesel güçler tarafından kabul edilmesini sağlamak isteyecektir. Bu çerçevede de elindeki tüm imkanları faşist terör ve katliam saldırısında kullanacaktır.

Çok açık bir biçimde görülmektedir ki; önümüzdeki kış dönemi faşist soykırımcı AKP diktatörlüğüyle Özgürlük Hareketimiz arasında kesin bir hesaplaşma mücadelesine sahne olacaktır. Faşist AKP yöneticileri içinde bulundukları durumu, "Varlık-yokluk mücadelesi" olarak tanımladılar. Tüm güçlerini Kürdü yok etmek için saldırıya seferber ettiklerini belirttiler. Aynı durum bizim için de geçerlidir. İçinde bulunduğumuz süreçte AKP'nin soykırımcı saldırılarını, terör ve katliamlarını kırmak, var olmanın ve özgür yaşamanın kesin bir gereği olarak ortaya çıkmaktadır. İçinde bulunduğumuz süreçte, önümüzdeki kış döneminde, AKP'nin topyekûn faşist özel savaşını kırmadan, saldırılarını yenilgiye uğratmadan Kürt varlığı ve özgürlüğünün devam etmesi söz konusu olmayacaktır.

İçinde bulunduğumuz süreç, faşist soykırımcı AKP diktatörlüğüne karşı her alanda, her yerde ve her cephede seferberlik düzeyinde direnme sürecidir. Tüm güçlerimizi mücadeleye seferber etme sürecidir. AKP'nin topyekûn faşist özel savaş saldırganlığına karşı, topyekûn özgürlük direnişini geliştirme sürecidir.

2015-2016 kışı zor bir kıştı. Cizîr ve Sûr direnişleri, bu direnişlerin büyük kahramanları, bedeller ödeyerek bu zorlukları yendiler. Bize ve halkımıza 2016 yılında mücadele etme hakkını yarattılar. 2016-2017 kışının çok daha zor geçeceği görülmektedir. O halde hareket ve halk olarak bu gerçeği görüp, söz konusu zorlukları göğüsleyecek bir duruşun, tutumun, planlamanın, hazırlığın sahibi olmamız ve adım adım AKP'nin faşist saldırganlığını yenilgiye uğratacak bir direnişi günlük olarak yaşamamız gerekir. Varlık ve özgürlüğü garantilemek için tüm Kürt halkı direnmeli! Tüm Kürdistan direnmeli! Ama en başta da Bakurê Kurdistan halkı direnmelidir.

Faşizm direnilerek yıkılır

Önümüzdeki süreçte Bakurê Kurdistan ve Türkiye çalışmalarını, mücadelesini bu çerçevede ele alıp, AKP saldırganlığını kıracak, yenilgiye uğratacak bir çizgide geliştirmemiz şarttır. Her alandaki mücadele de buna göre olmalıdır. Her türlü saldırıya karşı bu temelde direnilmelidir. Bu kış mevsimine geçen kışlar gibi bakmamak gerekir. Geçen kış ve önceki süreçler bu konuda önemli bir tecrübe birikimi oluşturmuştur. Onlardan çıkartılan derslerle ve yaratıcı bir yaklaşımla AKP'nin faşist saldırganlığını kıracak bir direniş geliştirmemiz şarttır.

Ajan-işbirlikçi Kürt güçlerinin dışında kalan tüm Kürt demokratik güçlerini, siyasetini birleştirmek, AKP'nin topyekûn faşist saldırılarına karşı Kürt halkının ve Türkiye halklarının topyekûn ve özgürlük direnişini ortaya çıkarmak gerekmektedir. Demokratik siyasetin tüm gücünü faşizme karşı direnişe seferber etmek şarttır. Faşizm direnilerek yıkılır. Faşizm karşısında susmamak gerekir. Faşizm karşısında 'Susma! Sustukça sıra sana gelecek' kuralı Bakurê Kurdistan ve Türkiye açısından da geçerlidir.

Bakure Kurdistan'daki söz konusu direnişle birlikte Rojava'daki mücadele de AKP'nin faşist soykırımcı saldırılarının kırılması açısından büyük önem arz etmektedir. AKP faşizmi Cerablus'u, Ezaz'ı işgal etti. Bab ve Heleb'e doğru ilerlemek istemektedir. Minbîc'i tehdit etmektedir. Firat'ın batısını öncelikle ele geçirip, aslında DAİŞ faşizmini saldırtarak ezemediği Rojava Özgürlük Devrimi'ni doğrudan kendi askeri güçleriyle ve uyduruk ÖSO denen çeteleriyle gerçekleştirmek istemektedir. Bu gerçeği görerek, buna karşı daha aktif, daha mücadeleci durmamız şarttır.

Bu çerçevede özellikle Kürt-Arap ilişkilerine önem verilmelidir. Yeni Ortadoğu'yu kuracak ilişki Kürt-Arap ilişkisidir. Kürt ve Arap demokrasisini birleştirip yeni Demokratik Ortadoğu Devrimi'ni ortaya çıkartmak kesinlikle şarttır. Bunun öncüsü ve merkezi Suriye olabilir. Suriye, böyle bir potansiyele sahiptir. O açıdan da Suriye'de Asuriler, Süryaniler, Ermeniler, Türkmenler ve diğer halklarla birlikte esas olarak Kürt-Arap ilişkilerine önem verilmeli, Arap toplumunun demokratik örgütlülüğüne ve eğitimine katkı sunulmalı, Arap siyasi güçleri ve aşiretleriyle Demokratik Suriye-Özgür Kürdistan hedefinde, her türlü siyasi ittifak ve ilişkiye hazır olunmalı ve bunları geliştirmek için çalışılmalıdır. Apocu çizgi böyle bir tutumu ve duruşu öngörmektedir.

İçinde bulunduğumuz durumda Ortadoğu'daki değişimin ve demokratikleşmenin motoru Kürt-Arap ilişkileridir. Çünkü 1. Dünya Savaşı'nın ortaya çıkardığı Ortadoğu Kürdü inkar etmiş, Arapları ise ikinci sınıf vatandaş yapmıştır. Ortadoğu'yu Türklerin ve Farsların egemenliğindeki bir bölge haline getirmiştir. O halde bu Ortadoğu değişecekse bunu Kürtler ve Araplar değiştirecektir. Kürt-Arap ilişkileri burada motor güç rolünü oynayacaktır.

Ortadoğu'da demokratikleşmenin motoru Kürt-Arap ittifakıdır

İçinde bulunduğumuz durumda Ortadoğu'daki değişimin ve demokratikleşmenin motoru Kürt-Arap ilişkileridir. Çünkü 1. Dünya Savaşı'nın ortaya çıkardığı Ortadoğu, Kürdü inkar etmiş, Arapları ise ikinci sınıf vatandaş yapmıştır. Ortadoğu'yu Türklerin ve Farsların egemenliğindeki bir bölge haline getirmiştir. O halde bu Ortadoğu değişecekse bunu Kürtler ve Araplar değiştirecektir. Kürt-Arap ilişkileri burada motor güç rolünü oynayacaktır. En devrimci ilişki, bu ilişki olacaktır. Eğer Ortadoğu'da 1. Dünya Savaşı'nın ortaya çıkardığı sonuçlar değişecek, 3. Dünya Savaşı'nın sonucunda yeni bir Ortadoğu ortaya çıkacaksa bunun merkezinde özgürlükçü ve demokratik temelde oluşan Kürt-Arap ilişkileri yer alacaktır.

Sonuç olarak şunlar belirtilebilir; Tayyip Erdoğan yönetimi fırsat bulursa ve güçlenirse herkes için tehlikeli olabilir mi? Evet. Güç bulursa Hitler gibi dünya savaşı da yapabilir. Fakat mevcut haliyle çok güçsüz ve zayıf durumdadır. Hiç kimse AKP faşizmini güçlü sanmamalıdır. Osmanlı siyasetini izlemeye çalıştı ama başarı getirmedi. Kendisini dünya ile karşı karşıya getirerek tecrit etti. Kürt halkının özgürlük direnişi karşısında iyice zayıfladı ve sıkıştı. Fethullahçılarla iktidar çatışmasında ise neredeyse yıkılma noktasına, her gün ölüm korkusuyla yaşar duruma geldi. Tayyip Erdoğan, "Beni Menderes gibi yapacaklardı" diyordu. 24 saat ölüm korkusu içerisinde, 'Ölmemem için öldürmem gerekir' felsefesini yürütmektedir. Tayyip Erdoğan'ın tek amacı var; o da ölmemek ve ayakta kalmaktır. Daha doğrusu iktidarı elinde tutmak istemektedir. Bunun için buna karşıtlık oluşturacak herkesi yok etmek, öldürmek ve katletmek istemektedir.

AKP-Tayyip Erdoğan'ın geldiği nokta bir korku imparatorluğu, bir korku faşizmidir. Aslında bütün faşist diktatörler bu tarzla hareket etmektedir. Tam bir faşist diktatörün ruh hali, psikolojisi, anlayışı, tutumu, siyaseti, yönetim tarzı hüküm sürmektedir. Bugün bu kişilik çok zayıf, onun için önüne Kürdü ezmeyi, Kürt soykırımını tamamlamayı hedef olarak koyuyor ama güçlenirse herkesi hedefler, herkes için tehlikeli olur ve herkese saldırır bir duruma gelir. Hitler güçlendiğinde nasıl ki bütün dünyaya saldırdıysa, Tayyip Erdoğan da eğer o gücü bulursa herkese saldırır.

Karşımızda bir devlet ya da iktidar yok; bir katil faşist sürüsü vardır. Tıpkı Hitler'in, 'SS' sürüleri gibi faşist katil sürüleridir bunlar. Bugün AKP'ye destek verenler, böyle büyük bir katliama suç ortağı haline geldiklerini bilmeliler. Herkes iyi bilmeli ki; Hitlerciler nasıl hesap verdilerse bu AKP faşizmine alet olanlar da çok yakında hem de uluslararası düzeyde oluşacak demokrasi mahkemelerinde hesap vereceklerdir. Adeletin kılıcı olan gerillanın vuruluşları karşısında hesap vereceklerdir. Özgürlük Hareketimiz kesinlikle büyük bir faşizmden hesap sorma hareketini geliştirecektir. Bunu, Kürt özgürlük direnişi ve Türkiye'nin devrimci-demokratik hareketi geliştirecektir. Bugün iktidarı ele geçirmiş, Türkiye'nin bütün güçlerini seferber ederek saldırıyor diye kimse sanmasın ki devran hep AKP'nin olacaktır. Gün gelecek hesap dönecek ve AKP faşizminden hesap sorulur hale gelinecektir. O zaman herkes yaptıklarının, söylediklerinin ve içine düştüğü durumun da hesabını verecektir.

■■■

Doğru ideoloji ve doğru siyaset mücadele eden örgüt gerçeği ile yaşam bulur-II

Cemil Bayık

PKK soykırıma uğratılmak istenen bir halkın devrimci örgütüdür, devrimci militanlar topluluğudur. Bu militanlar topluluğunda, bu halkı var etmek, yok olmaktan kurtarmak, özgürleştirmek, bu ülkeyi özgürleştirmekten başka bir düşünce yoktur. Bunun dışındaki her türlü düşünce düşkünlüktür, haramdır. Kürt genci için, Kürt kadını ve Kürt insanı için köle yaşamak artık züldür.



Son yıllardaki çatışmasızlık ortamı ve demokratik-siyasal mücadele dönemi, bilinçli bilinçsiz yanlış ele alınmıştır. Önder Apo'nun çatışmasızlık ilan ederek siyasal çözümden söz etmesiyle; sanki çözümün düşmandan beklendiği ve görüşmelerle çözümün gerçekleşebileceği biçiminde yanlış eğilim ve yaklaşımlar ortaya çıkmıştır. Önder Apo'nun attığı adımlar ve ortaya koyduğu yaklaşımlar sömürgeci soykırımcılığı değiştirme mücadelesi olarak görüleceğine, sanki soykırımcı sömürgecilik hemen çözüme yanaşacakmış, anlaşma oluyor, uzlaşma oluyor, her şey bitmiş, artık mücadele etmeye, etkili mücadele eden bir örgüt olmaya gerek yokmuş gibi kendini bırakan, gevşeten, örgüt anlayışını ve yaşamını bozan, örgüt ölçülerini gerileten bir eğilime dönüştürülmüştür. Çatışmasızlık ortamına yanılgılı yaklaşım, böyle bir duruma neden olmuştur. Tasfiyeciliğin etkileri daha tümden silinip, örgüt tümüyle Önderlik çizgisinde etkili bir örgüt haline getirilmediği bir dönemde, çatışmasızlık ilan edilip demokratik siyasal yöntemlerin devreye konulması gündeme gelince; yanlış eğilimler, kadro, örgüt ve yönetim duruşları ortaya çıkmıştır. Yaşamda sistemiçileşme başlamıştır. Artık tüm yaşamını Kürdistan için, Kürt halkının, ezilenlerin özgürlüğü için mücadeleye adamak yerine, kendini yaşatan bir kadro duruşu ve örgüt duruşu ortaya çıkmıştır.

Örgüt ve kadro ölçüleri düştüğü için kendini yaşatma eğilimi açığa çıktı. Kendini yaşatmak, kendine göre, keyfi ve sorumsuz olmak için, yine daha az çalışmak için örgüt, yönetim ve kadro anlayışı bozulmuştur. Bakurê Kurdistan'da neredeyse örgüt kalmamış, herkes birey olmuştur. Örgüt denetimi, örgüt ölçüleri, denetleme mekanizmaları kalmamıştır. Ne yönetim ne kadro bunun mücadelesini veriyor ne de bunun mekanizmaları ortada bulunmaktadır. Bu da giderek Bakurê Kurdistan'da örgütün, kadronun ve yönetimin dağılmasına yol açmıştır. Yönetim vardır ama anlayış geridir. Örgüt vardır ama mücadele edecek durumda değildir. Kadro vardır ama anlayışları geridir, mücadele edecek durumda değildir, militanlıktan düşmüştür, sistemiçileşmiştir. Bütün yaşamını ve duygusunu halkın özgürlüğü için veren bir kadro olmaktan çıkılmıştır. Ya da etkili mücadele eden bir kadro, örgüt ve yönetim anlayışı, duruşu ve ölçüleri ortadan kaldırılmıştır. Bu temel ölçüler gerileyince de artık bireyler kendini yaşatmaya başlamıştır. Bireylerdeki ölçüler Önderlik, Parti, örgüt ölçüleri değil, kendine göredir. Örgütün itibarını ve etkisini, Önderliğin etkisini kullanmak için bazı şeylere uyulmaya çalışılmıştır. Bu durum, örgütü daha etkili hale getiren, mücadeleyi başarıya götüren bir örgüt ve kadro anlayışı değil, mücadeleyi geriye çeken, kendini yaşatan, biraz örgütte, biraz sistemde olan bir örgüt, kadro ve yönetim duruşu, gerçekliği ortaya çıkarmıştır. Bu nedenle belli bir mücadele yürümüş ama daha etkili mücadele etmeye yönelindiğinde, bu yapılamamıştır.

Çatışmasızlık süreci hangi yanlış eğilimleri doğurdu?

Daha çok demokratik mücadele denilen eylemler ve etkinlikler, seçimler olduğunda biraz çalışılmış ama düşmanla, soykırımcı sömürgecilikle daha etkili mücadele etme gündeme gelince ve daha örgütlü, sert mücadele içine girilince, böyle bir örgüt, kadro ve yönetim anlayışının ortada olmadığı görülmüştür. Örgütün ihtiyaçları doğrultusunda bazı planlamalar yapılmış, perspektifler verilmiş ama pratiğe gelince bunları gerçekleştirecek örgüt ve kadronun bulunmadığı, örgütün toplumla ilişkisinin bu planlamaları gerçekleştirecek düzeyde olmadığı açığa çıkmıştır. Bu açıdan; çatışmasızlık döneminin örgütte yarattığı eğilimlerin üzerinde durulması gerekiyor. Çatışmasızlık süreci hangi yanlış eğilimleri doğurdu, militanlıkta, örgütte nasıl zayıflamalar ortaya çıkardı, kadro ölçülerinde niye zayıflama oldu, yaşam ölçüleri niye düştü, niye sistemiçileşme gelişti, niye devrimci mücadele yerine reformist, teslimiyetçi eğilimler gelişti? Bunların üzerinde durulması gerekiyor.

Reformist ve yumuşak mücadeleler söz konusu olduğunda görünen örgüt ve kadro, sıra devrimci ve sert mücadeleye gelince yok! Bu, Apoculuğun çıkış dönemindeki durumla karşılaştırmayı beraberinde getirmiştir. O zamanlar ortaya çıkan gruplar vardı; DDKD, Özgürlük Yolu, Rizgarî, Ala Rizgarî ve Kawacılar vardı. Bunlar da örgüttü, Kürt ve Kürdistan diyorlardı. Ama Önderlik, bunların Kürdistan'da mücadeleyi geliştirme açısından bir anlamı olmadığını söyledi. Bunların örgüt anlayışının, kadro duruşlarının, mücadele çizgilerinin söyledikleri hiçbir şeyi yerine getiremeyecek düzeyde olduğunu, bu nedenle halkı kandırdıklarını söyledi. Söylem ve düşüncelerde bulunup ama bunu yerine getirecek bir örgüt ve mücadele anlayışı içinde olmamak, bir örgüt, kadro ve yönetim duruşu içinde olmamak, bu söylemleri başarıya götürecek bir fedailik, fedakarlık düzeyinde olmamak hakkında Önder Apo; "Halkı kandırmak ve işbirlikçilik" dedi. Bunların yaptıklarını, "Kürdü oyalamak ve aldatmak" olarak tanımladı.

Bu açıdan yumuşak mücadele dönemindeki durumların gerçekten irdelenmesi gerekir. Hala soykırımcı sömürgecilik vardır, zihniyet değişmemiştir. Eskisi gibi Kürtleri aldatamayacaklarını gördüklerinden bazen Kürtlükten söz ediyorlar. 'Kürt' diyerek Kürdü yok etmek istemektedirler. Yoksa zihniyet ve amaç değişmemiştir. Bu soykırımcı sömürgeciliğe karşı her koşulda etkili mücadele etmeden, Kürdü ve Kürdistan'ı özgürleştirmek mümkün değildir. Mücadelenin bütün yol ve yöntemleri denenebilir ama soykırımcı sömürgecilik söz konusu olduğunda her zaman en sert mücadeleye hazır olmak, bu mücadeleyi verecek konumda olmak gerekmektedir. Bu olmadığı sürece Kürdistan'da bir adım bile ilerlemek, gelişme yaratmak, Kürdistan'da herhangi bir şeyi gerçekleştirmek mümkün değildir.

Orta sınıf konformisttir sert mücadeleye giremez

Ateşkesler döneminde ortaya çıkan diğer bir durum da; bu dönemde Kürdistan'a giren, kapitalizmden nemalanan ve belediyelerden aldıkları ihalelerle belli bir ekonomik imkana kavuşan orta sınıfın durumudur. Orta sınıf, kapitalizmin tüketim toplumunun önemli bir parçasıdır. Aslında kapitalizmi ayakta tutan orta sınıftır. Orta sınıf olmadan kapitalizmin ayakta kalması mümkün değildir. Kapitalizm işçileri ve emekçileri sömürerek palazlanır ama orta sınıf kapitalizmi hem zihniyet olarak toplum içinde yaşatan hem de tüketici karakteriyle kapitalizme can veren en temel ayaklarındandır. Kapitalizm sadece burjuvazi ve işçilerden oluşmaz; bir de küçük burjuvazi, orta sınıf denilen kesimler vardır. Bunlar, kapitalist zihniyetin ve yaşam anlayışının var olmasında ve sürdürülmesinde en temel etkenlerdir. Burjuvazi tek başına kapitalizmin meşruiyetini sağlayamaz, sadece burjuvalarla kapitalist sistem ayakta kalamaz. Kapitalizm özellikle tüketim toplumu aşamasında, tamamen orta sınıfa dayanan, orta sınıfla kendisini meşrulaştıran bir sisteme dönüşmüştür. Bu açıdan Özal; "Orta direk kapitalizmin her şeyidir" diyordu. Özal kadar kapitalist kafalı insan yoktur. Hatta kapitalizmi Türkiye'ye getiren kişidir bile demek yanlış olmaz. Bu nedenle; 'Orta direk geliştikçe kapitalizm ayakta durur, sistemin direğidir' demiştir. Orta direk dediği de; orta sınıftır, küçük burjuvazidir. Kürdistan'da hala dar gelirliler ve yoksulluk ağırlıkta olsa da, son yıllarda böyle bir kesim ve sınıf da ortaya çıkmıştır.

Bu sınıf dönem dönem Kürt ve Kürdistan'dan da söz eder. Kürdün kimliğinin ve temel haklarının elde edilmesini ister. Ama sınıf karakteri, mücadele anlayışı buna uygun değildir. Soykırımcı sömürgecilikle çok sert mücadele edebilecek bir konumu ve pozisyonu yoktur. 1970'lerde reformcu-milliyetçi kesim ve onların dayandığı bir sınıf vardı. Onlar da çoğunlukla ya Kürt ağalarının ve beylerinin çocuklarıydı ya da bu kesim kökenli, Kürdistan'da yeni gelişen kapitalizmin ortaya çıkardığı kompradorlardı. Reformist-milliyetçiliğin dayandığı bir kesim de; bir kısım memur ve küçük burjuvalardı. Bunlar da Kürt ve Kürdistan'dan bahsediyordu. Kürdistan'daki soykırımcı sömürgecilik Kürdü yok etmek için her yol ve yöntemi, her türlü kirli savaşı deneyen bir sömürgeciliktir. Ama bu kesimler; böyle bir soykırımcı sömürgeci sistem karşısında Kürdün, Kürdistan'ın özgürlüğünü getirecek örgüt ve mücadele anlayışına, kadro, militan ve fedai duruşa sahip değildirler. Onun için PKK onları eleştirmiştir, eleştirdiği için de gelişmiştir. Eğer Kürdistan'da o zihniyet hakim olsaydı hiçbir şey gelişemezdi. Mücadele olmayınca da bu gelişme olmazdı. O dönemde verilen ideolojik mücadeleyle o eğilimler geriletildiği, ideolojik olarak kazanan Apocu çizgi olduğu için, yani reformist çizgi yenilip devrimci çizgi ideolojik

olarak kazandığı için Kürdistan'da gelişme sağlanmış ve mücadele gelişmiştir. Şimdi Kürdistan'da ortaya çıkan orta sınıfın da geçmiş dönemdeki reformist eğilimlerin yaklaşımına benzer bir karakteri vardır. Kürt ve Kürdistan diyor, Kürt sorununun çözümünü de istiyor, ama karşımızdaki soykırımcı sömürgeciliği aşacak, aştıracak zihniyete, duruşa ve mücadele anlayışına sahip değildir. Böyle sert bir mücadeleye girecek konumda değildir. Konformisttir, rahatının bozulmasını istemez. Tüketim toplumu afyonunu içmiş ve sert mücadeleye giremeyecek düzeyde afyonlanmıştır.

Orta sınıf çatışmasızlık döneminde mücadeleyi etkilemiştir

Çatışmasızlık döneminde orta sınıfın gelişmesi, kendi siyasi anlayışını yansıtan reformist-milliyetçi bir yaklaşım içine girmesi, Kürdistan'daki bütün mücadeleyi etkilemiştir. Hatta Özgürlük Hareketi'ni bile etkilemiştir. Özgürlük Hareketi'nin kadrosu, örgüt yönetimi bunlarla iç içedir. Mücadele çok geliştiği ve çok boyutlu olduğu için bunlar da mücadelenin parçası haline gelmişlerdir. Bunlarda belli bir yurtseverlik vardır. Ancak bu eğilimlerini özgürlük mücadelesinin yanında olarak yaşatmak istemişlerdir. Çünkü 12 Eylül'den sonra reformist-milliyetçi ve küçük burjuva gruplar tasfiye olmuşlar, yaşayamamışlardır. Onlar da yaşamlarını ancak PKK'nin öncülük ettiği özgürlük mücadelesinin içinde bulmuşlardır. PKK dışında mücadele geliştiremediklerinden Özgürlük Hareketi'nin yanında yer almışlardır. Sert mücadele vakti gelip çattığında da hep geriye çekilmişlerdir. 1990'lı yıllarda özgürlük mücadelesi gelişip Hareketimiz büyüyünce, küçük burjuvalar ve orta sınıf mücadeleye katılmışlardır. Hatta neredeyse her yerde en fazla yurtsever onlar gözükmüşlerdir. Öne atılmış ve destek sunmuşlar, fakat faili meçhul cinayetler başlayıp, köyler yakılıp sert mücadele dönemi başlayınca ilk geri çekilen yine bu kesimler olmuştur. HEP'in kuruluşunda birçok yönetici bu kesimlerden oluşturuldu fakat düşman sert yönelince sinip geriye çekildiler. Çatışmasızlık döneminde de yine öne çıkan böyle bir eğilim olmuştur.

Kuşkusuz bu kesimler de mücadelenin içindedirler; destek vermişlerdir, yurtseverlikleri vardır, Kürt sorununun çözümünü istemişlerdir ancak o çözümü yaratacak iradeye ve mücadele anlayışına sahip değillerdir. Böyle olunca da sert mücadeleye gelmiyorlar. Sert mücadeleyi eksik ve yanlış buluyor, hatta eleştiriyor, anlayışlarıyla tıkatıyorlar. Çünkü zorlu mücadele zamanı geldiğinde kaldıramıyor, zorlanıyorlar. Rahatları bozuluyor. Mücadele edemiyor, mücadelenin gerisinde kalıyorlar. Bu nedenle, düşman gerçeğini göreceklerine, düşman gerçekliği karşısında ancak sert mücadele verilir, başka yol yoktur diyeceklerine, ya 'niye bu sert mücadele ortaya çıktı' diyorlar ya da sert mücadele ortaya çıkınca kenara çekiliyorlar. Bir kısmı da bırakalım kenara çekilmeyi, mücadelenin sertleşmesini ve ortaya çıkan sıkıntıları Özgürlük Hareketi'ne bağlıyor. Böylelikle mücadelenin meşruiyetini zayıflatmaya çalışıyorlar. Hem düşmanı hem de örgütü eleştirme adına özgürlük mücadelesini tartıştırıp meşruiyetini zayıflatıyorlar. Örgüt karşısında rahatsızlıklarını dile getiriyorlar. Bu tutumlarıyla mücadeleyi olumsuz etkiliyor, özgürlük mücadelesinin gelişmesinde olumsuz rol oynayarak soykırımcı sömürgeciliğin politikalarına hizmet ediyorlar. Kadro anlayışında yanlışlıklar ve eksiklikler niye çıktı derken, bir de bu etkiyi görmek gerekir. Çünkü bu anlayış Kürdistan'daki siyasal ortamı çatışmasızlık dönemlerinde önemli oranda etkilemişlerdir. Bu dönemde yanlış eğilimlerin ortaya çıkmasında anlayışları ve tutumlarıyla rol oynamışlardır.

Kadrodaki bu tür yanlış eğilimlerin önemli bir kısmı çatışmasızlık ortamının ortaya çıkardığı bu yumuşak mücadele döneminin ürünüdür. Bu yönüyle örgüt içine orta sınıf eğilimi yansımıştır. Kadromuz bile neredeyse giderek orta sınıf eğilimine girmiş, orta sınıf zihniyetinin etkisinde kalmıştır. Bir nevi orta sınıfın reformist milliyetçi eğilimi, sadece yumuşak koşullarda mücadele edebilen ama zor koşullar gelince mücadele etmeyen, bunu karşılamayan, buna cevap olamayan örgüt, kadro, mücadele anlayışı Özgürlük Hareketi'nin, örgütün, kadronun, militanların, toplumun, tabanın içine kadar etkide bulunmuştur.

Örgüt içine orta sınıf eğilimi yansımıştır. Kadromuz bile neredeyse giderek orta sınıf eğilimine girmiş, orta sınıf zihniyetinin etkisinde kalmıştır. Bir nevi orta sınıfın reformist, milliyetçi eğilimi, sadece yumuşak koşullarda mücadele edebilen ama zor koşullara gelince mücadele etmeyen, bunu karşılamayan, buna cevap olamayan örgüt, kadro, mücadele anlayışı Özgürlük Hareketi'nin, örgütün, kadronun, militanların, toplumun, tabanın içine kadar etkide bulunmuştur.

Bakur örgütü orta sınıf eğiliminin etkisinde kalmıştır

Özgürlük mücadelemiz bugün sadece Bakurê Kurdistan'da değil, Kürdistan'ın dört bir yanında büyümüş, toplumsal tabanı ve ilişkileri gelişmiştir. Bakurê Kurdistan'da mücadele çok yönlü yürütüldüğünden, demokratik kurumlar, dernekler, partiler, demokratik platformlar ortaya çıkmıştır. Özellikle orta sınıf kendini burada ifade etme imkanına kavuşmuştur. Demokratik siyasal parti içinde fazlasıyla yer almışlardır. Bu nedenle seçim dönemi ya da diğer dönemlerde aktif olan bu kesim devlet savaş kararı alınca, Kürt sorununu çözümünde adım atma yerine, ortaya çıkan birikimi ezmek isteyince hem geri çekilmişlerdir hem de örgütün bu saldırılara karşı yürüttüğü mücadele karşısında mırıldanmalar içine girmişlerdir. Soykırımcı sömürgecilik, çatışmasızlık ortamından Hareketimizin de yararlandığını görünce Kürt Özgürlük Hareketi'ni tüm kazanımlarıyla birlikte tasfiye etmeye yönelmiştir. Soykırımcı sömürgeciliğin mücadelemizi şiddetle ezmeye yönelmesi karşısında Özgürlük Hareketimiz tutum koyup mücadele içine girince, teslim olmayacağını, boyun eğmeyeceğini, savaş kararına karşı mücadele edeceğini ortaya koyunca orta sınıf mücadeleyi geriye çeken, tartıştıran, geçen dönem ne kadar güzeldi, 'ne kadar güzel şeyler oluyordu' diyerek mücadeleyi geriye çeken yaklaşım içine girmiştir. Kaldı ki, geçen dönemi de ortaya çıkaran örgüttür, Önder Apo'dur. Ama o koşullar farklıydı. Demokratik siyasal mücadele de, çatışmasızlık da hep çözüm içindi, mücadeleyi geliştirmek içindi. Ama soykırımcı sömürgecilikte çözüm zihniyeti olmadığından savaşarak ezme kararına yönelince Özgürlük Hareketi ne yapacaktı? Tabii ki kırk yıldır olduğu gibi mücadele edecek, teslim olmayacaktı. Şimdi, teslim olmaması, direnmesi karşısında 'bu da nereden çıktı' denilebilir mi? Ya da hiç kimse bu örgüte, 'devletin bu saldırısı karşısında direnme, boyun eğ' diyebilir mi? Bu örgüt halkın geleceğini bu hükümetin, bu devletin insafına mı bırakacak? Gerçek buyken Bakur örgütümüz bile Hareket'in mücadeleye karar vermesi karşısında şaşkınlık içine girmiştir.

Kuşkusuz demokratik yöntemler de siyasal mücadelenin parçasıdır. Özgürlük mücadelemiz tüm toplumu kapsadığından mücadele yöntemlerinin çok yönlü ve çok zengin olması da anlaşılır bir durumdur. Bu ayrı bir konudur. 20 yıldan fazladır Kürdistan'daki demokratik siyasal partiler, demokratik siyasal yol ve yöntemlerle mücadele ediyorlar. Fakat son yıllarda Kürdistan'daki genel siyasal ortam ve bu kurumlar üzerindeki ideolojik hakimiyet belli düzeyde zayıflamıştır. Onlar ortamı ve toplumu fazlasıyla etkilemektedirler. Neredeyse örgüt ve kadrodan daha fazla onların siyasal ortamı etkileme konumları öne çıkmıştır. Bu açıdan sorun demokratik kuruluşların ya da kurumların olup olmaması sorunu değildir. Eleştirilen bunlar değildir. Eleştirilen husus, örgüt bu ortama ne kadar hakimdir. Ya da örgütteki ideolojik anlayış, örgüt, kadro, militanlık anlayışı nedir? Sorun budur. İdeolojik ve siyasal etkide zayıflama, örgüt ve kadro duruşunda gerileme yaşanıp yanlışlıklarla iç içe olununca; örgüt örgüt olmaktan, yönetim yönetim olmaktan, kadro kadro olmaktan çıkınca o zaman toplumsal çalışmalar, kadro ve kurumların ruh hali de mücadeleci olmaktan çıkıp reformist-milliyetçi bir eğilime doğru gitmektedir. Bu açıdan kadrodaki yanlış eğilimleri, örgüt ve kadro yapısını değerlendirirken kesinlikle burada Önderlik ve PKK gerçeğinden uzaklaşma olduğunu görmek gerekiyor. Yaşamda da, mücadelede de yol, yöntem, tarz ve üslupta da, ilişkilerde ve halka yaklaşımda da, sorunları çözmede de devrimci değil, reformist bir yaklaşım olduğu görülmektedir. Bu da sorunların çözülmemesini doğurmaktadır.

Bu bakımdan Bakurê Kurdistan'daki en önemli eksikliklerden biri; örgütün, yönetimin, kadroların sorunları çözmemesi, biriktirmesi ve çözümsüz bırakmasıdır. Sorunların çözümsüz olduğu ortamda da her türlü çürüme ve olumsuzluk yaşanır. Önderlik, özgürlük tutkusundaki eksiklikten söz etti. Özgürlük tutkusundaki eksiklik ne demektir? Sorumsuzluk, ciddi olmama, özgürlüğe, halkın ve ülkenin özgürlüğüne kilitlenmemek demektir. Özgürlük tutkusundaki zayıflık, toplumsal değerlerden uzaklaşma anlamına gelir. Özgürlük, toplumla ilgili bir durumdur. Bu nedenle özgürlük tutkusundan uzak bireyler kendini düşünürler. Özgürlük tutkusunun zayıflığının nedeni bireysel eğilimlerin ortaya çıkmasından kaynaklanır. Özgürlük tutkusunun eksikliği; toplumu, örgütü, özgürlüğü ve mücadeleyi düşünen değil de kendi yaşamını düşünen, kendine göre olma durumu ifade etmektedir. Bu da aslında kapitalizmin yarattığı ruh hali ve kişilik özelliğidir. Sorumsuz, topluma karşı sorumlu olmayan kişiliklerin özelliğidir bu. Bireycilik ya da özgür birey olma cilası altında köleliği kabul eden, zulmü ve baskıyı yapanlara karşı mücadele etmeyen, boyun eğen kişiliklerin ortaya çıkmasıdır. Evet, bugün, 'çok özgürüm' diyen bireylerin tümüne yakını köledir. Özgür birey adına devletin zulmünü kabul eden, ona karşı direnmeyen, boyun eğen, devletin baskısı ve zoru karşısında kaçan kişiliklerdir. Bunlar özgür kişilikler olabilir mi? Zulme ve soykırıma karşı direnmeyen Kürt özgür olabilir mi? Böyle özgür Kürt olabilir mi?

Çatışmasızlık döneminde örgütte, kadroda ve yönetimde bozulmalar olmuştur. Artık sert mücadeleye gelmeme durumu ortaya çıkmıştır. Mücadelenin zorluklarına katlanmayan duruşlar ortaya çıkmıştır. Halbuki özgürlük tutkusu, özgürlük militanlığı demek idamı da, bin yıllık zindanı da, işkenceyi de göze alan, her türlü zorluğu ve sıkıntıyı göze alarak mücadele eden kişi demektir. Özgülük tutkusu tam da budur. Özgürlük tutkusu olan militan başka kaygı ve endişe taşımaz. Tek endişesi halkın ve ülkenin özgürlüğüdür. Bunun dışında bir şey düşünmez. Hele Kürtler gibi yok edilmek istenen, soykırıma uğratılmak istenen bir halkın evlatları başka bir şey düşünebilir mi? Asla. PKK böyle bir soykırıma uğratılmak istenen halkın devrimci örgütüdür, devrimci militanlar topluluğudur. Bu militanlar topluluğunda, bu halkı var etmek, yok olmaktan kurtarmak, özgürleştirmek, bu ülkeyi özgürleştirmekten başka bir düşünce yoktur. Bunun dışındaki her türlü düşünce düşkünlüktür, haramdır. Kürt genci için, Kürt kadını ve Kürt insanı için köle yaşamak artık züldür (alçalma-utanç verici duruma düşme). Elli yıl önce olabilirdi ama artık Önderlik ve PKK gerçeğinde, büyük mücadeleyle yaratılan bu gerçeklikler ortamında kölelik kabul edilebilir mi? Kabul edilmesi mümkün müdür? Böyle bir düzene karşı ancak militanca mücadele verilir. Ama çatışmasızlık ortamında bu duygularda ve tutumlarda gerileme olmuştur. Yanlışlıklarla yan yana yaşanmış, mücadele edilmemiştir. Yaşanan amiyane deyimle, 'yumuşak dönemde biraz çalış ama zorluğa geldi mi sıvış!' şeklindedir. Bazıları gerçekten zor mücadele gördüler mi bırakıp, kaçtılar. Bu bir gerçekliği ifade ediyor. Kürdistan'da zorluklara katlanılmadan mücadele edilemez. Zorluklar karşısında tek yol devrimci militanlıkla mücadele etmedir. Ancak Önder Apo ve PKK çizgisiyle Kürdistan'da özgürlük kazanılabilir. Özgürlüğü başka türlü kazanmak mümkün değildir. Soykırımcı sömürgeciliğin her gün 'Kürdü yok edeceğiz, bitireceğiz' söylemleri ortada değil midir? Her gün 'tek tek tek' denilmiyor mu?

Kesinlikle Kürt halkı mücadeleden kaçan bir toplum değildir. Kürt toplumu mücadele edebileceğini defalarca gösterdi. Çok sert mücadelelerden, zorluklardan geçti. Bu yönüyle en zor koşullarda dahi mücadele edebilecek bir toplumsal gerçekliği vardır. Ancak bunun yanında örgütün, kadronun, yönetimlerin ve kurumların halkı örgütleyecek ve en sert mücadeleyi etkili yürütecek durumda olması gerekmektedir. Bunlar sert mücadeleye hazır olmazsa, halk nasıl hazır olacak?

AKP ile KDP'nin işbirliği Kürdü kölelik altında tutmak içindir

Kuşkusuz başka etkenler de var. Başûrê Kurdistan etkeni var. Başûrê Kurdistan'da federasyon kurulmuş ve bu federasyon AKP ile ilişkili. KDP de AKP ile ilişkisinden dolayı Kürdü mücadeleden alıkoymak için her türlü yol ve yöntemi deniyor. Kürdistan'da Kürt halkını, Özgürlük Hareketi'ni mücadelesiz bırakmak istiyor. AKP ile KDP'nin işbirliği Kürdü mücadelesiz bırakma ya da etkisizleştirme işbirliğidir. Kürdü kölelik altında tutmak içindir. KDP kendini yaşatmak için Bakurê Kurdistan halkının özgür ve demokratik yaşamını düşünmeyen bir durumdadır. 'Mücadeleye gerek yok' diyor. Sanıyor ki AKP sorunu çözecek. Çatışmasızlığı PKK, Önder Apo başlattı. Ama AKP bunu çözmek için değil, aldatmak ve oyalamak için kullandı. Onlarca hatta yüzlerce yıl daha Kürdün kandırılıp aldatılması için plan kurdular. KDP Türk devletiyle ilişkilerinden dolayı bunun devam etmesinden yanadır. Bu çerçevede KDP de Kürdistan'daki mücadeleyi geriye çeken, toplumu, hatta örgütü mücadelesiz kılmak isteyen bir çaba içindedir. Türk devlet gerçeğini ve AKP gerçeğini tersyüz eden, sanki Kürtler için iyi şeyler yapılıyormuş gibi toplumu aldatan bir durumdadır. Bir yönüyle KDP; Türk özel savaşının hizmetine girmiş, ona hizmet etmektedir. Bunun böyle bilinmesini istiyoruz. Bu konu daha kapsamlı değerlendirilebilir ama KDP'nin ilişki ve yaklaşımlarının Kürdistan'daki mücadeleyi şöyle ya da böyle olumsuz etkileyen, geriye çeken bir durum arz ettiği ortadadır. Kuşkusuz KDP'nin örgüt, kadro ve yönetimden daha çok toplumu etkileyen yanları var. Ve bu yaklaşımlar şu ya da bu düzeyde mücadelemizin parçası olan çeşitli kurumlarımızı da olumsuz etkilemektedir. Bu gerçeğin de bilinmesinde fayda vardır.

İdeolojik ve örgütsel mücadelenin sürekli verilmesi gerekiyor

Kuşkusuz Bakurê Kurdistan'da örgüt ve kadro anlayışının bu duruma gelmesinden sadece oradaki örgüt, kadro ve yönetimi sorumlu görmek yanlıştır. Yönetimin, kadronun, örgüt duruşunun bu hale gelmesinde, zamanında müdahale edemeyen genel örgüt gerçeğinin, PKK'nin ideolojik, örgütsel çizginin hakim kılınmamasının payı vardır. Bakurê Kurdistan'daki örgütte var olan yanlışlıklara karşı mücadele etme zorunluluğunun genel örgüt tarafından etkili pratikleştirilememesinin ve yanlışlıklara karşı mücadele çizgisinin hakim kılınamamasının payı vardır. Bu yönüyle bütün yetersizliklerden ve eksikliklerden genel yönetim kendini sorumlu tutacaktır. Çünkü bu durum öyle kısa sürede, kendiliğinden ortaya çıkmış bir durum değildir. Örgüt yönetimimizin zamanında müdahale edememesi ya da yaptığı müdahalelerin bu yanlış eğilim, örgüt ve kadro yanılgılarını giderecek nitelikte ve etkide olmaması sonucu mevcut gerçeklik ortaya çıkmıştır. Ancak hem genel örgütün hem de alandaki örgüt, yönetim ve kadroların bu gerçeği bütünlüklü görmesi gerekmektedir.

Bakurê Kurdistan'daki örgüt, kadro ve yönetim anlayışında ölçülerin düşmesi ve yaşanan bozulmalar mücade-

lemizin gelişmesini olumsuz etkilemiş, ortaya çıkan imkan ve fırsatların değerlendirilememesi durumunu ortaya çıkarmıştır. Kuşkusuz bunlara vurgu yapmak kadrolar hiç çalışmamış, mücadele etmemiş anlamına gelmemektedir. Ancak önemli olan düşmanın saldırılarının boşa çıkarılması ve başarılı sonuçlar elde edecek bir mücadele tarzının ve gücünün ortaya konulmasıdır. Belki bazı kadro ve çalışanlar kendilerini mücadelenin ihtiyaçlarına göre katmış olabilir ama genel durum dikkate alındığında bunların çabasının bir sonuç vermeyeceği açıktır. Nitekim ortaya çıkan durum ve sonuçlar dikkate alındığında, bunların genel içinde çok fazla bir etkisinden ve varlığından söz edilemez.

Şu açıktır; Türkiye ve Kürdistan'da soykırımcı sömürgeciliğin çok kapsamlı bir özel savaşı vardır. Soykırımcı sömürgecilikle iç içe bulunulan ortamda mücadele etmek kolay değildir. Bunun ciddi sıkıntıları ve zorlukları vardır. Kapitalist modernite, düşman saldırıları ve politikalarıyla, zulmü ve baskısıyla iç içe mücadele yürütülmektedir. Bunun kolay olduğu söylenemez. Bunun için; örgüt içi ideolojik ve örgütsel mücadelenin, ölçü mücadelesinin sürekli verilmesine, yanlışlıklara karşı sürekli mücadele verilmesine ihtiyaç vardır. Çünkü öyle bir alanda mücadele verilmektedir ki, bu alandaki bir anlık gevşeklik her türlü yanlış eğilimin ortaya çıkmasına yol açabilir. Bu açıdan Bakurê Kurdistan ve Türkiye alanında ideolojik ve örgütsel mücadele sürekli verilmelidir. Bu mücadele; kavga, dövüş, bölünme, parçalanma, sürekli çekişme ve didişme içinde olmak demek değildir. Bu mücadele yanlış eğilimleri ve eksiklikleri giderme, herkesin kendi eksikliklerini gidereceği bir örgütsel mekanizmaya, işleyişe sahip olmak demektir. Eleştiridir, özeleştiridir, bunların süreklileşmesidir. Böyle olursa Bakur gibi bir alanda yanlışlıklara karşı mücadele edilebilir. Eleştiri, özeleştiri olmazsa, birisi eleştiri yaptığı zaman diğeri küser ya da eleştiriye tepki duyarsa tepkisel, bireysel eleştiriler geliştirilirse tabii ki böyle bir yerde doğru ideolojik ve örgütsel mücadele, eleştiri ve özeleştiri olmaz. Dolayısıyla, düzeltme gerçekleşmez. Bu kadar yanlış eğilimin gelişmesinin bir yönü de; örgüt içinde yanlışlıklara karşı mücadele edecek zeminin yaratılmaması, yani eleştiri ve özeleştirinin sağlıklı yürüyeceği, eleştiri ve özeleştiri karşısında devrimci tutumun konulacağı örgüt ortamının olmamasıdır.

Kesinlikle Kürt halkı mücadeleden kaçan bir toplum değildir

Bu yönüyle Bakurê Kurdistan'da ideolojik ve örgütsel mücadelenin süreklileşeceği bir ortamın yaratılması gerekiyor. İşte bu olmadığı zaman ideolojik ve örgütsel mücadele anlamsız hale gelir ve o zaman gerileme başlar. Tasfiyecilik bunu yarattı; ideolojik ve örgütsel mücadeleyi durdurdu, yanlışlıklarla yaşamayı normal hale getirdi. Bu durum bir dönem örgütü olumsuz etkiledi. Daha tasfiyeciliğin etkileri tümden örgüt içinden sökülüp atılmadan çatışmasızlık dönemleri gelince ve bu süreç de doğru anlaşılamayınca örgüt, kadro ve yönetim anlayışındaki gerilikler düzeltilemedi, hatta daha da derinleşti. Çatışmasızlık dönemleri bir mücadele, örgütü daha da geliştirip güçlendirme, örgütteki yanlışlıkları giderme fırsatı olarak görüleceğine, yanlışlıklarla yan yana yaşama olarak anlaşıldı. Sadece örgüt ve kadro anlayışı gevşemedi, mücadele anlayışı da gevşedi. Artık sert mücadele yöntemleri bir tarafa bırakıldı. Sadece seçim dönemleri ya da yürüyüşleri hazırlama dönemi, bazı demokratik eylem ve etkinlik dönemlerinde çalışan, kendini buna endekslemiş bir örgüt, kadro ve yönetim olma anlayışı ortaya çıktı. Örgüt, yönetim ve kadro anlayışı böyle olunca doğrudan toplum da bundan etkilendi. Eğer toplumda sert mücadeleye karşı belli tereddütler oluyorsa, sert mücadele döneminde mücadeleye katılımda zaman zaman yetersizlikler ortaya çıkıyorsa, sert mücadele dönemine toplum diğer mücadele yöntemlerinde olduğu gibi aktif katılmıyorsa bunun nedenini örgütten başlayarak kadroya, militana, yine demokratik siyasal kurumlara kadar var olan yanlış anlayışların toplumdaki yansıması olarak görmek gerekir.

Kesinlikle Kürt halkı mücadeleden kaçan bir toplum değildir. Kürt toplumu mücadele edebileceğini defalarca gösterdi. Çok sert mücadelelerden, zorluklardan geçti. Bu yönüyle en zor koşullarda dahi mücadele edebilecek bir toplumsal gerçekliği vardır. Ancak bunun yanında örgütün, kadronun, yönetimlerin ve kurumların halkı örgütleyecek ve en sert mücadeleyi etkili yürütecek durumda olması gerekmektedir. Örgütün, demokratik kurumlar ve Kürt halkının özgürlük mücadelesini verdiğini söyleyen kişi ve çevreler sert mücadeleye hazır olmazsa, halk nasıl hazır olacak? Kesinlikle halkta bir eksiklik yoktur. Hiç kimsenin, 'Halk şu eyleme katılmadı, bu eyleme yetersiz katıldı, şuna iyi katılıyordu, buna yetersiz katıldı' biçiminde eleştiri yapmaya hakkı yoktur. Kuşkusuz değerlendirmeler yapılır ama halkta, sert mücadeleye girmede kimi yetersizlikler ortaya çıkmışsa, bunun nedenini başta genel örgüt olmak üzere demokratik siyasal alan, demokratik kurumlar kendisinde arayacaktır. Halkla iç içe ve yan yana yaşayan herkes önce kendine bakacaktır. Demokratik siyasal alanın, demokratik kurumların halkın bazı eylemlere etkili katılmamasında payı çok fazladır. Demokratik siyasal alanın ve demokratik kurumların bu gerçeği görmeleri gerekiyor. Soykırımcı sömürgeciliğe karşı sanki sadece seçim yöntemiyle, sadece bazı demokratik eylemliliklerle mücadele edilirmiş gibi bir yanlış eğilim ortaya çıkmışsa, bunda en büyük pay demokratik siyasal alanda mücadele edenlere aittir. Soykırımcı sömürgeciliğe karşı direnmeden, sert mücadele verilmeden Kürdistan'da kimse özgür ve demokratik yaşamı kazanamaz. Aksi durumda sadece kendini kandırmış ve aldatmış olmaz, halkı da kandırmış ve aldatmış olur. Bu tür yaklaşımlar Türk devlet gerçeğini, soykırım gerçeğini, özel savaş gerçeğini anlamamaktır. Önder Apo'yu anlamamaktır.

Önder Apo niye çatışmasızlık koşullarını yarattı, niye siyasal süreç başlattı, bunları doğru anlamak gerekir. Bunların hepsi Önderlik'te mücadele yol ve yöntemlerinin denenmesidir. Ama Önderlik hiçbir zaman sadece şu yolla, bu yolla olacak dedi mi? Dememiştir. Önderlik mücadeleyi bütün olarak görmüştür. En başta da sert mücadeleyi göze almayan hiçbir anlayış ve zihniyet Önderliğe ait değildir, Önder Apo'yla izah edilemez. Hiç kimse Önder Apo'yu kendisine alet etmemeli, kendisine şahit göstermemelidir. Önder Apo, mücadele önderliğidir; en sert koşullarda mücadele etme, mücadeleyi daha etkili yürütme önderliğidir. Önderliğin ortaya koyduğu bir yol ve yöntemi, tek yol ve yöntem olarak ortaya koymak kendini kandırmaktır. Geçmiş dönemde bu yönlü kendini kandırmalar oldu. Sanki sadece seçilen milletvekilleriyle bu sorun çözülebilirmiş gibi tarihi yanılgı içine girilmiştir. Elbetteki bu alan da, demokrasi ve özgürlükler açısından bir mücadele alanıdır. Demokratik siyasal mücadele yöntemini ortaya çıkaran, bunun olmasını isteyen de Önder Apo ve Özgürlük Hareketi'dir. Ama mücadelenin tamamını bu tür yol ve yöntemlerde görmek, hele AKP iktidarının ve Türk devletinin tutumu ortadayken sert mücadele tutumu içine girmeden, zorlukları olan mücadelenin içine girmeden Kürt halkının özgürlük ve demokrasi mücadelesinin kazanılacağını sanmak gaflettir. Bu devlet, bırakalım Bakurê Kurdistan'da Rojava'da da, Başûr'da da, Rojhilat'ta da, dünyanın hiçbir yerinde de Kürdün hak kazanmasını istemiyor. Bu gerçeklik ortadayken böyle bir sömürgeciliğe karşı fedaice mücadele edilmezse, bedeller göze alınmazsa kim özgür ve demokratik yaşam kazanacak diyebilir? Bu soykırımcı sömürgeci gerçeklik anlaşılmadan da kimse mücadele edemez ve özgürlüğü kazanamaz. Bu soykırımcı sömürgeciliğe karşı en sert koşullarda mücadele vermeden, özgür ve demokratik yaşamın kazanılacağını zannedenler kendilerini aldatanlar, kandıranlardır. Bunlar sadece kendilerini aldatıp kandırmazlar, Kürt halkını da aldatan, kandıran durumuna düşerler. Mevcut soykırımcı sömürgecilik gerçekliği ortadayken sadece demokratik siyasal yollarla özgürlüğü kazanırız, diyemeyiz. Böyle bir şey demeye hakkımız yoktur. Dediğimiz zaman Kürdü, Kürt insanını kandırmış oluruz.

Özgürlük mücadelesi verenlerin, özgürlük tutkusu, özgür ve demokratik yaşamda iddiası olanların, 'Ben Önderliğe, PKK'ye, değerlere, şehitlere bağlıyım, Kürt halkının ve Kürdistan'ın özgürlüğünü istiyorum' diyenlerin, kesinlikle mevcut yetersiz durumu görmeleri, bununla mücadele etmeleri, bunun aşılması konusunda üzerine düşen rolü oynaması gerekir. Mevcut durumda kadroyuz, yönetimiz, militanız, örgütüz, diyebiliriz ama bu örgüt, kadro ve yönetim anlayışıyla bir yere varılamaz, bir yere gidilemez.



Dünyanın en despot, zorba, soykırımcı sömürgeciliğe karşı mücadele veriyoruz

Özcesi; Bakurê Kurdistan'da ortaya çıkan mücadeleye öncülük yapmayan, inisiyatifli olamayan, sert mücadele içine girmeyen, sorumluluktan kaçan, kolektif öncülük yapmayan, birbirine güç ve cesaret vermeyen yaklaşımlar, geçmiş dönemin yarattığı olumsuzluklardır. Bunların geçmiş dönemdeki tasfiyecilikle, çatışmasızlık dönemindeki ortaya çıkan yanlış eğilimlerle, yanlışlıklara karşı mücadele etmeyen, yan yana yaşayan eğilimlerle, sistemiçileşen örgüt ve kadro anlayışlarıyla bağı vardır. Bu açıdan örgüt dışı anlayışlara, kadro, örgüt ve yaşam ölçülerinin düşürülmesine karşı mücadele verilerek Önder Apo çizgisinde bir örgüt gerçeğine ve mücadeleyi başarıya götürecek Apocu örgüt, kadro ve yönetim çizgisine ulaşmak gerekir. Buna ulaşmadan Kürdistan'da özgür ve demokratik yaşam kazanılamaz. Bu açıdan, geçmiş dönemdeki yanlış anlayışlar, yanlışlıklar bir nevi örgüt içine sokulan tasfiyeciliktir, tasfiyeci eğilimdir. Belki örgütlü bir tasfiyecilik değil ama duyguda, düşüncede, yaşamda örgütü mücadeleden düşüren anlayışlar, örgüt içinde yaşam bulmuştur.

Özgürlük mücadelesi verenlerin, özgürlük tutkusu, özgür ve demokratik yaşamda iddiası olanların, 'Ben Önderliğe, PKK'ye, değerlere, şehitlere bağlıyım, Kürt halkının ve Kürdistan'ın özgürlüğünü istiyorum' diyenlerin, kesinlikle mevcut yetersiz durumu görmeleri, bununla mücadele etmeleri, bunun aşılması konusunda üzerine düşen rolü oynaması gerekir. Mevcut durumda kadroyuz, yönetimiz, militanız, örgütüz, diyebiliriz ama bu örgüt, kadro ve yönetim anlayışıyla bir yere varılamaz, bir yere gidilemez. Herkes büyük bir devrimci mücadele içinde olduğumuzu bilmeli, ona göre davranmalı. Hem de dünyanın en despot, en zorba zihniyetine, baskıcı bir güce, soykırımcı sömürgeciliğe karşı -altını çiziyorum- soykırımcı sömürgeciliğe karşı mücadele veriyoruz. Soykırımcı sömürgecilik kadar zalim, sert bir düşman, acımasız bir güç yoktur.

Bu kadar zalim, baskıcı güce karşı nasıl mücadele edilecektir? Böyle bir güce karşı nasıl özgür ve demokratik yaşam kazanılacaktır? Böyle bir güç nasıl geriletilecektir? Soykırımcı sömürgeciliğe, 'Bana şunu ver, bunu ver' demekle kimse bir şey elde edemez. Soykırımcı sömürgeciliğe, 'Sen çağ dışısın, sen akıl dışısın, sen akıllı düşünmüyorsun, geri düşünüyorsun' demekle hiçbir şey elde edilemez. Soykırımcı sömürgecilik her şeyi bilinçli, bilerek yapmaktadır. Onu gerilik değil, amaç olarak görüyor. En temel

hedef olarak görüyor. En temel hedefi, Kürdü yok etmek ve ortadan kaldırmaktır. Kürdü yok etmek ve ortadan kaldırmak isteyene, 'Sen niye akıllı olmuyorsun, niye doğru yapmıyorsun, niye demokratik çizgiye gelmiyorsun' demenin anlamı var mıdır? Bu, karşı tarafı kendine güldürmektir. Ya da karşı taraf karşısında aptalları oynamak, gerçeklere göz yummaktır. Bu açıdan örgütümüzün, kadromuzun, yönetimimizin böyle zayıf, dar ve naif yaklaşımlara düşmeden, her şeyin ancak devrimci mücadeleyle olacağını görerek, doğru düşüncenin, inancın ve özgürlük istemenin de mücadele eden bir örgütle olacağını bilerek, mücadele eden, mücadeleyi başarıya götürecek bir örgüt, yönetim ve kadro anlayışına ulaşılması gerekmektedir.

Bu irade kırma saldırıları karşısında gösterilecek tek tutum, mücadeleyi yükseltmektir. Mücadeleyi yükseltmekten başka söylem, yol, yöntem teslim olmaktır. AKP savaş yürütüyor, savaşı tırmandırıyor, 'Biz hala barışta ısrarlıyız, barış, barış' demenin bir anlamı yoktur. Evet, barış istiyoruz, herkes barış istiyor ama bu kadar yok etme, tasfiye etme saldırısı karşısında lafla barış gelir mi? Artık barış mücadeleyle olur, mücadeleyle mümkündür. Mücadele içine girmeyen hiç kimse barışçı değildir. Onun anlamı artık teslimiyettir, pasifizmdir.

Geçmiş dönemde ortaya çıkan yanlış örgüt, kadro ve yönetim anlayışlarını gidermek ancak böyle olur. Zaten bu yanlış örgüt, yönetim ve kadro anlayışlarını gidermeden de bir başarı elde etmek mümkün değildir.

Bu dönemin karakterine 2014 MGK toplantısında karar verilmiştir

Bu dönemin karakterinin ne olduğunu AKP iktidarının sözcüleri her gün açıklamalarıyla ortaya koymaktadırlar. Bu dönemin karakterine, aslında 2014 MGK toplantısında karar verilmiştir. Kürt Özgürlük Hareketi'nin Bakur, Başûr, Rojava ve tüm Ortadoğu'da güç olduğu görülünce, Kürt sorununda çözüm politikası olmayan Türk devleti, Kürt Özgürlük Hareketi'ni ezme, Kürt halkının iradesini kırma, kazandığı mevzileri ortadan kaldırma kararı almıştır. Önder Apo'nun ve Özgürlük Hareketi'nin geçen dönemlerde güçlendiğini açıkça görmüşlerdir. Özellikle Rojava Devrimi, Şengal ve Kobanê direnişlerinin dünyadaki etkisi, Bakurê Kurdistan'da Kobanê direnişini destekleme eylemleri, Türk devletinin Özgürlük Hareketi'ni tasfiye etme kararını uygulamasına yol açmıştır. Bu açıdan neden diyalog süreci bitti, neden İmralı'daki görüşmelerden sonuç alınmadı, neden Dolmabahçe Mutabakatı reddedildi, Önder Apo'yla neden bir buçuk yıldır görüşmeler yaptırılmıyor, neden 7 Haziran seçim sonuçları reddedildi, neden 24 Temmuz'da topyekun savaş tırmandırıldı, neden Kürt halkının özyönetim ilanlarına karşı şehirlere tankla, topla girilerek yerleşim yerleri yerle bir edildi, yüzlerce sivil katledildi sorularının cevabı, 30 Ekim MGK toplantısında alınan savaş kararında vardır. Bu kararın sonucu olarak tüm bu saldırılar gerçekleşmiştir. Kürt Özgürlük Hareketi de bu kararı bildiği için 24 Temmuz'da topyekun saldırı başladığında artık direnmekten başka yol olmadığını düşünmüş ve direnme kararı almıştır.

Zaten soykırımcı sömürgecilik saldırıya geçmiştir, imha saldırısı başlatmıştır. Bunun karşısında direnmekten başka bir yol da yoktur. Direnmemek teslim olmak anlamına gelirdi. 2014 yazından itibaren her gün mahallelerde, sokaklarda, 'Şehirlerde asayişi sağlayacağız, asayişin hiçbir biçimde bozulmasına izin vermeyeceğiz' diyorlardı. Bu, açıkça Kürde her bakımdan boyun eğdireceğiz, bize boyun eğmeyen herkes ezilecektir, herkesin üzerine gideceğiz anlamına geliyordu. Asayişi sağlamak; köyde, mahallede, sokakta, şehirde Kürt halkının örgütlü gücünü ezmek anlamına geliyordu. Kürt halkının demokratik örgütlenmelerini tasfiye etmek anlamına geliyordu. Tamamen soykırımcı sömürgeciliğe boyun eğilecek, soykırımcı sömürgeciliğin sokağa da, eve de, her yere de hakim olduğu bir düzen kurulacaktı. Tüm saldırılar, savaş, yakmalar ve yıkmalar, çatışmalar hep 30 Ekim 2014 MGK toplantısında alınan savaş kararı gereği gerçekleştirilmiştir. Önder Apo'ya bir buçuk yıldır uygulanan tecrit de bu amaçlıdır. Zaten tecridin uygulandığı gün savaş pratiğe sokulmuştur. Bunu böyle anlamamak, Türk devletinin politikalarını anlamamak, Türk devletinin Önder Apo'ya uyguladığı tecridin anlamını bilmemektir. Kürt Halk Önderi'ne tecrit uygulandığı gün savaş tırmandırılacak, tamamen ezme, tasfiye politikası devreye sokulacaktır, anlamına gelmektedir. Bu açıdan bugün de durum aynıdır. Bugün de savaş şiddetli biçimde devam etmektedir. Dağda, şehirde, ovada, metropollerde, Rojava'da, Başûr'da, her yerde sürdürülmektedir. Her gün onlarca tutuklama yapılmıyor mu? Neredeyse bilinçli Kürtlerin hepsi zindanlara atılmıyor mu? Kürtlük adına siyaset yapanların hepsini zindana atmışlardır. Şu anda demokratik siyaset yürütenlerin, belediye eşbaşkanlarının çoğunluğu zindandadır. Sadece milletvekilleri kalmıştır. Kürt halkına karşı yürüttükleri irade kırma savaşını gözden kaçırmak için şimdilik milletvekilleri zindana atılmıyor. Diğer alanlarda Kürdün iradesi kırıldığı ve örgütlülüğü dağıtıldığı an, sıra milletvekillerine gelecektir. Milletvekillerine de aynı uygulama yapılacaktır. Bu açıdan; şu anda tam bir tasfiye saldırısı vardır. Kürt halkının, Özgürlük Hareketi'nin iradesi kırılmak isteniyor. Hiçbir demokratik kurum ve kuruluş bırakılmak istenmiyor. Gerçekliği böyle tespit etmek gerekir. Bunu görmeyenler, Türk devlet politikasını görmemek için kafasını kuma gömenlerdir. Bunu görmek istemeyenler de yakında gerçekliği daha iyi göreceklerdir.

Sûr direnişinin büyük komutanı Çiyager, 'Direnişimiz de muhteşem olacak, şahadetimiz de muhteşem olacaktır' demiştir. Direnme kararlılığı böyle olmalıdır. Direnme kararlılığı böyle oldu mu, kaybedilmez. Bu direnme duruşu içinde olundu mu, kaybeden soykırımcı sömürgecilik, kazanan halk olur. Yeter ki özyönetim direnişlerinde gösterilen o yüksek kahramanlık ve mücadele iradesi tüm toplumda direniş ölçüsü haline getirilsin. Bu direniş iradesinin ve ortaya çıkardığı ölçülerin tüm toplumun mücadele değerleri haline getirilmesi gerekmektedir.

Tasfiye saldırısı karşısında lafla barış gelir mi?

Bu irade kırma saldırıları karşısında gösterilecek tek tutum, mücadeleyi yükseltmektir. Mücadeleyi yükseltmekten başka söylem, yol, yöntem teslim olmaktır. AKP savaş yürütüyor, savaşı tırmandırıyor, 'Biz hala barışta ısrarlıyız, barış, barış' demenin bir anlamı yoktur. Evet, barış istiyoruz, herkes barış istiyor ama bu kadar yok etme, tasfiye etme saldırısı karşısında lafla barış gelir mi? Artık barış mücadeleyle olur, mücadeleyle mümkündür. Mücadele içine girmeyen hiç kimse barışçı değildir. Onun anlamı artık teslimiyettir, pasifizmdir. Kürdü yok etmek, imha etmek istiyor. Bu durumda barış adına mücadeleden kaçınmak, mücadele içine girmemek, Kürdün ezilmesine, imha edilmesine, yok edilmesine, demokrasi güçlerinin yok edilmesine göz yummaktır.

Şu anda AKP iktidarının yaptığı tek iş ezmedir. Ezme dışında başka bir şey düşünmüyor. Zaten en sonunda Binali Yıldırım, baklayı ağzından çıkardı, "Çözüm mözüm yok" dedi. Bu, 'Savaşı şiddetlendireceğiz, sürekli saldırı içinde olacağız ve ezeceğiz' demektir. Her gün bakanı, il başkanı, başbakanı, cumhurbaşkanı, yardakçısı, yalakası, 'Ezeceğiz, yok edeceğiz' diyor. Bunun karşısında tek yol mücadeleyi yükseltmektir. Mücadeleyi yükseltme dışındaki her tutum teslim olmak anlamına gelir. Alman faşizmine karşı papazın, 'Sıra bana geldiğinde, sahip çıkan hiç kimse kalmamıştı' sözü unutulmamalıdır. AKP faşizmi, devlet adım adım demokratik güçleri ve kazanımları tasfiye ediyor. Şimdi belediyeleri tasfiye ediyor, ondan sonra milletvekillerine sıra gelecektir. Ya teslim olunacaktır ya da zalimin üstüne üstüne gidilecektir. Bu gerçekliğin herkes tarafından bilinmesi gerekmektedir. Bu saldırılar karşısında mücadele dışında ayakta kalmak mümkün değildir. Baskı da olabilir, tutuklama, öldürme, işkence de olabilir; ki zaten bunları yapıyor, saldırıyı kapsamlı yürütüyorlar. Bunlar karşısında ne yapılacaktır? Ya kaçılacak ya teslim olunacak ya da direnilecektir. Teslim olunamayacağına göre, direniş gerçekleşecektir. Önder Apo her zaman, 'Zayıfız, küçüğüz, gücümüz yok, sayımız az, imkanımız az, karşı taraf güçlü, şu kadar silahı var, şu kadar gücü var, ne yapalım' demeyi kölelik olarak görmüştür. En kötü tutum olarak bunu değerlendirmiştir. "Karşı tarafın gücü ne olursa olsun, sayısına ve gücüne bakmadan direneceksin. Mücadelenin yol ve yöntemini bulacaksın" demiştir. Önder Apo'nun direniş çizgisi budur. Güç karşısında boyun eğmek ve teslim olmak değildir. 'Şu imkanım yok, bu imkanım ve silahım yok, şu aracım yok' demek, teslimiyete, teslim olmaya gerekçe yaratmaktır. Teslim olunmak, boyun eğilmek isteniyor ama bunun gerekçesi olarak düşmanın gücü gösteriliyor. Bu kabul edilemez. Zaten direniş burada devreye girer. Düşman güçlüyken, sen zayıfken direneceksin. Düşman zayıf olsa, sen güçlü olsan zaten direnişin anlamı kalır mı? Mücadelenin büyüklüğü böyle koşullarda irade ortaya koymakla, direnmesini bilmekle gösterilir.

Önder Apo, 'Ben zayıfım, ben güçsüzüm, ben ne yapacağım' demeyi bir zayıflık ve teslimiyet olarak gördü. Bunu kabul etmedi, mahkum etti, eleştirdi. Apocu hareket de böyle ortaya çıktı, Kürt halkı da böyle ayağa kalktı. Zaten devrimcilere zorluğun olduğu yerde ihtiyaç vardır. PKK zorluğun olduğu yerde ihtiyaç haline gelmiştir. Kürdistan koşulları zor olduğu için PKK ortaya çıkmıştır. Yoksa başka örgütler de vardı, başkaları da yapardı, PKK'ye ihtiyaç olmazdı. Bu açıdan Önder Apo çizgisi, PKK ve kırk yıllık mücadele çizgisi temsil edilecek, buna saygı duyulacaksa, o zaman, 'Düşman şu kadar saldırgan' demeden, 'Koşullar ve imkan yok' gerekçesi ortaya koymadan direnilecektir. Bir kere ilk başta bu kararlılığın ve iradenin ortaya konulması gerekir. Tek tek bireyler, topluluklar ve kurumlar da bu iradeyi ortaya koymalıdır. Önder Apo çizgisi, PKK çizgisi, kırk yıllık direniş çizgisi budur. Bu direniş çizgisi Kürdü ayağa kaldırmış ve kazandırmıştır. Bugün Kürt adına ne varsa bu direnişçilikle sağlanmıştır. Başûrê Kurdistan'daki federasyonu yaratan da Özgürlük Hareketimizin büyük mücadelesidir. Önderlik çizgisi, Özgürlük Hareketi, bu mücadele olmasaydı bugün Kürdistan'da Kürtlük adına hiçbir şey var olmaz, her şey bitmiş olurdu.

Soykırımcı sömürgecilik saldırıyor, Özgürlük Hareketi'ni tasfiye, Kürdü de yok etmek istiyor. Bunun karşısında düşmana yalvarılmaz, soykırımcı sistemden bir şey beklenmez, 'Niye böyle yapıyorsun, bu doğru değildir, yanlıştır' diye akıl verilmez. Faşist soykırımcı sömürgecilikten şikayet edilemez, yakınılamaz. O önüne bir hedef koymuş, yok etmek istiyor. Bunun karşısında yapılacak tek şey; tereddüt etmeden, mırın kırın etmeden direnileceğinin ortaya konulmasıdır. Bunun karşısında mücadeleyi yükseltmekten başka seçenek yoktur denilmesi lazım. Sokaktaki Kürtlerin de, demokratik kurumların da, aydınların ve sanatçıların da böyle demesi lazım. Militanın da, örgütlü Kürdün de, örgütsüz Kürdün de, 'Tek yol mücadeledir' demesi lazım. Direnmekten başka yaşamak, ayakta kalmak, varlığını sürdürmek mümkün değildir. Varlığını sürdürmek için bile direniş gereklidir. Çünkü soykırımcı sömürgecilik esas olarak varlığı ortadan kaldırmak istiyor. Varlığı korumadan özgür ve demokratik yaşam kazanılabilir mi? Bu açıdan dönemin karakteri varlık savaşıdır, varlık mücadelesidir.

Kuşkusuz Kürt halkı 40 yıllık mücadelesiyle kendisini var etmiş, mücadele eden bir halk haline getirmiştir. Ama hala özgür ve demokratik yaşam kazanılmamıştır. Özgür ve demokratik yaşam ancak kararlı, iradeli, her türlü zorluğa katlanan bir iradeyle olur. Bu yönüyle belli demokratik siyasetçilerin, orta sınıfın ya da örgüt içindeki yanlış eğilimlerin yumuşak mücadeleyle de mücadelenin gelişebileceğini, düşmanın durdurulabileceğini sanan yaklaşımları yanlıştır. Kürdistan'da yumuşak yöntemlerle, sadece demokratik mücadele yöntemleriyle sonuç alınamaz. Kaldı ki demokratik mücadele yürütme imkanları da yoktur. Buna da imkan tanınmamıştır. Kürdistan'da son 13-14 yıldır, AKP iktidarı döneminde ne kadar mitinge saldırıldı, mitinglerde ne kadar insan öldürüldü? En demokratik hak olan yürüyüşlerin çoğuna saldırmadılar mı? Sokakta işkence yapılmadı mı? Tomalarla, coplarla her türlü saldırı aracıyla yürüyüşler, mitingler dağıtılmadı mı? İnsanlar sokak ortasında katledilmedi mi? Neredeyse Kürdistan sokakları gaz odaları haline getirilmedi mi?

Tek yol; zorluklar, baskı, saldırının şiddeti ne olursa olsun buna karşı direnmektir

Bu gerçeklik, soykırımcı sömürgeci iktidarın karakterini ortaya koyuyor. Bu karakter karşısında ne yapılacaktır? Karşımızda bir imha ve ezme savaşı yürütülürken, en şiddetli yöntemler uygulanırken, en küçük gösteriye, açıklamaya şiddetle saldırılırken bu toplum, bu halk nasıl direnecektir, demokrasi ve özgürlük mücadelesi nasıl verilecektir, bu düşman saldırıları nasıl püskürtülecektir? Soykırımcı sömürgeciliğin bu saldırıları karşısında direniş de sert, kararlı, kırılmaz, iradeli ve sürekli olacaktır. Bunun dışında bu saldırılara karşı koymak, onlarca yıldır yürütülen mücadelenin kazanımlarını korumak, Kürt halkının varlığına yönelik bu saldırıları püskürtmek, özgürlük ve demokrasi mücadelesini geliştirmek mümkün değildir. Tek yol; zorluklar, baskı, saldırının şiddeti ne olursa olsun buna karşı direnmektir. İlk önce bu gerçekliği tespit etmemiz gerekiyor.

Bu dönemde kesinlikle mücadele kararlılığının en yüksek düzeyde olması gerekmektedir. Mücadelenin yükseltilmesinde hiçbir tereddüdün olmaması gerekiyor. Nasıl ki Apocu grup ilk çıktığında sömürgeciliğin vahşiliğine, soykırımcı sömürgeciliğin Kürt halkında yarattığı pasifizme, Kürdistan'daki işbirlikçiliğe, reformist teslimiyetçiliğe bakmadan, düşman kendisini ne kadar güçlü gösterirse göstersin, soykırımcı sömürgecilik ne kadar örgütlü olursa olsun, buna karşı direnme kararı alınmışsa; bu direnme kararına uygun bir örgüt, kadro ve militan duruş ortaya çıkarılarak Apocu grup ve PKK gelişip güçlenmişse; 12 Eylül karanlığında en zor koşullarda, zindanda düşmana karşı direnme kararlılığı ortaya konulmuşsa; büyük ölüm orucunda militanca duruş, devrimci duruş, kırılmayan irade kendisini göstermişse; 12 Eylül faşizminin kendisini en güçlü hissettiği dönemde 'Devrimcileri ezdim, PKK'yi ezdim, bir daha Türkiye ve Kürdistan'da devrimci hareket geliştirilemez, artık devrimciler ayakta kalamaz' denildiği dönemde nasıl ki 15 Ağustos Hamlesi başlatılarak soykırımcı sömürgeciliğe meydan okunmuşsa; mücadelenin gelişmesi karşısında 1990'lı yıllarda, özellikle 1993-94-95'te görülmedik bir kirli savaş yürütülerek Kürt Özgürlük Hareketi'nin, Kürt halkının iradesi kırılıp Kürtlerin tümden bitirilmesi amaçlanırken, buna karşı tarihi direniş gösterilerek Türk devletinin kirli savaşı boşa çıkarılıp Özgürlük Hareketi'nin, PKK'nin gelişmesi sürdürülmüşse; tüm saldırılara rağmen Önder Apo öncülüğünde PKK tüm Ortadoğu'da gelişme gösterince, Uluslararası Komplo gerçekleştirilip Önderliğimiz esaret altına alınarak Özgürlük Hareketi'nin tasfiye edilmek istenmesine karşı Önder Apo zindanda, Özgürlük Hareketi dışarıda büyük bir irade ortaya koyup mücadeleyi geliştirerek Uluslararası Komplo boşa çıkarılmışsa; Türk devletinin, uluslararası güçlerin, komplocuların, 'Bir daha ayağa kalkamazlar' dediği bir dönemde 2004 1 Haziran gerilla hamlesiyle mücadeleyi geliştirerek Türk devletini Özgürlük Hareketi'ne karşı uyguladığı politikalarda değişiklik yapmak zorunda bırakmışsa; 2011-12 Haziran seçimleri sonrası Sri Lanka

modeli denilerek en ağır saldırılarla Kürt Özgürlük Hareketi'ni tasfiye etme saldırıları yürütülürken, buna karşı tarihin en büyük direnişlerinden biri ortaya konulmuşsa; Önder Apo üzerindeki tecridin uygulanması, Dolmabahçe Mutabakatı'nın reddedilmesi, 7 Haziran seçimleri sonrası Kürt halkına yönelik yürütülen yok etme savaşına karşı dağda, ovada gerilla, şehirlerde halkımız, gençler, sivil savunma birlikleri kahramanca direnerek bütün saldırılara rağmen boyun eğmemişlerse; bugün de yapılması ve gösterilmesi gereken tutum mücadeleyi yükseltmek olmalıdır. Bundan başka her tutum Kürt için ölümdür, imhadır.

Gerillasından şehirdeki direnişçiye, demokratik siyasetçiye, demokratik kurumlara, her alanda var olan örgütlü birimlere kadar herkese ve her güce düşen görev; direniş iradesi ve kararlılığı göstermektir. Geçmiş dönemde, çatışmasızlık döneminde ortaya çıkan gevşek durumların, mücadeleye kilitlenmeyen örgüt, kadro ve yönetim gerçeğinin, demokratik siyasal alan gerçeğinin, bir bütün olarak Özgürlük Hareketi'nin tereddütlü duruşunun ne düzeyde olumsuzluklara yol açtığını görerek mücadeleyi yükseltmede kararlı olmak, bu duruşu sarsılmadan yürütmek gerekmektedir. Özyönetim direnişleri sürecinde Bakur'daki örgütümüzün, yönetimin ve kadronun, demokratik siyasal alanın, demokratik kuruluşların gösterdiği tereddüt düşmanı cesaretlendirmiş, saldırılarını şiddetlendirmiş, bu büyük tarihi direniş hamlesinin tüm Kürdistan'ı sarıp daha büyük gelişmelere yol açarak özgür ve demokratik yaşamın kazanılması mücadelesinde olumsuz rol oynamıştır. Şunu rahatlıkla söyleyebiliriz; Bakurê Kurdistan'da ne örgüt yapımızın ne toplumsal alan örgütlenmelerinin ne demokratik siyasal alanın ne de diğer demokratik kuruluşların özyönetim direnişlerinde, 'Şu eksiklik oldu, bu eksiklik oldu' demeye hakkı vardır. Kuşkusuz eksiklikleri ve yetersizlikleri vardır ama esas eleştiri ve özeleştiri vermesi gereken bu direnişçilere gereken desteği vermeyen kurumlardır. Ya da bu direnişe tereddütle yaklaşan kurumlardır. Bu direnişlere yanlış yaklaşım içinde olanlardır. Bunların kendilerini gözden geçirmesi, özeleştiri vermesi ve bugün yürüttüğümüz tarihi direnişte doğru tutum içine girmeleri gerekmektedir.

Bu açıdan geçmiş dönemden çıkarılan derslerle bu dönemdeki direnişte kararlılık gösterilmelidir. Saldırılar karşısında kararlı duruşta ısrar etmek gerekiyor. Bu düzeydeki saldırılar karşısında direnme kararı içinde olmamak ya da direnme kararında tereddütler içine girmek soykırımcı sömürgeciliğe ve bunların saldırılarına cesaret vermekten ve daha da saldırgan hale gelmesinden başka bir sonuç vermez.

Tüm toplumun direniş içinde olması gerekiyor

Şimdi en sert düzeyde saldırılara karşı cevap vermenin ve mücadeleyi yükseltmenin zamanıdır. Mücadeleyi yükseltmenin yol ve yöntemleri çeşitli olabilir. Sadece gerillanın mücadeleyi yükseltmesiyle olmaz. Sadece şehirde YPS'nin direnişiyle olmaz. Tüm toplumun bu direniş içinde olması, direnişin bir parçası haline gelmesi gerekiyor. Bir dernekten tutalım demokratik kuruma, demokratik siyasal alana kadar tüm herkes, Kürdün özgür ve demokratik yaşamını isteyen herkes mücadele içinde olması, kendi zemininde örgütlenip mücadelesini geliştirmesi gerekiyor. AKP iktidarından hiçbir şey beklemeden, bu soykırımcı faşist sömürgeci iktidara karşı tek yolun direniş olduğu bilinciyle mücadeleyi yükseltmek gerekir. Bunun dışındaki her tutum yanlıştır. Bunun dışındaki her tutum irade kırılmasıyla, teslim olmayla, tasfiye olmayla karşı karşıya kalır. Direnmeyen tasfiye olur, direniş göstermeyen ezilir. Sadece direnişle ayakta kalınır. Bu dönemin karakterinin böyle olduğunun bilinmesi gerekir. Çünkü soykırımcı sömürgecilik bunu dayatıyor. Kuşkusuz direnme yol ve yöntemleri bizim irademizle gelişecektir ama karşı saldırının karakteri de direnişi etkiler, direnişin yol ve yöntemlerinin belirlenmesinde etken olur. Hele dünyada görülmemiş biçimde bir halk soykırıma uğratılmak isteniyorsa ve bu soykırımda kararlı bir saldırganlık, bir özel savaş, bir kirli savaş varsa buna karşı dünyanın herhangi bir yerinde gösterilen direnişle başarılı olmak mümkün müdür?

Şu bir gerçektir, Kürdistan herhangi bir sömürge olsaydı on kere, yüz kere kurtulurdu. Kürdistan'daki sömürgeciliğe karşı mücadele dünyanın herhangi bir köşesindeki sömürgeciliğe karşı yürütülen mücadele olsaydı yüz kere sonuca ulaşmış olurdu. Bugün Kürdistan'da yürüttüğümüz mücadeleyi dünyanın başka bir yerinde yürütseydik yüz defa sonuç alırdık. Demek ki, soykırımcılık gerçeği, saldırganlık, Kürdü yok etmek, imha etmek isteyen sistem, devlet ve Kürt düşmanlarının zihniyeti farklıdır, başka yerlerdekine benzemiyor. Bu durum karşısında, 'Dünyanın şu yerinde böyle olmuş, halklar şöyle kurtulmuş, diyebilir miyiz? Özcesi kendi coğrafyamıza göre, üzerimizde egemenlik kuran sistemin karakterine göre bir mücadele yolu ve yöntemi ortaya çıkarmamız gerekmektedir.

Saldırganlık ve niyetler ortadadır. Soykırımcı sömürgecilik Türkiye'de bütün Kürt düşmanlarıyla, faşistlerle ittifak yapmıştır. Kürt Özgürlük Hareketi karşısında zorlanınca, mücadele başarısız kalınca iç ve dış politikada çark edilmiştir. 'İçeride ve dışarıda düşmanları azaltacağız, dostları çoğaltacağız, denilmiştir. Kürtler dışında herkesle dost olma kararı alınmıştır. Tek düşman vardır; Kürtlerdir, Kürt Özgürlük Hareketi'dir, PKK'dir, Önder Apo'dur. Önder Apo ve PKK gerçeğinde tüm Kürtler yok edilmek isteniyor. İstedikleri kadar, 'Biz Kürtlere değil, PKK'ye karşıyız, desinler, bu bir demagojidir, yalandır, aldatmadır. Yapılan Kürt düşmanlığıdır. Şu anda Kürtler içinde en büyük mücadeleyi de Önder Apo ve PKK verdiği için PKK düşmanlığı yapılıyor. Bu büyük mücadeleyi yürüten isim PKK değil de başka bir isim olsaydı ona da düşman olunurdu. Gerçeklik böyledir. Bu bakımdan bu dönemde soykırımcı sömürgeciliğe karşı başarılı olmayacak direnme ve mücadele tutumlarıyla hiçbir yere varılamaz. Reformist teslimiyetçilikle, orta sınıfın zor koşullara dayanmayan siyasal anlayışıyla, sert mücadele karşısında gösterilen olumsuz yaklaşım ve ruh haliyle soykırımcı sömürgeciliğe karşı mücadele yürütülemez. Bu gerçekliğin herkes tarafından görülmesi gerekmektedir.

1990'larda köyler yakılıp yıkılırken bu sefer şehirler yakılıp yıkıldı. Niye? Günümüzde halk şehirlerde de, sokakta da örgütlü hale geldi. Kürtler sadece dağlarda değil, Kürdistan'ın şehirleri, kasabaları, köylerinde örgütlü ve kendi kendini yönetir hale geldi. Eskiden birçok yerde % 30-40 oy alınıyordu, şimdi % 80-90 alınmaya başlandı. Bu bakımdan bütün toplum ezilmek istendi. Özellikle mahalle ve sokaklarda militarist hakimiyeti sağlamayı amaçladılar. Bunun için saldırdılar. Buna karşı teslim olunmadı, aylar süren, tarihte eşi benzeri az görülmüş kahramanca direniş gösterildi. Bu direnişin değerini hala anlamayanlar var. Bu direniş olmasaydı Kürt bitmişti, Kürdün iradesi kırılmıştı. Kürt Özgürlük Hareketi'nin tasfiyesinin önü açılmıştı. Bu direnişlerle Kürdün direniş iradesi, ölçüleri, mücadele ölçüleri yükseltildi. Bugün Kürdün direniş ölçüsü, mücadele ölçüsü daha yüksektir. Nasıl ki 12 Eylül karşısında zindan direnişçiliği direniş iradesini, mücadele kararlılığını yükselttiyse, bu Kürdün tarihinde dönüm noktası olduysa, bütün toplumu etkilediyse ve o günden bu güne büyük mücadele verildiyse, halk mücadeleyi yükselttiyse ve tüm bunlar 14 Temmuz direnişçiliğinin yarattığı ölçüler temelinde geliştiyse, bugün de şehir direnişlerinde gösterilen yiğitlik, kahramanlık ve fedakarlıkla en üst düzeyde ortaya çıkarılan direnişi yükseltme iradesi ve kararlılığı temelinde önümüzdeki dönemde gelişecek özgürlük ve demokrasi mücadelesinin başarısı güvenceye alınmıştır. İşte şimdi bu kahramanca direnişin ortaya çıkarttığı ölçüler, kararlılık ve duruşla mücadeleyi geliştirme zamanıdır.

İhtiyacımız olan 14 Temmuz ruhudur özyönetim direnişlerinin kahramanlık ruhudur

Sûr direnişinin büyük komutanı Çiyager, 'Direnişimiz de muhteşem olacak, şahadetimiz de muhteşem olacaktır' demiştir. Direnme kararlılığı böyle olmalıdır. Direnme kararlılığı böyle oldu mu, kaybedilmez. Bu direnme duruşu içinde olundu mu, kaybeden soykırımcı sömürgecilik olur, kazanan halk olur. Yeter ki özyönetim direnişlerinde gösterilen o yüksek kahramanlık ve mücadele iradesi tüm toplumda direniş ölçüsü haline getirilsin. Bu direniş iradesinin ve ortaya çıkardığı ölçülerin tüm toplumun mücadele değerleri haline getirilmesi gerekmektedir. Zaten görev budur, şehitlere bağlılık budur. Onların yarattığı kahramanlık ölçülerini bütün toplumun direniş ölçüleri haline getirmek hepimizin en temel görevidir. Onların yiğitliği bütün halkın yiğitlik ölçüleri haline getirilmelidir. Zaten böyle yaklaşırsak 14 Temmuz şehitlerine ve özyönetim direniş şehitlerine layık oluruz.

Bu dönem oldukça zorlu bir dönemdir. Düşman azgınca saldırıyor. Peki, böyle zor dönemlerde ihtiyacımız olan nedir? Kuşkusuz 14 Temmuz ruhudur, özyönetim direnişlerindeki kahramanlık ruhudur. Onların direniş ruhuyla, kahramanlığıyla bu mücadeleyi geliştireceğiz, yükselteceğiz ve şehitlerimizin özgür ve demokratik yaşam özlemini gerçekleştireceğiz.

Açıkça bir soykırım politikası izleniyor ve bu açıkça dillendiriliyor, 'Ezeceğiz, yok edeceğiz' tehditleri sadece gerillaya yönelik değildir, tüm halkımıza yöneliktir. İrade kırma saldırısıdır. 'İrade kırılacak, onun üzerine soykırım yeniden tesis edilecek'! Tayyip Erdoğan'ın amacı budur. Tayyip Erdoğan 12 Eylül rejiminin Kürtleri ve devrimcileri ezerek yaratmak istediği yeni cumhuriyeti yaratmayı hedefliyor. Direnişimiz 12 Eylül faşizminin amacını sekteye uğratmıştı. Erdoğan, bu amacı gerçekleştireceği iddiasındadır. 12 Eylülcüler iktidarcı İslam'ı, işbirlikçi İslam'ı sistem içine alarak Kürtleri tümden yok etmek istiyorlardı. Bunun için Özal başbakan yardımcısı yapıldı ve önemli görevler verildi. 12 Eylül bunun için o günden başlayarak Fethullahçıları sistem içine aldı. İktidarcı İslam'ı planlı bir biçimde sistem içine alan 12 Eylül'dür. Ama sonradan iktidarcı İslam klikleri arasında mücadele başladı. Fethullahcılarla Erdoğan ekibi arasındaki mücadeleyi iktidarcı, işbirlikçi İslam klikleri arasındaki mücadele olarak görmek gerekiyor. Şimdi Fetullahçılar tasfiye edildi. Erdoğan işbirlikçi İslam'a dayalı biçimde Türkiye'yi yeniden Kürt düşmanlığı üzerinden şekillendirmek istiyor. Onun için her türlü Kürt düşmanlıyla işbirliği içindedir. Bu gerçek görülmelidir. Bu, sadece herhangi bir hükümetin saldırısı değildir. AKP iktidarının saldırısı; Kürtleri yok etme üzerinden kendilerinin hegemon güç olduğu yeni bir Türkiye kurma saldırısıdır. Saldırının kapsamı böyledir, o zaman direnişe de bu saldırıyı boşa çıkaracak düzeyde bütün Kürt toplumunun katılması gerekiyor. Çünkü saldırı bütün Kürtlere, Kürt toplumuna yöneliktir. Hiç kimse kendini kandırmasın. Bu açıdan; bu dönem direniş ve kararlılık dönemidir. Bu direniş ve kararlılığın sonuna kadar sürdürülme dönemidir. Ancak böyle bir duruşla bu soykırımcı sömürgeciliğin saldırıları püskürtülebilir, Türkiye'nin demokratikleşmesi ve Kürtlerin özgürleşmesi sağlanabilir.

■■■

Gerillasından şehirdeki direnişçiye, demokratik siyasetçiye, demokratik kurumlara, her alanda var olan örgütlü birimlere kadar herkese ve her güce düşen görev; direniş iradesi ve kararlılığı göstermektir. Geçmiş dönemde, çatışmasızlık döneminde ortaya çıkan gevşek durumların, mücadeleye kilitlenmeyen örgüt, kadro ve yönetim, demokratik siyasal alan gerçeğinin, Özgürlük Hareketi'nin tereddütlü duruşunun ne düzeyde olumsuzluklara yol açtığını görerek mücadeleyi yükseltmede kararlı olmak, bu duruşu sarsılmadan yürütmek gerekmektedir.



İktidar ve devlet inisiyatifinde olan bir medya her yaştan insanı zehirler

Hêlîn Ümit

AKP-Erdoğan faşist rejiminin özgür basına yönelimi baskı kavramını da aşan bir durumu ifade etmektedir. Dahası saldırı ve susturma ile tümden ortadan kaldırmayı amaçlayan bir düzeye ulaşmıştır. Öncelikle başta basın-yayın kurumları olmak üzere kadro ve çalışanlarının, yurtsever halkımızın ve demokrasi güçlerinin bunu kavraması gerekiyor. Elbette bu bir konsept dahilinde, Türkiye ve Kürdistan üzerinde uygulanan politikalarla eşgüdüm temelinde yürütülüyor. Söz konusu saldırıların, geçici bir baskı dönemi ya da konjonktürel bir durum olarak görülmesi yanılgıdır. Ne kadar kalıcı bir durum olup olmayacağı ise mücadele yürüten güçlerin durumuna, etkisine, sonuç almasına bağlı görülmelidir.

AKP-Erdoğan yönetiminin Kürdistan'ı merkezine alarak Türkiye ve Ortadoğu'ya dayattığının neo-faşizm olduğunu iyi anlamak gerekir. Erdoğan'ın esas aldığı faşizm Hitler faşizmidir. Bu faşizm aynı zamanda Ortadoğu'nun despotik modellerinden de alabildiğine faydalanmaktadır. Kürtlerin toplumsal hafızasında derin yer tutan Asur despotizmi de aynı zihniyet ve faşist çizgi üzerinden yükselmiştir. Osmanlı padişahlarının bölgede İslam bayrağı arkasına saklanarak sağladıkları hegemonya da bu faşist çizgi temelinde gerçekleşmiştir.

Bugün de aynı çizgi temelinde Erdoğan-AKP faşizmi, Kürt halkının 'hakkından gelmek', Kürtlerin öz vatanını işgal etmek, değerlerini talan etmek, sadece malını ve mülkünü değil kültürünü, düşüncelerini, duygularını soykırımdan geçirerek kendisine ait kılmak istemektedir. Mevcut durumda ulus-devlet milliyetçiliğinin tıkandığı, aşıldığı bir yerde karşımıza çıkan bu dinci-milliyetçilik Türkiye'de kurumlaşma çabası içindedir. O yüzden bunun önünde tek engel gördüğü Kürt halkı ve Özgürlük Hareketi'ni teslim almadan kendisini güvende hisetmeyecektir. Ki bu konuda da yanılmamaktadır. AKP'nin hegemonyasını kurmasına, kendi ideolojik yapısını hakim kılmasına engel olan Kürt Özgürlük Hareketi'dir, Kürt halkıdır. Önder Apo bu konuda çok açık ve net konuşarak, "hegemonyaya izin vermeyiz" demiştir. Özgür basına yönelik saldırılara öncelikle bu genel perspektiften bakmak gerekir.

Savaşların öncelikle ideolojik alanda yaşandığı söylemi sıradan bir söz değildir. Mücadele yürüten tüm güçler ideolojilerini, düşüncelerin hitap ettikleri topluma yaymak için basın-yayın çalışmasına önem vermiştir. Önder Apo ve Kürt Özgürlük Hareketi de toplumu daha özgür ve kolektif yarınlara taşımak için basın-yayın çalışmalarını ilk günden başlatmıştır. Çok kısıtlı imkanlara rağmen büyük mücadeleler sonucunda toplumun doğru bilgiye ulaşması için büyük bir çaba gösterilmiştir.

Bununla birlikte içinde bulunduğumuz çağda iletişim tekniğinde yaşanan ilerleme iki yönlü bir gelişim ortaya çıkarmıştır. Birincisi, bilginin hızlı ve yaygın akışı, yayılımıdır. Görsel ve internet alanında yaşanan gelişme, telefon teknolojisinin ulaştığı düzey yeni iletişim alanlarını açmıştır. Bu toplumlar açısından zengin, farklı, çeşitli bilgi kaynaklarının oluşmasını ve kendisini de görünür kılınmasını sağlayan alanlar açarak demokratikleşme zeminini güçlendirmiştir. Toplumlar arasına kurulan duvarlar yıkılmıştır. Toplumların birbirine ulaşma ve anlama zemini çoğalmıştır. Ancak bunun yanında açığa çıkan diğer bir gerçeklik ise kapitalistlerin de bu gerçekliği görerek düşünsel, siyasi ve askeri mücadelelerini bu alana kaydırmasıdır. Basın-yayın hiçbir dönemde olmadığı kadar iktidar ve devlet odaklı hale getirilerek toplumların demokrasi ve özgürlük alanı medya aracılığıyla işgal edilmiştir.



Zarok TV'nin kapatılması Kürt dili ve kültürü karşısındaki tahammülsüzlük değil, hakkındaki zamana yayılmış ölüm fermanının açıklanması oldu. İktidar süresi boyunca AKP ve Erdoğan, Kürt dili üzerindeki yasaklamaları kaldırmasıyla övünüyordu. Zaten önü alınamayan Kürt kimliğinin özgürlük değerleri etrafındaki dirilişi ve mücadelesini bu şekilde barajlamak istemiş, 'artık Kürtlerin dil ve kimlik sorunu yoktur' çerçevesinde propaganda yapmıştı. Zarok TV'nin kapatılması Türk devletinin Kürtlere karşı bir soy kurutma, yok etme politikasını güttüğünü tartışmasız bir şekilde gösterdi.

Medya alanı, günümüz dünyasında savaşların ilk önce yürütüldüğü bir alan konumundadır. Sadece bilgilendirme konumunu çoktan aşmıştır. Basın-yayın çalışmaları toplumu haberlerle sadece bilgilendiren bir konumda değildir. Sadece tercihleri de sunmamaktadır. Daha fazlasıdır. Toplumun beğenilerini oluşturan, sermayeye alan açan, duyguları yaratan, düşünceleri yönlendiren ve tercihleri belirleyen bir konumdadır. İdeolojik mücadelenin en yoğun alanı olarak sistem güçleri tarafından ele geçirilmiştir. Bu araç ile toplumlar günlük, anlık bombardıman altında kalmakta, doğrular ile yalanlar iç içe geçmekte. Zalim kurtarıcı olmaktadır.

Yaygınlık ve etki bakımından güçlenen medya alanı, iktidar ve devlet inisiyatifinde her yaştan insanı zehirleyen bir konumdadır. Türkiye örneğinde görüldüğü gibi toplum yanlış enformasyonla tercihlerini belirlemekte, adeta toplu intihara sürüklenmektedir. Demokrasi gibi insanlık tarihinin geliştirdiği yüksek değerlere bile düşman kesilebilecek bir realite açığa çıkarılmıştır. Yine Türkiye örneğinde görüldüğü gibi basın-yayın alanı ile sanal bir yaşam inşa edilmiştir. Toplum tüm geleneksel değerlerinden koparılarak sahte hayaller ile yaşamaktadır. Dünyanın gözü önünde faşizmi kurumlaştırma kavgası veren AKP-Erdoğan iktidarı, faşizmin ne kadar faydalı bir sistem olduğunu tüm dünyaya kendisine bağladığı basın-yayın alanı üzerinden kabullendirmeye çalışmaktadır. Kürtlerin en meşru haklarını medya gücü üzerinden yok saymakta ve bunu meşru kılmaktadır. Tüm kirli ittifak ve ilişkilerini yine aynı güç üzerinden örtbas etmektedir.

Tüm bu saldırı ve yönelimlere karşı özgür basın kurumlarının mücadele yürüttüğü bilinmektedir. Değeri, yokluğunda daha fazla anlaşılır hale gelen basın-yayın çalışmaları, başta Kürtler olmak üzere Türkiye toplumunu, demokrasi güçlerini, sadece muhalif değil alternatif olma özelliği ile ciddi bir mücadele gücünün açığa çıkmasını sağlamıştır. AKP'nin bu gelişmelerden rahatsız olduğu, her fırsatta siyasi soykırım operasyonları, gözaltılar, baskı ve tutuklamalarla budama yaptığını geçen on beş yıllık süreç göstermiştir. Defalarca gazeteler kapatılmış, kadro ve çalışanları tutuklanmıştır. Dağıtımcılar sürekli bir baskı ve kısıtlı imkanlarla çalışarak Kürt Özgürlük Mücadelesi'nin açığa çıkardığı gelişmeleri, düşünce ve tartışmaları, eylem ve hedefleri halklara taşımak için canlarını hiçe sayarak çalışmışlardır. Dergilere hemen hemen her ay ceza yağdırılmasına ve kapatılma kararlarına rağmen direniş ile sürekileşen bir yayıncılık geliştirilmiştir. Görsel yayıncılıkta hiç de adil olmayan bir rekabete sürüklenmek isteyen yayınlar, toplumu doğruya dayalı propaganda ederek ciddi bir prestij elde etmiş, temsil ettikleri yeni yaşam ölçüleriyle ilgi kaynağı olmuşlardır. Kendi içinde, tarz, tempo, yetkinlik ve zenginlik boyutunda çokça beklentilerin altında kalsa da sistemi zorlayan bir konuma gelmiştir. Bunu da hakikatin gücü ile yapmıştır.

AKP iktidarı, Kürt halkına açıktan fiziki soykırım saldırısı başlatmıştır

AKP'nin, özgür basın-yayın kurumlarına saldırısının ardındaki tüm gerçekleri ancak yürütülen Özgürlük Mücadelesi'ne karşı başlatılan yeni imha konseptiyle açıklayabiliriz. Çünkü AKP iktidarı, Kürt halkına yönelik açıktan fiziki bir soykırım saldırısı başlatmıştır. Günlük olarak katledilen insan sayısını veren basının, hiç bu insan hikayelerine dokunmadan bile anlattığı çok şey vardır. Kollektif bir bellek, acıların ortaklaşması bile başlı başına bir yaratımdır. Yıkılan şehirlere çevrilen objektifler hiçbir söze mahal vermeyecek kadar çok şey anlatır.

Yıkılan-yakılan sadece bir duvar değildir. Yıkılan her ev içindeki anılarıyla birlikte yıkılır. Yıkılan bu evlerde insan geçmişi, paylaşımları ve gelecek için oluşturduğu düşlerle yıkılır. Ve insanlar bunu bilir, görür, yaşar. Bir suçlunun psikolojisiyle saklanır. Tek bir objektif ise suçüstü yapar. Doğruları en yalın haliyle gören ve dile getiren analar, kapı önlerinde vurulurken, toplumun kutsalları sayılan bu değerlere bir perde çekilmek istenir. Anası vurulan bir gencin önünde hangi güç durabilir. Masumiyetin sembolü çocukların katili bir rejim, üzerine dikilen o özgür basın objektiflerinin anaların gözleri olduğunu bilir. İşte bu yüzden buna tahammül edemez, saldırır. AKP iktidarı, Kürt halkına ve demokrasi güçlerine yönelik imha operasyonu yürüttüğü için öncelikle özgür basın kurumlarına saldıracaktır ve saldırmıştır. Bu işin doğasında vardır.

AKP Erdoğan rejiminin, iktidara gelirken, Türkiye ve Kürdistan halklarının demokrasi, özgürlük, hak ve adalet arayışını istismar eden, ekonomik dengenin sağlanacağı gibi vaatlerle iktidara gelişinin oluşturduğu meşruluk bitmiştir. Unutmayalım ki, meşruluğunu koruyamayan ya da yaratamayan hiçbir güç toplum üzerinde varlığını uzun süre sürdüremez. Dolasıyla AKP bitmiştir. Bitmeseydi bu kadar sert yönelimlere girmez, kendisini ancak savaşla ayakta tutan bir güç konumuna gelmezdi. Bitmeseydi, oyalama, kandırma ile idare etmeyi kendi çıkarlarına uygun bulmazdı. Ve eğer bitmeseydi, Kürt halkına karşı kültürel soykırım ve açıktan fiziki imhaya dayalı bir soykırım sürecini geliştirmezdi. Özgür basına yönelik saldırının altında yatan en önemli husus da budur. Fiziki ve kültürel soykırımı gerçekleştirmektir.

Basın-yayın kurumlarına yönelik saldırılarla ikinci hedef bu saldırıları sürdürecek zemini oluşturmaktır. Basın-yayın kurumları aktif oldukça da bu mümkün değildir. Asimilasyon kurumları, kültürel dejenerasyon ve Kürdistan üzerine yönelen ekonomik, askeri ve sosyal işgal saldırıları sonuç alamamaktadır. Basın-yayın faaliyetleri Kürt toplumunu bilinçlendirmekte, uyarmakta ve kültürel direnişi canlı tutmaktadır. Toplumun kendi kimliğini sahiplenme ve bu sahiplenme sürecini canlı ve dinamik tutmaktadır. Bu anlamıyla inkar edilen, yok sayılan bir halkın canlanıp ayağa kalkmasında özgür basın yayın çalışmalarının önemli bir rolü vardır. Özgür basın ile Kürt halkı, halk olarak bilinçlenmekte ve politikleşmektedir. AKP, eğer Kürt halkını ele geçirip denetimine almayı başarsaydı, böyle bir yönelime girmeyebilirdi. Ancak bunu başaramamıştır.

AKP'nin özgür basın kurumlarına saldırısını en çarpıcı gösteren Zarok TV'dir. Bu AKP'nin gerçek niyetini, amaçlarını, Kürt halkına yönelik planlarını çok çarpıcı bir biçimde açığa vurmuştur.

Zarok TV, Kürt çocuklarının kendi diliyle, kültürüyle oynamasını, büyümesini amaçlayan ilk Kürtçe çocuk kanalıydı. Asimilasyonun hızı ve yöntem zenginliği karşısında anlamı büyüktü. Zarok TV asimilasyona karşı bir panzehir rolünü görüyordu. Dolayısıyla Kürt halkının kültürel değerlerini yeni kuşaklara taşıma anlamında, Kürt dilini yaşatma rolü oynuyordu. Zarok TV'nin kapatılması Kürt dili ve kültürü karşısındaki tahammülsüzlük değil, hakkındaki zamana yayılmış ölüm fermanının açıklanması oldu. İktidar süresi boyunca AKP ve Erdoğan, Kürt dili üzerindeki yasaklamaları kaldırmasıyla övünüyordu. Zaten önü alınamayan Kürt kimliğinin özgürlük değerleri etrafındaki dirilişi ve mücadelesini bu şekilde barajlamak istemiş, mücadelenin önünü

'artık Kürtlerin dil ve kimlik sorunu yoktur' çerçevesinde propaganda yapmıştı. Zarok TV'nin kapatılması Türk devletinin Kürtlere karşı bir soy kurutma, yok etme politikasını güttüğünü tartışmasız ortaya koymuştur.

Özgür basın kurumlarına saldırılar Türk sömürgeci ve soykırım rejiminin amaçlarını daha net görmemizi sağlamıştır. Bu saldırılar toplumda bir öfkeye neden olmuştur. Yürüttüğü politikaları ve saldırıları örtbas etmede ustalaşmış olan faşist AKP hükümeti, adeta 'ben sizin her şeyinize el koyarım, kimse de sesini çıkaramaz' havasında hareket etmiştir. Halkın iradesini kırmak istemiştir. Bu irade kırma girişimi, Kürt halkının, özgürlük ve demokrasi güçlerinin, yoksul ve emekçi sınıfların, dışlanmış Alevilerin dişinden tırnağından arttırdığı ve göz nuru olan bu kurumların malına, mülküne el koyma, siyasi olarak DAİŞ'in bir türevi olduğunu ortaya koymaktadır. Nasıl ki DAİŞ, toplumlara toptan el koyma saldırılarını yürütüyor, kadınları pazarlarda satıyor, malı-mülkü üzerinde hak iddia ediyorsa, AKP faşizmi de aynı anlayışla Kürt halkına saldırıyor.

İçinde bulunduğumuz sürecin dinamiklerini doğru okumak büyük bir önem taşıyor

Kürt halkı başta olmak üzere Türkiyeli devrimci ve sosyalistlerin, demokrat ve yurtseverlerin içinde bulunduğumuz sürece ilişkin belirsizliklerini netleştirmesi gerekmektedir. Genel olarak belirsizliklerle dolu olan bir süreçten geçtiğimiz açıktır. Bu kaos süreçlerinin genel karakteri olarak yaşanır. Ancak mücadele yürüten güçler, gelişmelerin yönü hakkında daha net ve planla olmalıdır. Yüzyılın en karanlık ve kirli ittifaklarıyla Kürt halkının özgürlük hareketine dayatılan Uluslararası Komplo gerçekliği çok uzakta değildir. Öyle anlaşılıyor ki, Önderliğimize yönelik geliştirilen Uluslararası Komplo döneminde gerçekleştirilemeyenler, bölgedeki savaş süreci göz önünde bulundurularak hayata geçirilmek isteniyor. Adına ister 'Çöktürme Planı' densin ya da başka bir isim koyulsun, uzun süre önce planladıkları bir saldırı konsepti olduğu açıktır ve bunu hayata geçirmek için de fırsat kolladığı görülmektedir.

Bu anlamda Uluslararası Komplo'yu ve amaçlarını doğru okumak, bu sürecin nasıl boşa çıkarıldığını Önder Apo'dan öğrenmek, değişen koşulların etkilerini de araştırmak önem kazanıyor. Kendini oluşturma, inşa etme bir süreçtir. İnsan yaşamında bu doğumla birlikte başlar ve aralıksız devam eder. Toplumlar, sistemler, mücadeleler de benzerdir. Sürekli bunu bilerek yaşamak ve bu bilinçle yönlendirmek inşayı yani oluşum sürecini anlamlı kılar. Bu olmadığı zaman ise sürüklenen, nesneleşen, etkisizleşen bir konuma gelir ki, özgürlük ve mücadele güçleri açısından bu kaybedişin başladığı süreçlerdir. Bu konuma düşmemek için gerekli olan içinde bulunduğumuz sürecin dinamiklerini doğru okumak ve yön verebilmektir. Devrimcilerin mücadele yetenekleri yoktan var etmeye yetmez, tanrı değillerdir, ama var olan potansiyelleri açığa çıkarmaya, yönlendirmeye ve harekete geçirmeye yeter. Hem de fazlasıyla... Bunun için öncelikle Türkiye'nin sınırlarını aşarak uluslararası alanda saldırıya dönüşen bu konseptin diğer ayaklarına bakmak gerekir. Kürt halkına bazı şeyler tekrar yaşatılmak isteniyor. 6 Mayıs 1996 yılında komplocu güçler, Şam'da sabotaj yöntemi ile Önder Apo'ya yönelik bir saldırı planlamışlardı. Bu sabotajın gerçekleşeceği saatlerde MED TV ekranları karartılmıştı. 9 Ekim 1998'de yoğunlaştırılan komplocu-tasfiyeci saldırılar yine özgür basın kurumlarına yönelmiş ve MEDYA TV uluslararası güçlerin hedefi haline gelmiştir. 2011'de Erdoğan-AKP faşizmi Kürt özgürlük güçlerine saldırı konseptini devreye koyarken yine dönemin yayın kurumlarını kapatmak için uluslararası güçlerden destek almıştır.

Bu kısa geçmiş hatırlatmasını, Kürtlerin dünya ve bölge konumunun doğru anlaşılması için yapıyoruz. Kürt halkı hakkında hüküm veren tek başına Türk sömürgeci sistemi değildir. Ortadoğu'da 3. Dünya Savaşı yürütülürken, Kapitalist sistemin geçmiş yüzyılın dengelerini restarosyandan geçirdiği doğrudur. Ancak Kürt halkının bölgede irade kazanarak siyasi statü elde etmesine taraftar değillerdir. Rojava Devrimi ile birlikte özgür ve demokratik bir sistemin kuruluşuna öncülük eden Kürt halkı ve özgürlük güçlerinin Kapitalist sistemle çelişkileri köklüdür. Temsil ettiği ideoloji ile devletçi-iktidarcı erkek egemenlikli sistemin yarattığı sorunlara çare olma kapasitesine sahiptir, alternatiftir. Sermaye güçlerinin azami kar hedeflerine geçit vermeyecek kadar eşitlikçidir, gerçek halk demokrasisinin oluşumunda iddialıdır. Tüm sistem etkilerine rağmen bu böyledir. Ve işte tam bu nedenle sadece bölge güçleri açısından değil uluslararası güçler, sermaye odakları ve kapitalizmin yayılmacı sahipleri açısından riskli görülmektedir.

Bu anlamda özgür basın kurumlarına yönelen saldırıları bölge gericiliği örgütleyip, yönetirken hegemonik güçlerden de destek almaktadır. Kürt halkı bu şekilde teslim alınmak, bir nevi umutsuzluk yaratılmak istenmektedir. Yarım asıra dayanan mücadelenin, başa döndüğü izlenimi verilerek irade ve mücadele azminin kırılması amaçlanmaktadır. Özgür basın kurumları susturularak, aslında dört parça Kürdistan'ın her köşesinde gelişen mücadelenin birbirinden güç almasını engellemek, tek taraflı enformasyonla toplumun beyni parçalanmak, kararsızlaştırılmak ve etkisizleştirilmek istenmektedir. Özellikle ülke dışında yapılan yayınların bir nevi özgür basın çalışmalarının havuzu olduğu göz önünde bulundurulursa, Türk devlet güçlerinin bu konuda neden bu kadar ısrarcı oldukları anlaşılır. Aralıksız sürdürülen askeri operasyonlarla Kürt halkının ve demokrasi güçlerinin umut kaynağı olan gerilla mücadelesinin toplum üzerinde etkili olmaması için basın-yayın faliyetleri ortadan kaldırılmak istenmektedir.

Bu saldırıların özgür basın-yayın çalışmalarını susturacağı, durduracağı, ortadan kaldıracağını düşünmemek gerekir. Çünkü mücadele içerisinde şekillenmiş olan özgür basın kurumları ve çalışanlarının bu saldırıları boşa çıkararak, hakikat savaşında öncülük yapacağı açıktır. Basın-yayın çalışmaları açısından bu saldırılar ve kurum kapatmalarına karşılık alternatif oluşturma her zaman mümkündür. Yine içinde bulunduğumuz çağın sunduğu daha farklı yayın ve propaganda imkanları vardır. Mücadele güçleri açısından hiçbir dönem sorun maddi imkanların azlığı ya da çokluğu olmamıştır. Hatta çok gibi görülen durumlarda propaganda gücümüzü örgütlü ve planlı kılamamaktan kaynaklı yetersizlikler yaşadığımız dönemler çok olmuştur. İçinden geçtiğimiz bu yoğun mücadele döneminde de var olan imkanları, yayınları toplum üzerinde etkili kılmanın yolları üzerinde yoğunlaşmak, halkımız üzerinde sürdürülen zihniyet operasyonuna doğru ve yerinde müdahalelerle yanıtlar oluşturmak gerekir. Bunun için öncelikle yapılması gereken direnişe ve mücadeleye odaklanmaktır. Yayınlarda bir dönem sıklıkla eleştirilen tekrar konusunu yaşayacak lüksümüz yoktur. Bunun için toplumun düşünce ve moral merkezi haline gelmek için tüm kadro ve çalışanların kendisini zorlaması gerekir. Düşünce ve moral merkez haline nasıl gelinir sorusu önemlidir. Bunun kendiliğinden olacağını beklemek yanlıştır. Karşı medyanın, basın-yayın kurumlarının nasıl çalıştığını hepimiz görüyoruz. Toplumun zihniyetinde tek bir boşluk bırakmamak için harıl harıl çalışıyorlar, hikaye oluşturuyorlar. Toplumu yalanlara dayalı ve özüne ters bir şekilde inşa etmek için ekipler kuruyorlar, yazıları, görüntüleri, fotoğrafları bir araya getiriyorlar. İdeolojik ve siyasi temsilcileri aralıksız her gün yeni bir açıklama yapıyor, siyasi ve sosyal alanda başka cümlelerin kurulmasına izin vermiyorlar. Buna karşı sonuç alıcı propaganda iki şeyi hedeflemelidir. İlki halk ve toplum düşmanlarını deşifre ve teşhir etmek, ikincisi yerine ne olması gerektiğine ilişkin perspektiftir. Askeri terimlerle ifade edersek nokta atışı yapılmalı ve bu vuruşun ortaya çıktığı sinerji yönlendirilebilmelidir.

Kürt Özgürlük Hareketi yüzyılın gördüğü en görkemli direnişi sergilemektedir

Mevcut durumda Kürt Özgürlük Hareketi her alanda yüzyılın gördüğü en görkemli direnişi sergilemektedir. Kürt halkının öncüleri her sahada ayaktadır. Sonuç almak için mücadele eden bir güç vardır. Türk devletinin tüm propagandası ise 'dağılan, yok olmak üzere olan, toplum üzerine etkisini kaybeden' bir hareket imajını yaratmak içindir. Bunun böyle olmadığı açıktır, tam tersinedir. Sonuç alma aşamasına gelmiş bir hareketin sonuç almak üzere iken uluslararası güçlerin desteği ile önünün kesilmek istenmesidir. Ancak ideolojik ve siyasi alanda sonuç alıcı hamleler, varlığı ve özgürlüğü imha tehtidi ile terbiye edilmek istenen halkın kurumlaşmasının önünü açacak, demokratik ulusun inşasında rolünü oynayacaktır. Bunun için Kürt halkını örgütlü ve eylemli kılacak bir faaliyet ile dayatılan savaş durdurulacaktır. Basın-yayın kurumları savaş sürecine endeksli bir yayın yaparken inşayı görmezden gelirlerse yanılırlar. İnşa hep vardır. Partinin birinci ve ikinci dönemlerinde de vardır. Ancak üçüncü dönem PKK'sinde öne çıkan görevdir. Elbette bu alanda yoğunlaşan öncüler, çalışanlar, tarz ve yöntem konusunda çok yönlü tartışmalı, ortaklaşmalı ve uygulama gücünü göstermelidir.

Değerlendirilebilecek diğer bir konu kurumlaşma konusudur. Birçok basın-yayın kurumu kapatılmıştır. Buna karşılık yeni kurumlar fazlasıyla açılabilmelidir. Dünyada kendisine yer verilmek istenmeyen bir halkın sesi, soluğu olabilmek için gerekli olan, daha fazla örgütlenmektir. Bir iken iki olabilmek, çoğalabilmektir, dünya çapında kendini etkili kılmaktır. Bunun için kendi diplomasisini sağlayabilmeli, çeşitli basın-yayın kuruluşlarıyla ilişki halinde olabilmelidir.

Özgür basın kurumları bu saldırılar karşısında örgütlü ve planlı çalışmayı bilmelidir. Alan olarak bireyciliğe zemin sunması bu konuda geçmişten beri zorlanmaları açığa çıkarmıştır. Fakat içinde bulunduğumuz süreç bu tarz yaklaşımları kaldıramayacak kadar hassas ve değişkendir. Düşmanın tüm güçlerini örgütleyerek saldırdığı bir dönemde özgür basın kurumlarının, kadrolarının ve çalışanlarının da daha sıkı ve disiplinli örgütlenmeye ihtiyaç duymaları gerekir. Halkı ve direniş güçlerini de, duyarlı demokrat kesimleri de basın-yayın çalışmaları etrafında örgütlemek, dile getirmek ve etkili kılmak ancak bu şekilde mümkündür. Yayın politikasında net hedefler belirlemek, bunu pratikleştirecek ekipler örgütlemek ve pratikleşmek en az askeri disiplin kadar bir disiplini gerekli kılar. Yine ideolojik-politik hatta keskinliği başat hale getirir. Bunun için her birim ve ekip karargah gibi çalışmalıdır. Nasıl ki meşru savunma çizgisinde gerilla birimleri günlük düşman takibi yapıyor, zayıflıklarını belirliyor, çeşitli tarz ve taktiklerle vuruyorsa basın-yayın alanında da düşmanın takibi, hareket tarzı hedefleri bilinmeli, zihniyet ve duygu alanında vuruşlar yapılabilmelidir. Bu da ancak örgütlülükle sağlanabilir.

Elbette bunun için de özgür basın çalışanları öncelikle kendi yetersiz kaldığı noktaları sorgulamalıdır. Basın-yayın çalışmalarını yürüten kurumlar, kadrolar ve çalışanlar açısından değerlendirdiğimizde geçen süre içerisinde iyi niyetli çabaların yetmediğini gördük, yaşadık. Kürt halkı ve demokrasi güçlerine yönelen özel savaş saldırılarına karşı yanıt olmak, toplumu aydınlatmak için ciddi bir emek ve çaba harcandı. Ancak bu yeterli olmadı. Peki nerede hata yapıldı? Özgür, demokratik ve politik sahayı baskın hale getirmesi gereken basın-yayın çalışmaları neden toplum tarafından beklenen sahiplenmeyi yaşamadı?

AKP faşizmi tarafından medya üzerinden yürütülen özel savaşın temel hedefi başta Kürt toplumu olmak üzere Türkiye halklarını çaresizlik içinde teslim almaktır. Bu nedenle küçük ve cılız da olsa hiçbir muhalefete yer vermemektedir. Ana akım medyada AKP'nin güç gösterileri ve yenilmezliğinin pompalanması, Erdoğan kişiliği etrafında dini motiflerle de beslenen aşılamaz lider görüntüsü vb uzayıp giden umutsuzluk fotoğrafı vardır. Bu fotoğrafın ne kadar gerçek olduğu günü birlik propaganda savaşıyla topluma benimsetilmeye çalışılmaktadır. Özgür basının ise topluma sunması gereken geçmiş, şimdi ve gelecek kurgusunda umut ve farklı seçeneklerle topluma dayatılan bu karabasanı silip atabileceği irade ve inancını kodlayamadı. Bu görevin ne kadar yerine getirildiğini sorgulamak önem taşıyor. Diğeri 'biz toplum, halk ve kadınlar için çalıştık, gecemizi gündüzümüze kattık, o kadar baskıya direndik ama sonuçta sahiplenme zayıf oldu' gibi duygusal bir yaklaşım olur ki bu bizi gerçeğe yaklaştıracağına uzaklaştırıyor.

Gelinen noktada Özgür basın-yayın kurum ve çalışmalarına yönelik saldırıları değerlendirirken şimdi kamuoyu tepkisinin zayıf kaldığını, istenilen, arzu edilen sahiplenmenin gelişmediğini tartışıyoruz. Demek ki halka basın-yayın çalışmalarının önemi yeterince hissettirilememiştir. Kutsal kitaplarda geçen 'hiç bilenle bilmeyen aynı olur mu' sözü bu konuda aydınlatıcı ve sorgulatıcıdır. Gelinen aşama bunu da aşan bir konumu ifade ederken yani bilip bilmeme sorunu değil, yanlış bilgilendirme ve çarpıtma altındaki toplumun daha ciddi tehlikelerle yüz yüze kaldığını hissettirememek değerlendirilmesi gereken önemli bir konudur. Kürt toplumu 40 yıllık mücadelemizle özünde politik bir toplum olarak kendisine yönelik tehdidin kimlerden ve nasıl geldiğini görse de bunu tanımlamak, ifadeye kavuşturmak ve öz iradeyi savunmak basın-yayın kurumlarına düşmektedir. Güncel olarak bu yapılamamışsa toplumun sahiplenmesi de zayıf hatta cezalandırıcı olur. Bu durumu örgütlü ve planlı bir gelişme olarak değerlendiremeyiz, ama ortak bir refleks olarak açığa çıkmışsa demek ki yaklaşımlarımızı, ele alış ve çalışma tarzımızı değiştirmek zorundayız. Önder Apo sürecin ihtiyacına göre oluşamayan yapıların tarihin çöp sepetine atılacağını söylerken böylesi durumlardan söz etmektedir. Demek ki, tüm çabalarımıza rağmen, kurum sayısı olarak artmamıza rağmen toplumun ihtiyaçlarına yanıt olan yayıncılıkta sorunlarımız vardır. Özgür ve alternatif basın-yayın çalışmalarının Kürt halkının ihtiyaçlarını doğru tespit etmesi ve yenilenmesi gerekir.

Özgür basın çalışmalarının stratejik olarak merkezine koyduğu demokratik ulus inşasını yeterince anlatamamış olması, geçmiş ve gelecekten kopuk bir 'şimdi' koşuşturmasına girmesi, var olan örgütsüzlüğün de zeminini yaratıyor. Geçen dönemin özyönetim direnişlerini ve bu direnişlerin yansıtılma biçimini hatırlayacak olursak, örgütsüzlük sorunu daha anlaşılır olacaktır. Yine AKP faşizminin Kürtlere yönelik imha savaşını tüm gücüyle yürütürken buna karşılık metropolde yaşayan milyonlarca Kürdün tepkisizliğini de aynı örgütsüzlük çerçevesinde okuyabiliriz. Oysa aynı Kürtler, '90'lı yıllarda AKP faşizminin takip ettiği Çiller faşizminin kurbanı olmuş, yerlerinden, yurtlarından göç etmek zorunda bırakılmışlardı. Hemen hemen her evde bir mücadele şehidinin fotoğrafının asılı bulunduğu bu Kürtlerin özgürlük davasına bağlı olmadığını düşünmek yanlıştır. Bu açıdan örgütleme ve eylem ne için ve nasıl olacak sorusu basın-yayın açısından cevaplanmayı bekliyor. Bu örnekleri vermemizin nedeni basın-yayın çalışmalarının kendi misyonunu doğru tanımlaması ve buna göre hareket etmesidir.

Sonuç olarak inşanın bir oldu-bitti değil sonsuz bir süreç olduğunu vurgulamak gerekir. Basın-yayın çalışmalarının olmadığı bir toplum işte bunları bilemez. Toplumsal hafızasını canlı tutamayacağı gibi gelecek ideallerini ortaklaştıramaz. Yaşadığı anda oluşan saldırıların nasıl ve niçin geldiğini kestiremez ve kendini savunamaz. Özgür basının görevi bunu halka anlatmaktır, gerçekleri halka taşımaktır.

■■■

Basın-yayın çalışmaları açısından bu saldırılar ve kurum kapatmalarına karşılık alternatif oluşturma her zaman mümkündür. Yine içinde bulunduğumuz çağın sunduğu daha farklı yayın ve propaganda imkanları vardır. Mücadele güçleri açısından hiçbir dönem sorun maddi imkanların azlığı ya da çokluğu olmamıştır. İçinden geçtiğimiz bu yoğun mücadele döneminde de var olan imkanları, yayınları toplum üzerinde etkili kılmanın yolları üzerinde yoğunlaşmak, halkımız üzerinde sürdürülen zihniyet operasyonuna doğru ve yerinde müdahalelerle yanıtlar oluşturmak gerekir.

Têkoşera heqîqetê: Gurbetellî

Narîn Engîzek

Dema ku mirov behsa mîrasa îro ya jinan dike; di astekê gerdûnî de nav û dengê jinên Kurd li cîhanê belav bûye. Kesayetiyên jin ku bingeha vê tevgerê danîne hene. Jinên ku di destpêkê de tevlê bûne; aliyê şer, fermandariyê, şervaniyê, nivîs, penûs û çeka xwe ji hemû aliyan ve têkoşîna gelê Kurd dane nasîn. Di van mijaran de kesayetên ku bi pêşengtiya xwe tên nasîn em gihandin van rojan.

Roja îro lehengtiya jinên Kurd ku bala cîhanê dikşîne, pala xwe dide mîrasekê pir mezin û dîrokî. Hêza xwe ji vê mîrasê digre. Ger ew mîras neba; li Başûr, Rojava û Rojhilatê Kurdistanê, li dervayî welat mirov nedikarî qala berxwedaniya jina Kurd bikira. Li Rojava me nedikarî behsa Gulan, Arîn, Hebûn û Rêvanan bikira. Li Başûrê Kurdistanê mirov nedikarî behsa Viyan û Destînayan bikira. Di heman demê de li Rojhilatê Kurdistanê mirov nedikarî behsa Şîrîn Elemhûliyan, Rojen, Jiyan û bi sedan hevalên jin ku şehîd ketine û hevalên jin ku hê têkoşîna xwe didomînin bikira.

Di dîroka me ya nêzîk de dema ku mirov behsa lehengiyan dike, ew mezinahiya xwe ji mîrasa dîrokî digrin. Xwedî mîras, bîrdozî û têkoşînekê hevbeş bûn. Li dijberî parçekirina welat, rihekî hevpar yê welat çêkirin. Bi vî awayî em dikarin îro li Kurdistan, Rojhilata Navîn û cîhanê behsa şoreşa jinan bikin. Ger em roja îro ji dîrokê qût bikin, em nikarin nirxandinekê rast bikin. Em xwediyê mîrasekê pir dewlemend, berxwedêr û lehengiyê ne. Ji ber wê îro bi hezaran jin di nava têkoşîna azadiyê de cih digrin.

Jinên ku gavên destpêkê avêtin, qalibên destpêkê şikandin, pêşderaziyên civakê yên li hemberî jinê şikandin pir girîng in. Ew tişt ne hêsan bû. Hem dagirkeriya fizîkî, hem jî dagirkeriya ku ji aliyê mejî, ya li ser Kurdistanê hatiye çêkirin, herî zêde li ser jinê bandor dikir. Jin, ji ber vê; weke netew, çîn, û cins zêdetir dihat çewisandin. Di nava van şert û mercan de derketina jinê, derketinekê pir mezin e. Ne di rewşekê asayî de; rewşekê ku tû zemînên wê, piştgiriyên wê tûne bûn, her kes wê red dikir û zîhniyetekê pir hişk da derketin çêbûn. Ew yek diyar dike ku ew derketin çiqasa mezin in. Her wiha diyar dike ku yên ku ew derketin çêkirin çiqasa zane û wêrek in. Ango di zanebûna koletiya jinê de ne.

Em têkoşîna azadiya jinê, bi hevala Sara didin destpêkirin, lê weke şopdarên wê yên ku pêşengtiyekê giranbiha kirine jî hene. Yek ji wan jî hevala Zeynep (Gurbetelli Ersöz) bû. Di beşdarbûna jinan de jî her çiqasa zanebûna zayendî pir ne pêş be jî, êşekê ku jin dianî nava şoreşê jî hebû. Xwestekekê azadiyê ew dianî nava têkoşînê. Pirsgirêkekê kûr ya jinê hebû û bi beşdarbûna tevgerê ji van pirsgirêkan re bersivek dihat dîtin. Ji ber vê tevlêbûna jinê, tenê ne li ser esasê netewî bû. Jin xwe digerin, azadiyê digerin, welatekî digerin. Ji ber van sedeman, jinê, Tevgera Azadiyê jixwe re weke bersiv dîdît. Vê tevgerê dikarî, xeyalên jinê pêk bîne û hemû pirsgirêkên jinan re bibe bersiv.

Piştî demekê, ew lêgerîn dizivire teorî, bîrdozî, zanebûn û rêxistinekê. Ew zanebûn, êdî di nava rêxistinê de navekî li xwe dike û dibêje, 'Ez ji bo azadiya jinê tevdigerim û têdikoşim.' Bi vî rengî tekoşîna xwe êdî bi nav dike. Di beşdarbûna jinan ya destpêkê de, ew navkirin pir tûne ye. Lê lêgerîn û xeyalên wê hene û ew tişt jî jinê tînin nava şoreşê.

“Ez werim kuştin jî, ezê dîsa heqîqetê binivîsim”

Bi vî rengî bi hezaran jin di nava şoreşê de cih girtin, lehengtiyên pir mezin kirin. Navê xwe bi tîpên zerîn li dîrokê nivîsîn. Ne tenê ji bo Kurdistanê, jin îro ji bo jina Rojhilata Navîn jî bûye pêşeng. Mînak, di têkoşîna Rojava de jina cîhanê jî têkoşîna jina Kurd jixwe re weke pêşeng dibîne. Pêşengtiya jina Kurd bala hemû cîhanê kişand ser xwe. Ew mîrasekê berxwedaniyê bû. Lewma hîmê wê xûrt hatibû danîn. Li ser wî hîmê jî dîwarê azadiyê hate bilind kirin. Lewma gavên destpêkê pir wêrek û bi hêz bûn. Ger em îro qala hezaran tevlêbûn dikin, di saya pêşengan de ye. Lewma wan pêşderazîbûn di civakê de şikandin, wan hêvî çêkirin. Wan riya azadiyê nîşan dan û berê jinan dan çiyan. Wan di hemû pêşengtiya xwe de, ji jinan re çareserî afirandin û bûn navnîşana jinan.

Dema ku mirov li ser kesayetekê dîrokî ya weke hevala Zeynep ku di wan deman de berê xwe dide welat dike jî, ew mîras tê bîra mirov. Ji bo derketinekê wisa, zanebûnekê pir mezin pêwîst dike. Ew zanebûn dikare li ser heman xakê şopa xwedavendan bişopîne û pêşengtiyê bike. Tevlêbûnekê pir wêrek û berxwedêr bû. Di vê demê de tevlêbûnekê din ne gengaz e. Ji bo ku ew mîras belav bibe û ew têkoşîn xûrt bibe keda hevalên jin a wê demê heye. Ya rast hevala Zeynep tevlêbûna xwe, di demekê wisa de kir.

Hevala Zeynep jî, bi piranî tevlêbûna xwe ji milê nivîsê ve kir. Weke jin gelek aliyan ve li ser me tecrûbêk hebû. Lehengiya jina Kurd ew qesa mezin bû. Lê tevî wê jî, dijminê me teşîr û înkara jina Kurd dikir. Rûyê jina têkoşer berovajî dikir. Da ku beşdarbûna jinan asteng bike li ser civakê konevaniyekê cûda meşand û dixwest teşîrekê çêbike. Ji bo ku di nava civakê de, beşdarbûna jinê asteng bike siyaseteke teşîrwarî û înkarê jin da meşandin.

Ji bo vê her çiqas li bajar û çiyayên Kurdistanê lehengtiya jinê hebe jî, ji ber ku tecrîdekê pir giran hebû, bilindkirina dengê jinên Kurd pir lewaz bû. Di nava wan çiyayan de beşdarbûna jina Kurd dihat çi wateyê, ji bo çi jin berê xwe dide çiyan, çima jin pêwîstî dibîne ku rahêje çekê, jin ji bo çi pêwîstî dibîne ku di nava şer de cih bigre? Divê bersiva van pirsan bihata dayin û divê hebûn û têkoşîna jinan a li çiyayên Kurdistanê bihata pênasekirin, bihata nivîsandin û weşandin da ku reşkirina dijmin pûç bibe. Ji bo vê yekê divê qala wê lehengiyê bihata kirin. Di vê derê de yek ji hevalên jin ku bi pênûsa xwe pêşengtî kir û di her hevokekê de wateya azadiyê vegotin kir, hevala Zeynep bû.

Hem berxwedaniya jinan ya di zindanan de û li ser çiyan, hem jî têkoşîna di nava hemû civakê di ristekê girîng lîst. Di nivîsandina wê; têkoşînê de, rêxistinkirin û teşwîqkirinê de cih girt. Derketina hevala Zeynep di van şert û mercan de çêbû. Di wê demê de li ser têkoşîna Kurdan û jinên Kurd dev ji weşanê berde, nivîsandina çend hevokan jî zehmet bû. Ji ber vê, peyvek jî gotin pir tişt bû.

Derfetên dema hevala Zeynep tevlê bû, demên ku hebûnê Kurdan dihat înkarkirin. Hemû cîhan û Tirkiyê weke hov û terorîst dihatin nîşandan. Ji bo ku li ser jinê Kurd hevokekê bê nivîsandin pêwîstî wêrekî hebû. An jî li ser çiyayên Kurdistanê û li ser gelê Kurd nivîsandina hevokekê weke çalakiyekê bû. Ji ber vê yekê di hevokên hevala Zeynep de azadiya jinên Kurd, çalakiyekê bû. Her roj di nava çalakiyan de bû. Lewma êrîşên dijmin ne ji rêzê bûn; mirov dihatin qetilkirin, êşkence dikirin, bûyerên 'feîlên wan nediyar' çêdibûn. Kesek nedikarî fikir û ramanê mirovekî/ê biteyisînê raya giştî.

Wê çaxê Kurd kî ne? Têkoşîna wan tê çi wateyê? Rûyê dewletê yê rast çiye? Di dîrokê de çi bûye? Kesek ne dikarî li ser van tiştan biaxive. Îro kesekî/ê ji rêzê jî dikare li ser van tiştan biaxive. Lewma li ser wan tû zext tûne. Dîsa jî li ser azadiya jinê nanivisînin. Lê hevala Zeynep, di demekê ku hêzekê mezin her roj li dijberî wê ye û gefan lê dixwe de ew tişt kirin. Ne diyar bû ku dê kengê li kolanekê were kuştin, were binçavkirin û êşkence bibîne.

Xeyalekê wê ya herî mezin jî hatina serê çiyayên Kurdistanê bû

Lê tevî her tiştî jî, têkoşîn û azadiya gelê Kurd û jina Kurd li her cihekî belav kir. Lewma mirovekê fedaî bû û bi awayekî fedaiyane her tişt dida ber çav. Kuştin dabû pêşiya xwe û heqîqetê digot. Ango digot; “Ez werim kuştin jî ezê dîsa heqîqetê binivîsim.” Mezinbûyin, fedaîtî û têkoşîna wê di vê derê de ye. Lewma di wê demê de ji bo derxistina her rûpelekê rojnameyê berxwedanekê pir mezin pêwîst dikir. Jixwe di wê demê de tenê bû. Ne di nava civakê de, ne jî di raya giştî a Tirkiyê de piştgiriyêk hebû. Ji ber darbeya 12'ê Îlonê tû nivîskar û rewşenbîran, nedinivîsand. Di bin tepisandin û gefekê pir mezin de bûn. Ji ber ku heqîqet anîn ziman û rastiya dewletê teşîr kirin, gelek mirov jî bi salan di zindanan de rizandin.

Di wî welatî de gelek netew jiyan dikirin û her yekî wan jî rastiyekê xwe hebû. Lê nivîsandina wan rastiyan ne gengaz bû. Netew-dewletê li hemberî van rastiyan înkarek dimeşand. Tevî ku vê înkarê ji bo ew heqîqet werin ziman, wêrekiyekê pêwîst bû. Lê hevala Zeynep di demekê wisa de bêfikar têkoşeriya heqîqetan kir. Ya rast hevala Zeynep her heqîqet dinivîsand, lê xeyalekê wê ya herî mezin jî hatina serê çiya bû. Nedixwest ku tenê bibe nivîskarekê jin. Dixwest di nava çiyayên Kurdistanê de bi xwe jî wê heqîqetê bijî û binivîse.

Rêber Apo jî pir girîngî dida vê yekê û dixwest jin li çiyayên Kurdistanê têkoşîna azadiyê bimeşîne. Lê li cihekî weke Tirkiyê, xebatên çapemeniyê jî pir girîng bû. Di van xebatan de hevala Zeynep bi tenê xwe rista arteşekê dîlîst û beramberî dewletê şer dikir. Pêwîstiya şoreşê bi wê hebû. Hem ji aliyê jinê ve hem jî aliyê tevgera me ya giştî ve pêwîstî hebû ku tevî hemû hovîtiya dewleta Tirk, em bikaribin di navenda wan de weşanekê azad bikin. Ji ber vê yekê xeyalên hevala Zeynep her li çiyayên Kurdistanê jiyan kirin bû, lê ji ber ku Rêber Apo, erkekê bi vî rengî ya Partiyê dabû pêşiya wê. Ji bo vê, salên dirêj weke rojnamevana yekemîn a jin xebat meşand. Di wê demê de weke jin karê rojnamegeriyê kirin jî, bi serê xwe şoreşek bû. Tenê jinekê têgihiştî û xwe feda kiriye dikarî vî karî bike, şoreşê û berxwedaniyê binivisîne.

Ji bo wê Serokatî wêrekiyekê pir mezin di hevala Zeynep de didît. Wê demê tû kesî/ê nedikarî vê yekê re bibe bersiv. Di qada Serokatî de ew erk ji hevala Zeynep re hat dayin. Lewma ew qesa wêrek û zîrek bû. Di sala 92'yan de divê komekê heval biça qadên Bakur. Bi wê komê re Serokatî, ji bo hevala Zeynep pênûsek şand. Serokatî zû bi zû tû kesî/ê re diyarî nedişand. Ew pênûs bû çeka hevala Zeynep. Lewma baweriya serekftinê dabû Serokatî. Serokatî bawer dikir ku dê hevala Zeynep bi serê xwe bikaribe karên mezin bike. Dema ku nivîsên hevala Zeynep dixwend jî, di şexsê wê de dahûrandinên berfireh çêdikirin. Rista nivîsê çiye, rista çapemeniyê çiye dinirxand. Ango di şoreşê de piralîbûn diyar dikir. Wê demê min hevala Zeynep nas nedikir, lê dema ku Serokatî ew qesa eleqe nîşan da û li ser wê dahûrandinên giranbiha kirin, pir meraqa min çêbû ku ez hevala Zeynep nas bikim. Lewma Serokatî dervayî hevalên şehîd nirxandinên bi wî rengî ji bo tû kesî/ê nedikir.

Piştî salên dirêj sala 95'an di kongreya YAJK'ê de me hev û din dît. Her wiha di sala 97'an de em rastî hev û din hatin. Hevala Zeynep, ji ber ku derfetên çapemeniya azad li Tirkiyê nemabûn û ji ber ku xeyala wê her hatina çiyayên azad bû, berê xwe dabû çiyan. Piştî ku salên dirêj ked da xebatên çapemeniyê û weke jinekê rojnameger mora xwe dîrokê xist, hate çiyan. Bi wêje û nivîsên xwe jina têkoşer da nasîn. Di vê qadê de pêşengekê jin bû. Rist û tevlêbûna xwe jî pir mezin bû.

Dema ku berê xwe da çiyan jî, çawa ku di nava dijmin de têkoşîn û berxwedanekê bêhempa meşandiye, di çiyayên



Hevala Zeynep, dema ku hat çiya,
pêşiya wê demekê pir dirêj
di qada çapemeniyê de xebat kiribû;
lê te digot qey her di çiyan de jiyan kiriye.
Bi çiyan re bibû yek.
Weke ku bi salane li çiyan
bi wan hevalan re maye tevdigeriya.
Şopandina wê ya jiyanê,
hezkirina wê ya çiya hebû.
Pir bala min dikşand;
dema ku karê xwe xilas dikir,
li ser zinarekî rûdinişt û weke ku
kamerayekê li dest xwe bike û
dîmenê wan çiyan bikişîne dinivîsand.

Kurdistanê de jî têkoşînekê bi wî rengî meşand. Di her civîn, konferans û kombûyinekê hevalên jin de hevala Zeynep cih digirt û bi nêzikatiyên xwe yên entelektûelî tevlêbûnekê pir xûrt çêdikir. Dema ku mirov li hevala Zeynep dinêrî; cehalet û nezanebûna xwe didît. Her hevalêk xeyal dikir ku weke hevala Zeynep têgihîştî be. Pênasekirinên wê jî ji bo gelek tiştan pir bi bondor bûn. Dîtinên wê yên nakokiyan, pênasekirin û dahûrandina zilamtiyê, pênasekirina wê ya Partî û rêxistinê, nêrînên wê yên li ser koletiyê û jina azad pir balkeş bûn. Nêrînên wê di têkoşîna azadiya jin de li qada ku lê ye bandor dikir, her dagirtî bû. Di nêrînên wê de bîrdozî û armanc hebû, mirov ronak dikir. Gelek nêrîn di anîn ziman ku weke hevalên jin, em ne di wê zanebûnê de bûn. Em dikarin bibêjin ku gelek caran di civînan de me perspektîfên xwe ji wê digirt.

Hezkirinekê wê ya jinê hebû tû caran jin lewaz ne didît

Em demekê bi hev re di rêveberiya eyaleta Garê de jî man. Li hemberî hemû seknên xweser, hemû pirsgirêkên heyî nêzikatiyekê pir berfireh û çareser dike nîşan dida. Di wê demê de li qada me nêzikatiyên teşîrwarî hebûn. Jixwe ew kesên ku xwediyê wê pratîkê ne, ji têkoşînê qût bûne. Lê di wê demê de ji bo wan kesan pênasekirinên hevala Zeynep hebûn. Digot; "Ew kes di nava rêveberiyê de ne, lê Partiyê bi awayekî rast temsîl nakin. Nêzikatiyên wan rêxistinê parçe dikin, vîna jinê nas nakin." Wê çaxê gelek hevalên jin ne di ferqê de bûn ku vîna jinê çi ye? Di sala 97'an de ji milê têkoşîna zayendî ve têkoşîneke hundirîn a navxweyî jî hebû. Lê asta me hemûyan ne yek bû. Hevala Zeynep ji vê yekê re pêşengtî dikir. Lewma jixwe bawer bû. Kesên jixwe bawer derdora xwe jî rêve dibin û di têkoşînê de pêşengtiyê dikin.

Hevala Zeynep weke dibistanekê bû. Hevalên ku li gel wê bûn, her perwerde dibûn. Nîqaşên wê her felsefî bûn. Te pir tişt jê digirt. Ji kûr ve hezkirinekê wê ya jinê hebû, tû caran jin lewaz ne didît. Taybetmendiya wê ku li ser min jî pir bandor kiriye jî ew e; wê demê her tişt di destê hevalên xort de bû, dikarîn te erk bigrin, dikarîn ferman bidin te. Lê hevala Zeynep tû caran guh nedida tiştên wisa. Ango ji hêzê ne digerî. Her li heqîqetê digerî. Ji ber wê her li keleka wê hevalên ku ji milê jiyanê ve zehmetî dikşandin, ne dikarîn xwe îfade bikin hebûn. Dikarî mirovan ava bike, dikarî mirovan zane bike û di wan de hêviyê ava bike. Tevî ku ew qasa zane û zîrek bû jî, tû caran taybetmendiyên xwe dernedixist pêş. Ne tenê weke rojnamegerekê, weke fermandar û pêşengekî zîrek bû. Di sekna leşkerî de, di pîvanên rêxistinî de, di şêwaza wê de, di dayin û stendina wê de her balkêşî hebû. Mirov pir zû qaneh dikir. Ango bi rewşa wê giştî seknekî wê ya birdozî û rêxistinî hebû.

Hevala Zeynep, dema ku hat çiya, pêşiya wê demekê pir dirêj di qada çapemeniyê de xebat kiribû; le te digot qey her di çiyan de jiyan kiriye. Bi çiyan re bibû yek. Weke ku bi salane li çiyan bi wan hevalan re maye tevdigeriya. Şopandina wê ya jiyanê, hezkirina wê ya çiya hebû. Pir bala min dikşand; dema ku karê xwe xilas dikir, li ser zinarekî rûdinişt û weke ku kamerayekê li dest xwe bike û dîmenê wan çiyan bikşîne dinivîsand. Gelek rojnivîsên wê hene. Hinêk rojnivîskên wê jî ketine destê dijmin. Bi nivîsên xwe ew xweşikbûn û hestên jiyan dikir, dixwest bi her kesî/ê re parve bike. Bi nivîs û rojnivîsên xwe her tişt bi wate dikir. Mînak her hevalêk di nava kûlîlkan re derbas dibû û diçû, lê dema ku hevala Zeynep ji wê derê re derbas dibû, wate lê bar dikir. Digot; "Ka bêhn bike, ka rengê wê û xweşikbûna wê binêre." Pênaseya wê cûda bû. Her tişt xweşik dikir. Yek jî dixwest li wê xweşikbûnê tenê li çiyan nehêle û li her cihekî belav bike. Têkoşîna jinê, hebûna wan a li ser çiyan, azadiya li çiyan heyî dixwest bi her kesî/ê re parve bike. Digot; "Li bajaran me di bin gef û zexta dijmin de nivîsên xwe dinivîsand û xebatên xwe dimeşand, lê em niha her tiştî bi awayekî azad dikin, tiştekî ji vê xweştir heye! Mirov li ser xaka xwe bi hevalên xwe yên gerîla re jiyan dike. Di cîhanê de tiştekî wisa xweşik tûne." Pênaseya wê ya jiyanê pir balkeş bû. Dîtin û nêrîna wê ya dîmenekî pir cûda bû. Dîtina wê ya li ser girekê, komekê hevalên jin pir cûda bû. Hemû dîtin û nêrînên wê ji mirov re pîvan çêdikirin.



Di nava hevalên jin de jî her pêşengtî dikir, xwedî derdiket, bawerî û hêvî dida wan. Çavkaniya bawerî û hêviya bû. Wan hewldanên wê di hevalên jin de asteke pir bilind çêdikir. Nîqaşên wê, rexneyên wê mirov pêş dixist. Di gelek mirovan de li hemberî bûyeran helwest danîn, bertek nîşandayin tûne bû. Lê kengê di jinê ve girêdayî pirsgirêk derketibana, hevala Zeynep rêveberiya hevalên jin kom dikir û ew pirsgirêk çareser dikir. Dixwaze bila pirsgirêk ji milê hevalên jin ve derkeve, dixwaze ji milê hevalên xort ve derkeve, bi hemûyan re mijûl dibû. Li hemberî peşverûtiya jinê jî têkoşîn dikir. Hem têkoşîn dikir hem jî hevalên têkildar perwerde dikir. Yek jî ne dixwest rêxistinbûyina jinê parçe bibe, her dixwest helwesta jinê yekpare be. Wêrekî û zîrekiya wê di çareserkirina pirsgirêkan de jî hebû.

Armancekê wê ya nivîsandinê jî danasîna xweşikbûn û rengîniya çiyan û jiyana çiyan bû. Pir wate dida çapemenî û nivîsandinê. Hevalan jî teşvîq dikir. Dixwest heval rojnivîsan binivîsînin. Di wan salan de pratîk jî pir bû, êrîşên dijmin hebûn. Lê her cûdabûnekê wê li me hebû. Digot; "Divê tiştên ku em jiyan dikin, tenê li vir nemînin, divê li her cihekî belav bibin." Her di nava lêgerînê de bû, ku li çiyayên Kurdistanê wêjeyê bike, xebatên çapemeniyê pêş bixe. Dixwest bi riya van xebatan, xweşikbûn û azadiya çiyan bide nasîn.

Hevala Zeynep li çiyan; hem fermandar, hem şervan, hem jî rojnameger bû. Hebûna jinê li her cihî diteyisand. Ger me hemûyan weke hevala Zeynep bikira, dê weke tevgera jin niha mîrasekê me ya mezin hebûya. Ger me weke wê bikira me dikarî berxwedanî û lehengiyên hevalên jin, azadî û xweşikbûna çiyan bide nasîn. Her wiha pênasekirina me ya zîhniyeta zilam, paşverûtiyên jinê di asteke jor de bihatana nirxandin. Hevala Zeynep her di wê ferqê de bû ku dijmin naxwaze dengê jinên çiyayî li cîhanê belav bibe û asteng dike. Tevî wê jî her di nava hewldanên xûrt de bû û çiyayên Kurdistanê ji bo hevala Zeynep weke xewnekê bû. Li bajaran her di bin gef û zexta dijmin de kar kiribû, lê li çiyan bi awayekî azad jiyayî û xebitî. Vê yekê di wê de hesteke nedihat pênasekirin diafirand.

Her wiha hevala Zeynep xwediyê rihekî berpirsyar bû. Şehadeta wê jî wisa bû. Wan salan êrîş pir zêde bû, hevalên jin bi piranî ne xwedî ezmûnekê bûn. Gelek heval di sala 97'an de şehîd ketin. Disa gelek heval ku wê salê zehmetî dikşandin hebûn. Lê hevala Zeynep tû caran hevalên jin weke pirsgirêk û bargiranî nedît. Her hevalekê jin bi xweşikbûn, fikir û xweseriya wê dinasî. Berpirsyariyên pir giran digirtin ser xwe. Di dema şehadeta wê de jî ew rihê berpirsyariyê derdikeve pêş. Komekî hevalên ku nikarin li qada şer de bisekine, divê derbasî qadekê din bibin. Di nav wan hevalan de hinêk heval nexweş bûn û hinêkan jî zehmetî dikşandin. Ji 20 hevalan zêdetir bûn. Hevala Zeynep berpirsyariya wan digre ser xwe. Ji bo ku ew koma hevalên jin bi awayekî tendûristî xwe bigihîne cihekî, hevala Zeynep xwe feda dike. Ev nêzikbûna hevala Zeynep rihê hevaltiye nîşan dide. Fermandariya herî mezin jî ew e. Tû caran şexsê xwe nedifikirî. Ji bo ku komekê hevalên xwe bigihîne cihekî ewle, jiyana xwe danî holê, ketin kemîna dijmin û şehîd ket. Di wê derê de hevalan berxwedaniyekê pir mezin jî dabûn û hinêk heval ji xwe ji kemînê rizgar kirîbûn. Hevala Zeynep xwestibû hemû hevalan rizgar bike, lê ketibûn kemîna tanqan û berxwedanekê pir dijwar kiribûn. Jixwe kemîn li cihêkî deştê bû. Hevalên ku ji kemînê rizgar bûne jî xwe sûcdar hîs dikirin. Digotin; "Hevala Zeynep ji bo ku me bigihîne cihêkî teqûz şehîd ketiye." Hevala Zeynep ji wan hevalan jî dabû qebûlkirin ku divê ji bo astengiyên xwe yên fîzikî xwe lewaz nebînin, ya esasî vîn û fikrên mirov in.

Ji ber ku zanebûn û vîneke wê ya xûrt hebû, fermandariyekê mezin û pêşengtiyekê xûrt kir. Hem pêşenga weşana Kurdî bû, hem fermandara gerîla bû, hem rêhevalekê rast a meşa azadiyê bû, hem jî ji Rêber Apo re jina sozdar bû. Di rêhevaltiya Rêber Apo de jî lûtkeyêk bû. Jixwe min hevala Zeynep û jiyana wê heya şehadeta wê şopand; çima Rêber Apo ji wê re diyariya pênûsê şandiye, min wê demê fêm kir. Xelata Rêber Apo pir giranbiha bû, lê hevala Zeynep jî layiqî wê bû. Lewma jinekê leheng û berxwedêr bû. Bi wan taybetmendiyên xwe re jî ji hemû jinan re bû hêvî û bangawaziyek.

Di demên herî dijwar de di navenda dijmin de xebatên çapemeniya şoreşê meşand. Di deşta Deralûk'ê de, ango cihê herî zehmet de bu fermandara gerîla. Li hemberî çetegeriya di nava me de têkoşîneke pir dijwar meşand. Ango wê demê dev ji fermandariyê berde, li qadekê wisa gerîlatî kirin jî karekî pir zehmet bû. Lê di nava wan şert û mercan de têkoşeriya herî leheng jî derdiket holê. Pêşengtî jî di nava şert û mercên herî dijwar de derdikeve holê. Hevala Zeynep bi wêrekî têkoşerî û pêşengtiya heqîqetê kir. Ji meşa ragihandinê bigre, heya çiyayên Kurdistanê herdem têkoşera heqîqetê, azadiya jin û xeta Rêber Apo bû. Hebûn û berxwedaniya wê ji bo me bû dîrok.

Hevala Zeynep berxwedaniyê çanda çapemeniya azad afirand

Li derdora xwe jî her rêxistin ava dikir. Di qada entelektûelî de jinekê pêşeng bû. Di heqîqet anîna ziman, azadî nivîsandin û rastiya dagirkeriyê nasandinê de pêşengtiya ronakbîriyê kir. Di şert û mercên giran de bi berxwedanî çanda çapemeniyê ava kir. Tû bendewariyên wê tûnûbûn ku dê derfet hebin û hinêk destûr bidin ku xebatên xwe bimeşîne. Di nava qanûnên herî dijwar yên dewletê de derfet afirandin. Afirînêra exleqê bû. Destûr ji kesî nedigirt, derfetên ku tê de weşanê bike bi xwe diafirand. Kesekî ku pê re dibû alîkar tûne bû. Hevala Zeynep bi berxwedaniyê çanda çapemeniya azad afirand.

Dema ku em îro dinirxînin jî, çanda me ya weşan û çapemeniyê hevalên weke Zeynep afirandin. Îro jî li ser heman qadê heman zextên dijwar hene. Divê tû kes nekeve nava bendewariyan. Qadên esasî ku lê xebatên çapemeniyê û entelektûeliyê werin kirin divê em bi xwe biafrînin. Ew tiştan bi berxwedaniyê tên serxistin. Îro yên ku xwe herî demokratîk dibînin Ewropayî ne. Lê di nava wê pergalê de jî têkoşîn nebe, bi awayekî azad tû xebat nayen meşandin. Di dema ku hevala Zeynep li Tirkiyê xebatên çapemeniyê dimeşand, zext û gef zêde bûn, dibe ku îro ew tişt dijwartir jî bibin; lê divê deng û teyisîna şoreşa azadiyê jî mezintir bibe.

Erkekê esasî ya qada çapemeniyê afirandina civakekê alternatîfe

Divê li dijberî hêza qedexekirin û tûnekirinê, arteşekâ çapemeniyê were avakirin. Çanda çapemeniyê ya ku hevala Zeynep ava kiriye jî, bi vî rengî zindî dibe. Divê em li gorî wê biaxifin, li gorî wê weşanê bikin. Di dîrokê de hemû mirovên ku xebatên entelektûeliyê meşandine jî, her bi kuştinê re rû bi rû mane. Bi kuştin, darvekirin û zindanê hatine darizandin. Belavkirina dengê heqîqet, rastî û azadiyê ne tiştekî hêsan e. Ger hêsan bûya hevalên weke Zeynep jî di wê oxirê de mirina xwe nedidan ber çavan. Bi vî rengî hevala Zeynep bû pêşenga çanda çapemeniya azad.

Li Tirkiyê dervayî weşanên dewletê dengekî mûxalîf tûne û hemû çapemenî yek deng e. Armanca wan jî dagirkirina mejiyê civakê ye. Ji ber vê yekê divê dengê çapemeniya azad zêdetir derkeve. Pêwîste dengê azadiyê bi berxwedanê derkeve. Erkekê esasî ya qada çapemeniyê jî ji civakê re alternatîfekê derxistinê holê ye. Çapemeniya Azad bi wêşana xwe azadî û demokrasiyê didê nasîn, dewletê teşîr dikê. Wisa jî, hemberî dewletê hebûna civakê didê nasîn. Dewleta Tirk jî ji bo ku weşanên alternatîf asteng bikê, hemû weşan kirine TRT'ê. Divê weşanê wan jî, li gorê zihniyeta dewleta Tirkiye be. Divê yek reng, yek zimanî û yek wêşan be. Ger bê xwestin rengê azad jî hebe, divê çapemeniya azad jî hebe û ji bo vê jî divê rêxistinekê xûrt ya te hebe. Rengê te wê bi têkoşînê hebe. Sextekarî û rûreşiya dewletê wê bi weşana te derkeve holê.

Bingeha netew-dewletê jî Ewropa ye. Ew jî van kiryarên Tirkiye re bêdeng dimînin, lewma ew jî naxwazin deng û rengê civakê derkeve holê. Ji azadkirin û rêxistinkirina civakê ditirsin. Ew jî ji windakirina deshilatdariya xwe ditirsin. Ya rast di bin navê demokrasiyê de sextekariya ku ew dimeşînin jî, îro eşkere bûye. Ji bo wê herî zêde di vê demê de divê her kesêk bikaribe li Ewropayê vê pênasê bike. Ger dewletêk xwedî zîhniyeta DAIŞ'ê, dewletekê kûjer û jinan qetil dike, çanda destdirêjiyê pêş dixe hebe û dewletên ku piştgiriya wê dikin jî xwedî heman taybetmendiyan e. Jê ne cûda ye.

Çanda rastiya hevala Zeynep jî, teşîrkirin û eşkerekirina van durûtî û rûreşiyan e. Divê çapemeniyekê azad ku vê yekê dike hebe. Mirov bi wî rengî dikare bibe şopdarê Zeynebê. Pêwîst e li ser vê esasê hêzeke pir mezin ava bibe, dengê wê bilind bibe. Divê ji hemû aliyan ve pir-rengiya weşanê were sipartin. Divê her tiştekî van hêzan were lêpirsînkirin, dahûrandin. Da ku ji civakê re were nasîn ku ew hêzan di nava sextekariyekê çawa de ne. Tenê demagojiya demokrasiyê dikin; tû tekîliya wan bi civak û exleqê re tûne ye. Rengên sexteyên heyî, hemû derketine holê. Lê divê bi pênûsên şoreşgeran ew tişt werin nivîsandin, bi awayekî wêrekî werin teşîrkirin. Lewma êdî tiştêkî ku ew hêz xwe di nav de veşêrin nemaye. Rûyê wan yê rast derketiye holê, lê divê em ji hemû aliyan ve vê yekê nîşanî civakê bidin.

Hevala Zeynep çandekê wisa da despêkirin. Roja îro de jî li hemberî hemû zor û zehmetiyan, bi rêxistinekê xûrtir zanekirina civakê, di qada çapemenî û ragihandinê de zêdetir hewildan nîşan dayin pêwîst dike. Divê em hemû rastiya dagirkeriyê bizanibin û bi alternatîfekê xûrt li hemberî wê derkevin. Tenê em bi vî rengî dikarin ji mîrasa Zeynebê xwedî derkevin. Di qada ku hevala Zeynep li ser têkoşîn kiriye û ew çand pêş xistiye, îro jî weke serdema navîn li ser xebatên entelektûelî zext hene. Tû kes nikare tiştekî bîne ziman, her tişt bûye qanûna dewletan û qedexe. Tiştekî ku ji, jin û civakê re hiştine tûne ye. Li hemberî wê berxwedanekê pir mezin pêwîst dike. Divê ew rastî li hemû cîhanê were nasandin û li hemberî wê bêçaretiyê jiyan nekin. Em dibêjin, hevala Zeynep tiştên kevin ne dipejirand, tiştên nû diafirand. Di bin derfetên herî zehmet de wê kar dikir. Lê niha bingeha avakirina alternatîfekê û rêxistinkirina civakêkî heye. Derfet hene ku em di asta cîhanî de arteşekê bi vî rengî ava bikin. Hemû kesên ku dibêjin 'em demokrat in û alîgirê mirovahiyê ne' divê di vê qadê de dengekî bilind derbixin.

■■■

Rêber Apo'nun Özgür İnsan (Atina) Savunması'ndan alınmıştır

Komplo ortamının oluşmasında bazı felsefi ve siyasi yaklaşımlar



Eğer kendime ve şahsımda Kürt halkına ve dostlarıma karşı oynanan komplo ve ihaneti büyük bir onur savaşına dönüştüremezsek, lanetli tarih bir kez daha hükmünü icra etmiş olacaktır. Halbuki yalnız bu olaya ilişkin yüzleri aşkın can yoldaş, genç kız ve erkek kendilerini cayır cayır yaktılar, kurşunlara hedef oldular, tutuklandılar. Sırf onların anısına, olaya kapsamlı yaklaşmak gereği tartışmasızdır. Daha da ötesi, lanetli tarihin tekerrürünü önlemek, özgürlük devriminin başta gelen görevidir.

Özelde Atina'da, genelde Avrupa'da şahsıma yönelik olarak gerçekleştirilen komplovari yaklaşımların, sıradan bir kişiye karşı tesadüfen veya savcının çok ustaca ve en ince ayrıntılarına kadar sözde anlatmak istediği gibi olmadığı kesindir. Çok açık olmasına rağmen, yine de bu yaklaşımları doğru ele alıp yorumlamak, tarihi olduğu kadar çarpıcı gelişmeleri de doğuracak anlama sahiptir. Bunlar şahsımla sınırlı olsaydı, bu kapsamda bir savunmayı gerekli görmezdim. Kişiliğimde bir halk ve dostları, 'vurdumduymazlığa' getirilerek muazzam bir emeğin ürünü olan özgürlük çabaları, çıkarlar uğruna en alçakça biçimde peşkeş çekilmek istenmiştir. Şüphesiz komplo ve ihanette, suçu sadece Atina oligarşisine yüklemek doğru değildir. Çok tarafı vardır. Hepsini sınırlı da olsa özlüce ifade etmek büyük öneme sahiptir. ABD'nin hesaplarından AB'nin hesaplarına, bazı Arap ülkelerinin tutumundan İsrail'in ve Rusya'nın çıkarlarına kadar çok sayıda devlet düzeyinde siyasi gücün rol oynadığını belirtmek gerekir. Neden sorusuna verilecek yanıt, şüphesiz Kürt olgusundaki zayıflıklar ve sorunun ucuz hesaplara kurban edilebilecek özelliklere sahip olmasıdır. Tarih boyunca hakim işbirlikçi tabakalar da dahil, üzerinde hüküm süren güçler, fazla bedel ödemeden diledikleri gibi bu alanı halk ve ülke olarak kullanabilmişlerdir. Hesap sorabilecek bir aydın siyasi güce yeterince sahip olunamamıştır. Bir şeyler yapmaya kalkanlar, eğer onurlarını koruyarak sonuç almak istemişlerse başlarına felaketler yığılmış, hesabını sonradan soranı da pek olmamıştır. Yakıştırılan, 'alavere-dalavere, Kürt Mehmet nöbete' deyişi adeta bir kural olmuştur. Çok acı da olsa söylemek durumundayım ki; kerhane işletmesinde, patron, bekçi ve kullanılan kullar ilişkisinde bir ticaret ve yaşam mantığı vardır. Az çok herkes ne yaptığını bilir. Kader felsefesine derinden boyun eğerek, gereken neyse düzeni öyle sürdürüp giderler. Kürdistan ve içindeki Kürt toplumsal olgusu o hale getirilmiştir ki, Kırk Haramiler'in soygun düzeninden bile daha geri insanlık dışı uygulamalara sahne olmuştur. Ne doğru dürüst hesap alanı ne de soranı vardır. En başta kendine karşı katmerli ihaneti ve yabancılaşmayı yaşayan sözde Kürt bireyi, üstteki işbirlikçisinden en diptekine kadar kendi öz varlığına karşı ya kara cahil ya ukala-lafazan ya da çok bilinçli hain durumundadır. Bir tavuk ve köpek için adam vurur ama tarihin artık kanıtlanmış ilk büyük insanlık devrimi olan 'Neolitik devrimi' gerçekleştiren kültürün toplumsal dokusunun ayakta kalan en eski halkı olduğu halde, en azından 15 bin yıllık biçimlenen kültürel varlığa sahip çıkmaya, bunun için bir damla ter dökmeye yanaşmaz. Ucubelik, ironi buradadır. Tüm lanetlilik, zorbalık, yalan ve gerilik bu gerçeklikte gizlidir. Benim çıkışımın en genel anlamıyla bir özgürlük hareketi olma imkanlarını ortaya çıkarması, bu tabloyu baştan aşağıya sarstı. İşbirlikçisinden tüm stratejik çıkar sahibi devletlere kadar bir araya gelerek tedbir geliştirmeye çalıştılar. 1990'lar sonrası, bunun yoğun çabasına tanıktır. Özellikle ABD, AB, Rusya ve Ortadoğu ülkeleri çok ilgilendiler. Benim basit bir kukla olarak kullanılmayacak durumda olmam, her odağı kendi çıkarlarına göre bir PKK ve Kürt politikası geliştirmeye itti. Bu politikaların da önünde en büyük engel olduğum anlaşılınca, beni dışlamaya ve giderek tasfiye etmeye niyetlendiler. Asgari temel insan hakları ve demokratik yaklaşımlar esirgendi. Kendi Kürt işbirlikçilerine alan açmak için açık veya gizli işbirliğine yöneldiler. Özellikle Iraklı Kürt işbirlikçilerle Türk, ABD ve İngiliz yetkilileri Ankara-Londra-Washington hattında işi resmi bir antlaşmaya kadar vardırdılar. Bunun başarısı için AB nötralize edilirken, Atina oligarşisi maşa olarak kullanılmaya çalışıldı. Komplonun dayandığı zemin, gelişim felsefesi ve siyaseti böylesi bir öze sahiptir. Eğer kendime ve şahsımda Kürt halkına ve dostlarıma karşı oynanan komplo ve ihaneti büyük bir onur savaşına dönüştüremezsek, lanetli tarih bir kez daha hükmünü icra etmiş olacaktır. Halbuki yalnız bu olaya ilişkin yüzleri aşkın can yoldaş, genç kız ve erkek kendilerini cayır cayır yaktılar, kurşunlara hedef oldular, tutuklandılar. Sırf onların anısına, olaya kapsamlı yaklaşmak gereği tartışmasızdır. Daha da ötesi, lanetli tarihin tekerrürünü önlemek özgürlük devriminin başta gelen görevidir. Tarihsel kırılmayı lanetli kölelikten özgürlük yönüne doğru çevirmek, bu görevin başarısı olacaktır.

Ucuz ve yanlış yaşamayacaktım

a- Bir heyula gibi ta çocukluktan beri peşimi bırakmayan kuşkulu yaşam felsefemden hiç emin olmadım. En özgür sanılan koşullarda bile, bazen sert bir kayanın deliğinden geçiş yapamamanın, ter içinde kabuslu bir uykudan uyanmanın, uçarken bile nefessiz ve hareketsiz kalmanın çokça görülen rüyaları bu kuşkulu yaşamın uykulara sızmış halidir. Yanımdaki anam başta olmak üzere, tüm insanlık hiç de bana özgürlüğümü tanıyacak, ona saygılı olacak gibi gelmiyorlardı. Kitaplarda aranan doğru, gittikçe dipsizleşen bir kuyuya dalış gibi geliyordu. Her ana-baba çocuk doğuşlarını bir rahmet gibi kutlarken, bana büyük bir günah gibi geliyordu. Ortadoğu toplumundaki birey için mutluluk, gerçekleşmeyecek bir şey gibidir. En mutlu olunması gereken gelinlik güveylik anları bile, bana büyük ve iğrenç günahların başlangıcı gibi gelirdi. Bir yerlerde büyük eksiklik ve yanlışlık vardı. Ama nerede? Belki de kendimi hatırladığımdan beri, çok istense de hiç kimsenin dokunamayacak yardımından ötürü bu arayışı tek başıma yapmak zorunda olduğumu büyük kaygı, korku ve endişeler biçiminde fark ediyordum. Ucuz ve yanlış yaşamayacaktım. Doğru olmadan yaşanmayacağına göre, doğrunun kendisi nasıl bulunacaktı? Şimdi gelinen aşamada bu sorulara cevap verebilecek güçteyim. Komplonun kendisi ve dayandığı gerçekler, cevabın netleşmesinde hayli etkili oldular. Bu cevabın temelinde içinde doğup şekillenilen toplumun ilk elden doğrudan tanımlanması vardı. Ne var ki Kürt toplumu belki de eşine ender rastlanılan, varlığını koruyamayan, dağılış sürecindeki öznellikten yoksun, paramparça objelerden ve maddi parçalardan öteye bir görüntü vermiyordu. Adeta dilsiz, sağır ve köleleştirilmiş kalıntı bir varlık görünümünü yansıtıyordu. Bizzat bu görüntüye bakarak gerçeği bulamayacağımı, hele hele diğer örnekler gibi bu duyarsız parçalardan bir özgürlük gücü oluşturamayacağımı endişeyle hep kendime itiraf etmiyor değildim. Gerçekliği, arayış yürüyüşünü, tüm insanlık ve ardındaki evren üzerine yapma gereği erkenden ortaya çıkan bir anlayıştı. Belki de çocukluğumdaki eğilimim de buydu. Aile ve köy yasalarına hiç uymadım. O koşullarda bile doğruları kendi çocukluk eğilimimde bulacaktım. Çevreyle zıtlaşmamak, yanlış anlamaları önlemek için örnek kabilinden 33 Kur'an suresini ezberledim; namaz kıldım, kıldırdım. Siyasal Bilgiler Fakültesi son sınıfına kadar ilk sıralarda yer alan bir öğrencilik yaşamım oldu.

Bunlar görüntüyü kurtarmaya yetiyordu. Fakat benim için tümünün anlamı, sadece gerçeğin arayışı için gerekli koşullardan bazılarını oluşturmaktı. 1970'lerde başlayan devrimcilik için de, görüntüde gerekli her şey yapıldı. Örgüt kuruldu, hatta diplomasi

bile yapılmaya çalışıldı. Biçimde Kürt ulusal kurtuluşu dünya örneklerine benzetilmeye çalışıldı ve çok da mesafe alındı. Ama gerçekten itiraf etmeliyim ki bütün bunlar beni tatmin etmediği gibi, adeta içimi kemiriyordu. Yanlışlık devam ediyor, eksikliğimi gideremiyordum. Daha da ilginç olanı şudur: Annem de çocukken sürekli beni ahıra kadar götürüp boğdurma sahneleri düzenliyordu. Güya kendine göre terbiye edip akıl verecekti. Tabii ki benden umutları olduğu için bunu yapıyordu. Tüm yaşamımın seyri giderek bu minval üzeri yürüdü. Devletin fiilen ve resmen dayattığı idam, bu sürecin son sembolik ifadesi oldu. Bunları anlatmam gerçeğin yarısıdır. Diğer yarısı, her zaman bazı bağlılarım ve övücülerim de oldu. Benden bin defa daha fazla bağlı ve değerli binlerce insanı nasıl inkar edebilirim? Köyün kızından kadınına, en güçlü öğretmenlere ve hayatın en cesur insanlarına kadar, binlerce büyük bağlılık sahipleri vardır. İsa çarmıha gerildiğinde etrafındakiler sadece ağlayabildi. Muhammed öldüğünde cesedi üzerinde üç gün iktidar tartışması yapıldı. Lenin öldüğünde kimse kendini öldürmedi. Ama tutuklanmam ve sonra teslim edilmem üzerine Kürt halkının evlatları, oğul ve kızlarının yüzlercesi kendini cayır cayır yakarken, acaba ne demek istiyorlardı? Kendini bomba yapıp patlatanlar neye öfkeliydiler? Hangi gerçekler onlara bunu yaptırıyordu? Önünü bizzat almasaydım binlercesi daha hazırdı. Bunlar Özgürlük Hareketi'nin bir yöntemi olarak değil, benim etrafımda gelişen olaylardı. Hepsini çözmek olmazsa olmaz kabilinden bir görevdi. Buna karşıtlarımın acı ve öfkelerini de eklemeyi unutmuyorum. Kürt olgusu sorunsallığı içine daldıkça, tam bir insanlık trajedisine dönüşüyordu. Korktuğum başıma geliyordu. Lisedeyken yazdığım bir edebiyat kompozisyonunda başlık, "Sen benim hiç doğmayan çocuğumsun" biçimindeydi. Çok saydığım hocam hep on numara vermeyi ve olağanüstü övmeyi bu sırada yapıyordu. Atina ve Avrupa'nın beni istemezliğinin altında bir zihniyet savaşının olduğunu giderek daha çok fark ediyordum. Ben ne verili feodal yaşamı ne de Avrupa yaşamını kabul ediyordum. Bunlar şahsımda doğuş yapamayacak sistemlerdi. Onlar beni niye kabul etsinlerdi? Peşinde olduğum yaşamı ise bulamıyordum. Milyonlara mal olmuş Moskova merkezli Kabe'ye uğradığımda, dinini inkar etmenin bütün gereklerini hoyratça yerine getiriyorlardı. Asya, Afrika ve Avrupa'da bana yer yoktu. Amerika, 'yakalarsam teslim ederim' derken, tarihte her zaman resmi toplumun egemen güçlerinin yalın, soğuk, vicdansız ve tam çıkarına göre mantığını tereddütsüz yürütüyordu. Kürtler için özgürlük arayışım tam da dünya çapında bir maceraya dönüşmüştü. Fakat ne acıdır ki kendimi bile henüz tam tanıyamamıştım. Kürtlere nasıl özgürlük sunabilecektim? Bırakın özgürlük vermeyi, her karşıma dikilen örgüt içindeki ve karşısındaki gözü açık güçler, adeta, '5 bin yıllık genelev düzenimizi bozdurmayız' dercesine kendilerini dayattıkça dayatıyorlardı. Bu kadar düşmüş ve mallaşmış bir toplum ile karşı karşıyaydım. Fakat çıkmayan candan umut kesilmez misali arayışı sürdürecektim. Komplo sürecinin en hızlı ve yoğun döneminin dersleri şüphesiz yakıcı ve öğretici olacaktır. Benzerlerine ancak Buda ve Zerdüşt örneklerinde rastlanabilecek koşullardan bahsederken, belki de mütevazı kalıyorum. Bu koşullar öğretir; hem de yalın ve çarpıcı bir biçimde.

Kilit mesele, toplum kavramını tüm boyutlarıyla doğru tanımlamaktır

Sonuç olarak; toplum kavramını kendince doğru tanımladığım kanısındayım. Kilit mesele, toplum kavramının kendisini tüm boyutlarıyla doğru tanımlamaktır. Bu konuda da hemen belirtmeliyim ki Sümer rahibi orijinal mitolojiyi yaratırken, belki de şimdiki hakim bilimin Avrupa sosyologlarından daha fazla insani gerçeklere yakındı. Avrupa bireyciliği, toplumun ve ekolojisinin katliamcısı konumuna düşmüştür. Bilginler (eleştirisiz, düzenin emrindeki bilginler) gerçeğin kasaplarıdır. Gerçeği parça parça edip 'şuradan ye, buradan ye' diyen kasabın bir hayvan üzerinde yürüttüğü doğramayı, onlar tüm doğa ve toplum üzerinde yürütüyorlar. Önce 'deneme ve gözlem yöntemi' dediler, tanıdılar. Sonra 'uygulama ve pragmatizm dönemi' dediler, yiyip bitirdiler. Bu anlatımın dışında hiçbir şey, atomu insanlık üzerinde patlatmayı, çevrenin topyekün yıkımını izah edemez.

Kapitalist toplum üzerine çok yazıldı. Ama hakkında söylenmesi gereken en doğru söz söylenmedi. Sümer rahibi köleci sınıfın yükselişini bal gibi bilerek, 'tanrılar ve dışkılarından yaratılan insan' mitolojisini yaratıyordu. Avrupa uygarlığının bilim rahipleri ise aynı olguyu yarı cahilce yeniden yaratıyorlar. Hiç kimse, "Sümer mitolojisinde gerçeklik pek aranmaz. Avrupa merkezli bilimde ise sürekli deneyle kanıtlanan bilim vardır" demesin. Sümer mitolojisinin insani yaşama yakınlığı, bin kat daha bilimsel olguya yakınlığı ifade eder. Önemli olan toplumu kasaplar gibi parçalamadan yaşamaksa, Sümer bilginleri ve ardı sıra gelen peygamberler sınıflı anlamda bile insanlıkla dopdoluydular. Onlar kutsallık derecesinde insan yaşamına yakın idiler; ona değer verirlerdi. Avrupa uygarlık sosyologları, atom ve çevre yıkımından ve genelde tam bir soyguna dönüşen finans kapitali ve krizlerini yaşadıktan sonra yavaş yavaş imana gelir gibi yapıyorlar. Bir özeleştirisel sürece girdiler. Bazıları her şeyi kaybetmemek için bunu yapma gereğini kavramışa benziyor.

Konuyu biraz da Sokrates ile bağlantılandırırsam durumum daha iyi anlaşılabilir. Sokrates de büyük merak içinde, insan tanımını doğru yapmak istiyordu. Önüne çıkan herkesi sorduğu sorularla, yanlışlıyordu. Yöntemi yanlışlamaydı. Bunu kasten yapmıyordu. Atina toplumunun yalanın içinde debelendiğini böyle kanıtlıyordu. O zaman Atina toplumu ya kendini yalancı olarak kabul edecek ya da Sokrates'i yaşatmayacaktı. Yalanla doğrulamanın en sert bir dönemine girilmişti. İddianamenin temel iddiası, 'Sokrates'in gençlerin kafasını karıştıran yeni tanrılar icat ettiği' biçimindeydi. Tanrısallık, toplum kavramının en yüce ve kutsal anlamlı tanımını ifade eder. Özünde toplumun en yüce ifadesidir. Eğer Sokrates bunun doğru olmadığını sürekli yanlışlama yöntemi ile kanıtlıyorsa tabii ki yeni doğruluk tanrısının bir peygamberiydi. Kendimi peygamberce addetmeye ihtiyaç duymuyorum. Ama o tarz yüceliklerden haber vermeyi insanlığa karşı temel bir görev belliyorum. Meramımı ciltler dolusu sosyal bilim analizleriyle de ifade edebilirim. Fakat demek istediğim anlaşılırdır. Resmi dünya kapitalist sisteminin beni kabul etmemesinin sebebi, onların tanrılarıyla uyuşmamamdır. Topyekün tavrının altında bu mantık yatar. Tarihte umut arayışları hep hakim sistemlerin kıyılarında, dağların ve çöllerin kuytularına sığınmış topluluklarında aranır. Kürt toplumsal olgusu hem coğrafya hem de insan olarak kıyıdaki bu kuytu köşelerden biridir. Kaybolan temel insani gerçekliğinin toplumun hayati kavram tanımlamasına zemin sunabilecek özellikler taşıdığının başından beri farkındaydım. Her temel bilimsel esrarın doğru tanımı yakalaması gibi benim de bu alanda ısrarla toplumsal kavramı tanımlamayı doğruya daha yakın yapmam anlaşılırdır. Çağın verili toplumunu çözmeden, onu aşacak sisteme ulaşılamaz. Kapitalist dünya sisteminin krizi daha da derinleşerek sürecektir. Sonun ne olacağını, yapılacak çözümleme gücü belirleyecektir. Daha iyisi de, daha kötüsü de çıkabilir. İnsan toplumu insanın zihniyet gücüyle belirlenir. İnsan toplumu; akıl yasalarının, yaratıcı ve gelişimsel rollerinin en geniş ve hızlı olduğu olgudur. Fizik yasalarıyla, bitkisel ve diğer hayvansal canlılar dünyasının yasalarıyla niteliksel farklılıklar içerir. Önemli olan, toplumun dönüşüm yasalarının gücüne ve bilincine ulaşmak, toplumun yeniden yapılanmasını bu oluşmuş bilim gücüyle yaratmaktır. Reel sosyalizmin kaba materyalist determinist felsefesinin asıl tehlikesi, toplum yasalarını fizik yasalarıyla özdeşleştirmesidir; kendiliğinden bir ilerleme anlayışına veya çağdaş kaderciliğine kendini koy vermesidir. Kaldı ki gerek makro fiziğin gerekse mikro fiziğin buluştuğu yeni gerçeklik, kesintisizlik ve düz çizgide determinist gelişme yasalarının olmadığına ilişkindir. Tüm olgular arasında bir 'kaos aralığı' vardır. Bu aralık olmadan hiçbir niteliksel gelişmenin sağlanamayacağı anlaşılmıştır. Günümüzde evren ve doğaya ilişkin bakış açımızın, en azından Rönesans'ta yaşanan dönüşüm kadar bir dönüşüme ihtiyaç duyduğu biriken bilimsel verilerin de bir sonucudur. Sistemin kaosunun, dünyaya temel bakış açımızı niteliksel dönüşüme tabi kılmadan aşamayacağımızı iyi bilmeliyiz. Zihniyet devrimi derken bu kastedilmektedir. Yeni bir Sümer mitolojisine ihtiyaç yoktur. Sümer tarzı tapınak gerçekliklerine de aynen başvurmayacağız. Ama bu tapınakları da küçümsemeyeceğiz. Havrası, kilisesi ve camisi de dahil, tanrısal tapınakların en orijinallerinin Sümer zigguratları olduğunu derinliğine kavramalıyız. Zigguratlar rahiplerin yoğunlaşarak uygarlığın kavram ve temel yapı biçimlerini oluşturdukları merkezlerdir. Bu tapınaklar ve daha sonraki büyük çile merkezleri, tasavvuf, gizem evleri, kehanet merkezleri, oruçlar, namazlar bu geleneğin gelişen ve yobazlaşan biçimleridir. Aynı iz üzerinde sanat evleri, tiyatrolar, edebi, felsefi ve bilimsel disiplinler oluşmuştur. Küçümsenmemeli derken bunu kastediyorum. Günümüzde kaostan çıkışın tapınakları nerede ve neler olmalı? sorusu yakıcıdır. Şüphesiz geçmiş, taklit edilerek yaşanmaz. Ama gelenek temel alınmadan, yeni olan da yaratılamaz. Şimdiki üniversite, bilim merkezleri ve think-thank kuruluşları bu amaçlara hizmet etmekten uzaktır. Buralar bir nevi kişisel kurtuluş kağıtlarını, muskalarını dağıtan yerler durumuna gelmişlerdir. Bir dönem Mısır uygarlığında 'ahreti kurtarma senetleri' dağıtılırdı. Günümüzün diplomaları da bir nevi 'dünyasını kurtarma senetleri' gibidir. Bu yaklaşımla mevcut kaostan yeni toplumsal yapılanmalar doğmaz. Aynı zihniyetle kurulan ister muhalif, ister düzen partileri ve kuruluşları olsun, yeniliği yaratamazlar; en çok düzenin reform ve restorasyonuna katkıda bulunabilirler. Nitekim kurulan devrimci parti ve hareketler de benzer akıbetten kurtulamamışlardır. Ciddi bir toplumsal yenilenme ve sistem kuruluşu için en basitinden 'sosyal bilim merkezleri' diyebileceğimiz, temel idrak ve irade merkezlerinden başlamak da verimli sonuçlar verebilir. Sosyal bilim merkezlerinin rahiplerin kutsallığında, en çağdaş bilim adamlarından, disiplinli çalışma gücüne kadar özellikleri kişiliklerinde yoğunlaştırma hedefi ve gücü olanlardan oluşması işin özü gereğidir. Bir anlamda din adamının mabedi, filozofun okulu, bilim adamının da akademisi, bu merkezlerde bir sentez oluşturup insan toplumunun tüm hayati sorunlarına gerektiğinde kırk yıl çile çekerek yanıt arayacaklardır. Kapitalizmin toplum ve birey katliamını ancak bu tür merkezlerin gücüyle durdurabiliriz. Bu merkezler devrimci partilerin ideolojik büroları olmadığı gibi, basit buluşlarla yetinen bilim adamlarının tez oluşturma mekanları da olamaz. Siyasete yön veren



filozof yönetim merkezleri de değildir. Ama gerektiğinde toplumun tüm kurumsal ve bireysel unsurlarına değişim gücünü, bunun bilinci ve iradesini verecek erdemde ve yetenekte kurumlardır. Geçmişte olduğu gibi günümüzde de insan toplumu için vazgeçilmez beyin kurumlarıdır. En çok kapitalist sistemde toplumun beyinsel kurum merkezleri tahrip edildiği için belki de tarihin hiçbir döneminde görülmeyen bir ihtiyaçla bu merkezlerin inşasına girişmek gerekir.

Kendi şahsımda Avrupa uygarlığıyla olan çekişmemden çıkardığım en temel sonuçlardan biri de budur. Komplo ve ihanet sürecine verdiğim en anlamlı yanıtın böyle olması gerektiğine inanmak kadar, bunun için çalışma azim ve kararlılığını tek kişilik tutukevinde sürdürme onuru içindeyim.



Kemal Pir ve Mehmet Karasungur-Bekaa

Politikacılığım, eğer tutarlı yürütülmek isteniyorsa tarzını da ilkesine göre oluşturacaktı. Dıştan yaklaşanlar istedikleri kadar beni basit amaçları için kullanmak istesinler, ben toplum için belleğim esas zihniyet yapımla çelişmeyecektim. Şüphesiz bu karakterim büyük gelişmelere de yol açmış ve benden bin kat daha güçlü binlerce yoldaşın etrafımda buluşmasının temel nedeni olmuştur. Bir Kemal Pir ve Haki Karer gibi Kürtlükle hiç alakalı olmayan devrimcilerin sadece arkadaşlığımın olağanüstü etkileyiciliğiyle hareketimizin en soylu, sadık ve kararlı yol arkadaşları olmaları da özünde bu ilkenin bir sonucudur.

Türkiye dış politikası genelde Kürtlerin, özelde PKK'nin tecrit ve reddine ayarlanmıştır

b- Türkiye Cumhuriyet yönetimlerinin Kürt olgusu ve sorununa yaklaşımları, Osmanlı İmparatorluğu yönetiminden daha geri, inkarcı ve çözümsüz olmuştur. Halbuki Kürtlerin cumhuriyetin kurucu bir öğesi olduğu bizzat Mustafa Kemal tarafından yayınlanan çok sayıda emir ve mesajlarında açıkça dile getirilmektedir. Bunda şüphesiz 1925-38 isyan sürecinin cumhuriyetin varlığına ilişkin derin endişeler yaratması belirleyici etken olmuştur. Mustafa Kemal Atatürk'ün bu konudaki en son konuşması 1924 İzmit Konferansı'nda yapılmıştır. Öz olarak da Kürtlere kapsamlı bir özgürlük statüsünün tanınacağı biçimindedir. İsyanlar sonrası temel politika ise; meseleyi küllendirme ve yok sayma biçiminde geliştirilmiştir. En sıradan bir Kürtçe alfabe ve türkü kaseti bile soruşturma ve yargılama konusuna dönüştürülmüştür. Kürdüm demek kriminalize edilmiş, her Kürt kendi varlığından korkar ve dolayısıyla kaçar hale getirilmiştir. Olgu ve sorun tam bir kabusa dönüştürülmüştür. Devrimci gençlik bu kabusu ancak Deniz Gezmişlerin idam sehpasında, "Ben Türkler ve Kürtlerin özgürlüğü ve kardeşliği için ölüme şerefle gidiyorum" soylu tavrıyla yırtmıştır. PKK'nin kuruluşu ve 15 Ağustos 1984 Hamlesi ise bu uyanışın yönetim tarafından bir sendrom halinde anlaşılmasına yol açmıştır. Sorunu tarihsel ve toplumsal boyutları içinde ele almak yerine dehşetle karşılamış, sınırsız operasyon ve işkenceler uygulanmıştır. Kim soruna dokunursa vatan haini muamelesine tabi tutulmuştur. Tüm iç ve dış ekonomik ve kültürel politikalar, sorunun inkar ve bastırılmasına seferber edilmiştir. Bu çerçevede en çarpıcı politika diplomasi alanında sergilenmiştir. Tüm Türkiye dış politikası genelde Kürtlerin, özelde PKK'nin tecrit ve reddine ayarlanmıştır. Dünyada bunu bilmeyen kalmadı. Tabii bu politikanın başarılı olması için Türkiye'nin elde olan tüm olanakları bir yatırım malzemesi olarak kullanılmıştır. Bir devleti istediği tavra çekebilmek için ne istemişse vermeyi politikasının başarısı olarak algılama mantığına bir kural derecesinde sapılmıştır. Sanki bir kutsal ilkeymiş gibi büyütülmüştür. Öyle ki, bu yüzden hem hazin hem de ironik ve paradoksal olarak, Kuzey Irak'ta yarı Kürt devletinin doğuşunda, Türkiye Cumhuriyeti'ne bizzat ebelik yaptırılmıştır. Yani istemediğini tam da kendi eliyle doğurtmuştur. Bu noktaya nasıl gelindiğini anlamak için biraz daha yakından bakmak gerekir.

Türkiye, stratejik bir yardımının dokunabileceğini sanarak, İsrail ile 1996'da tam bir stratejik ittifaka yönelmiştir. Bu ittifakla Suriye üzerinde savaş tehdidi en ileri noktaya kadar tırmandırılmıştır. Aynı mantıkla ABD ile ortaklık da stratejik düzeye yükseltilmiştir. Yeter ki PKK'yi terörist ilan etsin, ne isterse kabul görecektir. Özellikle ekonomik alanda AB ülkeleri ne istiyorlarsa keyiflerine uygun sonuca bağlanmıştır. Rusya ve bağlısı Bağımsız Ülkeler Topluluğu'na da aynı mantıkla yaklaşılmıştır. Rusya'da barındırılmamam için; başta Mavi Akım Projesi olmak üzere geniş ekonomik çıkarlar sunulmuştur. Laiklikten vazgeçme pahasına, PKK aleyhinde sonuç almak için İran ve Suudi Arabistan politikaları cumhuriyetin temel bakış açısından koparılmıştır. Türk-İslam sentezi adı altında antibilimsel bir paradigmaya kayılmıştır. Bu havuç politikalarının yetmediği yerlerde ise, son haddine kadar tehdit politikaları devreye sokulmuştur. Suriye'ye, Yunanistan'a ve bulunduğum zaman İtalya'ya karşı da izlenen yol bu olmuştur.

Bu politikaların sonucu tam bir, 'Pirus zaferi' olmuştur. Taviz vere vere, Türkiye kendi tarihinin en derin krizine itilmiş; iki yüz elli milyar dolar borca boğulmuştur. AB'ye girebileceği halde dışında tutulmuştur. Kuşkulu bakış tüm Arap ülkelerinde derinleştirilmiştir. Son yaşanan Irak tezkeresi meselesiyle aynı kuşkulu bakışa İsrail ve ABD de dahil olmuştur. Türkiye ile dünya ilişkileri diplerde seyretmiştir. İran, kazanılmak şurada kalsın, Suriye ile birlikte, 'Ya biz ya ABD-İsrail' ikilemiyle en kritik ilişki noktaları haline getirilmiştir. Bu biçimde kendini zayıflatan Türkiye Cumhuriyeti, içte temel ideolojik yörüngesinden uzaklaşmış, dışta ise baş tehlike saydığı Kürt sorununu kendi eliyle en sakıncalı pozisyona itmiştir. Bu gerçeklik içinde Türkiye'nin konumunu en yakından takip eden ABD'nin, Yunanlılar eliyle bana karşı geliştirdiği komplo ne anlama gelmektedir? Açık ki fazlaca zayıflatılmış bir Türkiye'nin, 'benim' karşılığımda kendisine teslim olacak kadar bağlanacağına inanmıştır. İster ölümüm, ister dirimin Türkiye'nin elinde bir bomba olarak duracağını çok iyi bilen ABD, Yunan ve hatta İsrail üçlüsü, böylelikle Türkiye'ye ilişkin taleplerini rahatlıkla karşılayacaklarına emin olmuşlardır. Ne de olsa, 'en tehlikeli düşmanlarını' eline vermişlerdi. Kıbrıs ve Ege meseleleri daha rahat ele alınacak, İsrail çizgisi en güvenilir dostlukla yürütülecek, ABD'nin en güvenilir müttefiki olarak talep edilen her yere koşturulacaktı. Daha İtalya'dayken kendi kendime şöyle demiştim: Beni bu kadar güçten isteyeceklerine, en temel insan hakları karşılığında beni benden isteseler daha akıllıca olmaz mıydı? Aslında Özal, Erbakan ve ordunun dolaylı mektuplaşmaları, doğrunun bu yoldan geçtiğini geç de olsa fark ettiklerini gösteriyordu. Ama yerleşik politikanın gücü, yeterince cesaretli ve çözümleyici olmalarına elvermiyordu. Böylelikle çözümsüzlük çözüm oluyordu. Tıpkı basit bir örnek olarak Kıbrıs'ta da çözümsüzlüğün çözüm olarak görülmesi gibi. Sonuçta ise; ülkenin hayati çıkarlarının tıpkı AB ve Irak konusunda görüldüğü gibi tehlikeye düştüğüdür. Helen Cumhuriyeti ile ilişki de bundan farklı değildir.

Sonuç olarak; Kürt olgusu kapsamında bana sendromatik yaklaşım tam saçmalama sınırlarına varmıştır. Elde edilen ise istenilenin tersi olmuştur. İddia ediyorum, Irak'ta Kürt milliyetçiliğinin denetimine bırakılan Kürt sorunu, bundan sonra her an patlamaya hazır bir bomba halinde Türkiye'nin en zayıf yeri olarak karnının dibine yerleştirilmiştir. Tıpkı 1925'lerde dayatılan isyan süreci gibi bu süreç de cumhuriyete seksen yıl kadar büyük kayıplara yol açtıracaktır. Aynı sağlıksız yaklaşım, bir o kadar, hatta daha yıkıcı olarak kaybettirebilir.

Deniz Gezmişler iliklerine kadar, 'Bağımsız ve Özgür Türkiye' sevdalısıydılar. Kürtler de bu onurdan pay istiyorlardı. Bu şiarın Mustafa Kemal Atatürk'ün de karakter şiarı olduğu inkar edilemez. Doğru politikayı bu şiarda aramak gerekir. Atatürk, Helen Cumhuriyeti'nin ünlü devlet adamı Venizelos'la bu şiar altında dostluk kurmuş, sorunları çözmeye çalışmıştır. Kürtlere de yaklaşımının özü buydu. Ama 1925 isyanıyla İngilizlerin Musul-Kerkük'e dayalı komplokuluğu bu politikayı boşa çıkarınca, her iki taraf sadece kaybetti. Sonuçlar hep 'Pirus Zaferi'ydi. Eğer tarihten ders almak yaşamın başarısının vazgeçilmez esası ise bu Pirus Zaferleri için asla savaşılmamalı ve bu tür savaşlara yol açacak komploculuğa fırsat verilmemelidir. Bu tür komplolara açık yaklaşımlara da bir daha düşmemeli ve fırsat vermemeliyiz.

Toplumsal yaşam, soylu dostluk ve arkadaşlıklar olmadan yaşanmaya değmez

c- Komplo ve ihanetin geliştirilmesinde zayıf dostluk ve yoldaşlık ilişkileri de oldukça etkili olmuştur. Daha çocukluktan beri güçlü arkadaş bulamama korkusu, bu süreçte adeta yalnız başıma ve çaresiz bırakılmamla kanıtlanmıştır. Sağlam dostluklar ve yoldaşlıklar için olağanüstü çabalar harcanmasına rağmen, anamın çocukken öngördüğü kehanet gerçekleşmeye yüz tutuyordu. Halen hatırlıyorum: Benim arkadaş ve dost canlılığımı görünce, "Ahmak, bırak bunları. Çıkarları için seninledirler, senin istediğin gibi çalışmaz ve seninle olmazlar. Boşa çıkar, yalnız kalırsın" derdi. Demek ki, hayat tecrübesi çocuk hayallerinden daha gerçekçiymiş. Tabii ben hala toplumsal yaşamın, soylu dostluk ve arkadaşlıklar olmadan anlamlı ve yaşanmaya değer olmayacağına dair inancımı koruyorum. Doğu kültüründe daha kalıcı izleri kalmış olmasına rağmen, Batı kültüründe dost ve arkadaşlıkların gelişeceğini fazla gözüm kesmiyordu. Bazı Helenli ve Avrupalı ziyaretçiler geldiklerinde, kendilerini Doğulu zihniyetle karşılıyordum. Kendimle çelişemezdim. Arkasında ne kadar derin bir bireycilik ve dar menfaatçilik olsa da, bunları hakiki dostlar gibi karşılamak durumundaydım. Benim için bu bir karakter meselesidir, bilinç meselesi değildir. Bir çocuk veya yoldan saptıran bir kadın da olsa dostluk için gelmişse bakış açıma göre sonuna kadar inanacaktım. Bu yaklaşımın, 20. yüzyıl politikacılığı içinde felaketlere açık olduğu başından bellidir. Fakat bu konu basit bir bilme, inanma meselesinin de ötesinde, iki farklı ve köklü zihniyetin varlığıyla bağlantılıdır. Temelinde sınıflı hiyerarşik toplum uygarlığının rol verdiği, 'politika için her araç mubahtır' anlayışıyla, 'kamusal politik alan en yücelikli değerler meydanıdır, dolayısıyla en erdemli yaklaşımları gerektirir' zihniyetini esas alan komünal toplum anlayışı yatar. Politikacılığım, eğer tutarlı yürütülmek isteniyorsa tarzını da ilkesine göre oluşturacaktı. Dıştan yaklaşanlar istedikleri kadar görevleri, çıkarları ve hevesleri gereği beni basit amaçları için kullanmak iste-

sinler, ben toplum için bellediğim esas zihniyet yapımla çelişmeyecektim. Şüphesiz bu karakterim büyük gelişmelere de yol açmış ve benden bin kat daha güçlü binlerce yoldaşın etrafımda buluşmasının temel nedeni olmuştur. Bir Kemal Pir ve Haki Karer gibi Kürtlükle hiç alakalı olmayan devrimcilerin sadece arkadaşlığımın olağanüstü etkileyiciliğiyle hareketimizin en soylu, sadık ve kararlı yol arkadaşları olmaları da özünde bu ilkenin bir sonucudur. Yine olağanüstü kadın kahramanların bağlılıkları kaynağını bu ilkede bulur. Ama yine de gerek bilinçli, gerek kendiliğinden içten ve dıştan türeyen binlerce çıkarcının beni ve binlerce en değerli dost ve yoldaşı adeta kandırarak en trajik sonuçlarla karşı karşıya getirmeleri ve hak etmedikleri kayıplara uğratmaları da bu ilkeden yararlanan söz konusu çevrelerin eseri olmuştur. Bu ilkesel savaş açık ki 20. yüzyılın zihniyet yapısına karşı -istisnaları olmasına rağmen- sürdürülmek durumundadır. Bu ilkeden vazgeçmemek kadar, duyarlı olmak da bir o kadar önemlidir. Aksi halde reel sosyalizm de dahil, birçok iyi niyetli kişi, hareket ve toplumsal düzenin başına gelen akıbeti paylaşmaktan kurtulamayız.

Atina girişimim, Yunanistan'daki dostlar ve temsilcimizin oluruyla bu zihniyet temelinde olmuştur. Belki onlar da ilişkide bulundukları devlet başta olmak üzere, kurum ve kişileri fazla tanımıyorlardı. İlişki anlayışları basit bir memur ilişkisinden öteye gitmediği için her tür kandırılmaya müsait olması kaçınılmazdı. Kullanıldıkları açıktır. Birçok alandaki ilişki gerçeğinin de bu kapsamın dışına taşabilecek güçte olmadığı bir gerçektir. Özcesi, ayak basılan zemin her türlü kandırılmaya elverişlidir. Kayıp kaymamak o anın koşullarına bağlı bir şanstır. Unutmamak gerekir ki, hayatın henüz aşılamayan bir gerçeği de bu yönlü akmasından ibarettir.

Açığa çıkarılması gereken gerçek ve bilinçli hainlerdir

Savcılık iddianamesinde, sanki Yunan devletinin istememesine, hatta engelleme çabalarına rağmen girişimimin gerçekleştirildiğine vurgu yapılarak böyle olduğuna özel önem verilmektedir. Temsilcimiz, dostlarımız ve ben bu nedenle suçlanmaktayız. Hukukla ilgili yanı bir tarafa bırakalım. Burada esas kullanılan bizlerin dürüstlüğüdür. Baştan itibaren içinde ihaneti gizleyen bir yaklaşımla ayaklarımızı kaydırıp kendi amaçları için mükemmel bir politik malzeme olarak değerlendirme söz konusudur. Tarih araştırmacıları, ileride bu tezgahın nasıl kurulduğunu bütün boyutlarıyla açığa çıkaracaktır. Dürüstlüğümüz, dostluk ve yoldaşlık anlayışımız, ABD ve Yunan devletinin en sorumlu yöneticileri tarafından, 'politikanın kerizleri' olduğumuz biçiminde değerlendirilerek kullanılmıştır. Alet olanlar ve sıradan uygulayıcıların çoğunun komplodan haberleri olmayabilir. Belki de çok az kişinin, ihanet yapıldığından haberleri vardır. Açığa çıkarılması gereken en önemli bir husus, gerçek ve bilinçli hainlerdir.

Özellikle dostluğu kullanarak komplonun bu biçimde gelişmesinde temel rol oynayan Binbaşı (NATO'da özel görevli, Yunan Milli İstihbaratına atanmış) Savas Kalenderis'in tavrı çok iyi bilinmek durumundadır. Benimle ilk ilişki arayışından Kenyalı hainlere teslim edişine kadar en tehlikeli rolü oynayan kişidir. Ben bu konumumu biraz da tarihsel örneklerle kıyaslama gereği duydum. İsa olayında Yehuda İskaryot, Sezar komplosunda Brutus gibi. Eğer onun tavrı olmasaydı, bu komplo bu biçimde asla gerçekleşmezdi. Kenya'ya yollanışımda, (Savcı buna 'kovulma' diyor) aynen şunları söyledi: "Yunan devletinin onur sözünü size bildiriyorum: Orada Helenler var, güvenlik için en uygun yerdir. On beş gün içinde de bir Güney Afrika Cumhuriyeti pasaportu hazırlanıp verilecektir." Kenyalı haine teslim edildiğimde ise; "Dışişleri Bakanı Pangalos'tan özel talimat geldi. Hollanda'ya uçuyorsunuz" dedi.

Buradaki ihanetin temel özelliği dostluğun kullanılmasıdır. İnsan soyu içinde en gaddar düşmanlık türü budur. Düşmanınızı kurşuna dizebilir, aslana parçalatabilir, idam edebilir, asabilir, savaş taktiklerine göre öldürebilirsiniz. Ama bir halkın kendisi için umut ve önder bellediği bir kişiyi, akla gelmesi bile insanı dondurabilecek böylesine bir tutumla, tasfiyenin her türüne açık bir biçimde postalayamazsınız. Bir devlet adına böyle bir suçun işlendiğine dair sanırım ikinci bir örnek gösterilemez. ABD, kendi adına karar verebilir. Ama kendi devletine dostları vasıtasıyla iyi niyetlice gelmiş birisini asla böyle muameleye tabi tutmaz. Nitekim Rusya, İtalya ve Suriye dahil, hiçbir devlet bu tarzı aklına bile getirmemiştir. Peki, kendilerini, Helen Cumhuriyeti adına hareket etmekle görevli sayan biri nasıl bu rolü oynadı? Bu nasıl bir akıl ve yürektir? Helenizm olgusunu, onun devletleşme gerçeğini bu soruya yanıt vermek için tanımlamaya çalıştım. Hatta kapitalist Avrupa uygarlığına nasıl sızdığını da bu soruyla bağlantılı ele aldım. Bu zihniyete yol veren bir kültür çözümlenmeyi gerektirir. Doğu kültüründe bu tür olguya yer yoktur. Başka tür kalleşlikleri ne kadar yaygın olursa olsun, Ortadoğu'da düşmanın çadırına bile dostlukla girene el kaldırılmaz. Düşman ne kadar güçlü olursa olsun, misafir teslim edilmez. Tabii politik anlaşmalardan bahsetmiyorum. Eğer Helen Cumhuriyeti adına bana, "Seni belli bir anlaşma karşılığında ABD'ye veya Türkiye'ye teslim edeceğiz; yasalarımız ve çıkarlarımız bunu gerektiriyor" denilseydi, bunu yine sorun yapmazdım; politikanın gereğidir, derdim. Dostluk adına yalanla sonuç almanın insanlık olgusunda çok ender rastlanan bir olay olduğu kanısındayım. Kalenderis ayrıca fanatiklik derecesinde hayranım geçinirdi. Dostluk açısından çıkarmam gereken sonuç, bu kavramı derinliğine ele almaktır. Yüzeysel, rasgele ne dostlukların kurulması ve geliştirilmesi ne de kullanılması doğrudur. Dostluk, yoldaşlıktan önce gelir. Belki de bu yönüyle yoldaşlıktan da önemlidir. Dost seçip toplum ilişkilerinde değerlendirmek, bütün tarihsel ve toplumsal boyutları içinde ele alınmayı gerektirir. Savunmalarıma damgasını vuran, 'toplumu tanımlama' çabamın altında da bu gerçeklik yatmaktadır. Dostluğa, arkadaşlığa çok yatkınlığım bilinir. Hatta tarihin ünlü destanlarında işlenen bir Gılgamış için Enkidu, Akhileus için Patroklos neyse, o tür dost arkadaşlar aradığım bilinir. Bir Kemal Pir arkadaşlığı bu örneklerden herhalde geride değildir. Felsefi yoğunluğumu derinleştirdikten sonra şunu daha iyi fark ettim: Her şey zıddını doğurur ve besler. Bilim artık madde karşı maddeden bahsediyor. Elektronun zıddı pozitron oluyor. Dostluk gücümün niteliği çapında, zıddının baş göstermesi olasıdır. Felsefeyi yaratan Helenizm'in zihniyet yapısında bu olguları yakalamak mümkündür. Fakat zıtlıklar olgusunda bu kadar kurnazlaşmak, bir kültürü fazla iflah etmez. Tarihte büyük Helenizm'in trajik çöküşünün ve küçücük bir yarımadaya sığınışının altında bu gerçekliğin yadsınamaz ve önemli bir payı olsa gerek. Türklerin şöyle bir atasözü vardır: "Yunandan dost, domuzdan post olmaz." Bunda önemli gerçeklik payı var. Ama bunu tüm Helenizm gerçeğine ve halklarına mal etmemek gerektiğine dair inancımı da korurum. Tersine, Kürtlerin saflığına ilişkin de çok şey söylenir. Belki de bu yüzden, devletsiz kalmışlardır. Açık belirtmeliyim ki; dostluğu bu denli kullanan bir kültüre, uygarlığa ve devlete sahip olmaktansa devletsiz ilkel komünal toplumun saf ve basit ruhu içinde kalarak, toplumsal özgürleşmeyi bin defa daha tercih ederim. Böylesi bir halktan olmayı da onur sayarım.

Eğer Athena'nın veya Atina'nın dostluk çağrıları ve ilişkileri olmasaydı, bu trajediyi tüm halkımız ve dostlarımızla, hatta karşıtlarımızla yaşamayacağımız bir gerçekliktir. Atina'ya girişimimi ve sonuçlarını dar ve teknik boyutlarıyla ele almak, en affedilmez bir tutum olacaktır; Sokrates'ten, hatta Solon ve Perikles'ten beri yürütülen bilgelik, insan onuru ve demokrasinin özüne saygısızlık olacaktır. Nereden bakılırsa bakılsın, bana yönelik tavrın tarihsel bir yanı vardır ve onu doğru tespit etmeliyiz.

Atina komplosu hukuk devre dışı bırakılarak gerçekleştirilmiştir

Savcı'nın deyişiyle şahsıma yönelik Atina'dan, 'kovulma' olayını bütün yönleriyle kavramak açısından, Helen Cumhuriyeti'yle ilişki düzeyimizin doğru tespit edilmesi gerekir. Şimdiye kadar ki anlatımımla olayın tarihsel, felsefi ve siyasi boyutlarını en genel çizgileriyle dile getirmem sağlıklı bir hukuki değerlendirme için şarttır. Hukuk kendi başına bir gerçeklik değildir. Bir devletin, toplumun temel tarihi, siyasi ve ahlaki düzeyini yansıtır. 'Kovulma' bir düşmanca fiildir. Bu durumda benim Helen Cumhuriyeti'nin bir düşmanı olduğumu kanıtlamak durumundadır. Ayrıca sonucun idamdan bin beter olduğu kanıtlandığına göre, bu 'kovulma' eyleminin en ağır bir ceza olarak hangi hukuki kıstaslara dayandırıldığının açıklanması zorunludur. Öyle bir eylem ki; yüzlerce kişinin kendini yakmasına, öldürülmesine ve tutuklanmasına yol açmıştır. Bu gerçekler göz ardı edilerek, yargılanma asla adil yapılamaz. Soyut bir, 'dost ve müttefiklerle aradaki barışı bozma' temelinde bir suçlamanın temelden yoksun olduğu rahatlıkla açıklanabilir. Burada anlatmak istediğim olayın, savcının anlatmak istediği biçimle alakasının özde olmadığıdır. Biçimsel olarak dediklerini kanıtlamasına hiç gerek yoktur. Belirleyici olan özdür. O da, bambaşka bir içeriktedir. Hemen İtalya örneğini vermek isterim. İtalya'ya da Atina'dan daha habersiz, ilişkisiz giriş yaptım. Ama İtalya Başbakanı beni 'kovmaya' cesaret ve yetkilerinin olmadığını görerek, devlet olarak en çok yaptıkları, hastane statüsündeki bir yerde on günlük bir gözaltıyla bu girişimime hukuki bir yanıt vermek oldu. Aynı Avrupa ve ulusal hukuk kriterlerine bağlı Helen devleti de bundan fazla yetkiye sahip değildi; azami yapabileceği, izinsiz girişten beni tutuklamasıydı. Bu durumda, sözde çok korkulan Türkiye tehdidinin de bir anlamı kalmazdı. Kaldı ki tutuklanmadığım gibi Helen Cumhuriyeti'nin 'şeref sözü' verilerek, 'daha güvenlikli' bir ortama taşındım. Bunu kanıtlayacak çok veri ve tanık vardır. Gerçek bu iken, savcının hiç oralı olmaması düşündürücü olduğu kadar, ağır bir insanlık suçunu örtbas etmeyi amaçladığı açıktır. Eğer hukuk, bir devleti de bağlayan temel kurallar bütünü ise onun adına hareket edenleri de bağlar. 'Devletimizin yüce çıkarları için her şeyi yapmakla mükellefiz' anlayışı, çağdaş hukuk devletinde geçerli olmasını bir yana bırakalım, asgari aşiret geleneği ve hukukunda bile yeri olmayan bir anlayıştır. Tüm insanlık tarihinde değil bir devlete, bir Bedevi çadırına sığınmak bile, eğer misafirin üzerinde bir tehdit varsa onu kovmak bir yana, ölümüne savunmak bir kuraldır. Kaldı ki Helen Cumhuriyeti bir NATO ve AB üyesidir. ABD'yle güçlü ikili ilişkileri vardır. Onurlu bir halkı da vardır. Benim yüzümden ülkenin tehlikeye girmesi bu gerçekler ışığında objektif değildir. Varlığımı aylarca gizleyebilirlerdi. Daha uygun bir müddet vererek, üçüncü bir ülkeye veya ülkeme gitmeme yardımcı olabilirlerdi. Hiçbir şey yapmazlarsa tutuklayabilirlerdi. Demek ki tehdide dayalı 'kovma' ne hukukla ne de siyaset ve ahlakla bağdaşan sorumsuz bir değerlendirmedir ve gerçeği çarpıtma maskesidir. Olayın gerçekleştiği objektif ve subjektif koşulları daha derinlikli ele almaya, halklarımız arasında mutlaka korunması gereken kardeşçe bağlar açısından ihtiyaç vardır. Burada, şahsımı savunmak ve Helen devlet yetkililerini güç duruma düşürmekten öteye, halklarımız arasındaki dostluğun sağlıklı gelişmesini her şeyden daha fazla dikkate almak önem taşımaktadır.

Siyasi ve ahlaki savunmamda yaptığım gibi, yine de dostluk ve barış için bir köprü rolünü sürdürmekte kararlıyım. Türk-Helen ilişkilerinin, benim üzerimde oynanan bu oyunla, özellikle ABD'nin isteğiyle düzeltilmesine fazla güvenilemez. Kalıcı dostluklar ancak halkların demokratik dayanışmalarıyla kurulabilir. Benim de yapabileceğim, artık tarih boyunca kanlı uygarlık güçlerinin politik yöntemlerinden köklü bir biçimde kopmak, siyasi mücadelenin temeline halklarımızın demokratikleşme mücadelelerini oturtmak ve başarı kazandırmak olacaktır.

Bana yönelik tavrın tarihsel bir yanı vardır

a- Atina'ya yaptığım ilk girişimimde de, insan hakları ve demokrasisinin yerleşik olduğu, devlet ve şahıslar düzeyinde dostluk ilişkilerinin mevcut bulunduğu bir ülkeye geldiğim anlayışını esas aldım. Ayrıntılara girmeden, tarihsel bazı örneklerle karşılaştırmanın daha anlaşılır olacağını düşünüyorum: Saint Paul'un Damascus'tan (Şam) çıkıp, uzun süre Helen şehirlerinde kutsal çağrılarını yayması, ikinci adımını Roma'ya atması ve orada katledilmesi Avrupa tarihinde büyük önem taşır. Sokrates öyküsü daha trajik ve Atinaca bir olgudur. Daha da ilginç olan, Helen mitolojisinde, Atina'nın kurucu tanrıçası Athena'nın Troya kahramanı Hektor'u, kardeşi Deiphobos'un kılığına girerek onu ölüme götürecek bir çatışmaya girmesi için kandırmasıdır. Atina'yı uygarlık tarihinin önemli bir kenti olarak karalamak gibi bir niyetim yok. Ama olup bitenin tarihsel bir çağrışım içerdiği çarpıcı bir husustur. Eğer Athena'nın veya Atina'nın dostluk çağrıları ve ilişkileri olmasaydı, bu trajediyi tüm halkımız ve dostlarımızla, hatta karşıtlarımızla yaşamayacağımız bir gerçekliktir. Atina'ya girişimimi ve sonuçlarını dar ve teknik boyutlarıyla ele almak, en affedilmez bir tutum olacaktır; Sokrates'ten, hatta Solon ve Perikles'ten beri yürütülen bilgelik, insan onuru ve demokrasinin özüne saygısızlık olacaktır. Nereden bakılırsa bakılsın, bana yönelik tavrın tarihsel bir yanı vardır ve onu doğru tespit etmeliyiz. Atina'nın bir büyüklüğü varsa bu doğru tespitle bağı olduğundan kuşku duyulamaz. Damascus'un, Moskova'nın, Roma'nın devlet yetkililerinin yapamadığını, Atina'daki bir oligarşi neden komplo tarzında yaptı? Yargının en temel görevi, bu soruya doğru yanıt bulmak olmalıdır. Yoksa, "Sokrates, Atinalı gençlerin kafasına yeni tanrılar koydu, o halde ölmelidir" demekten hiçbir farkımız kalmaz.

Kenya'ya yollanmam açıkça kmployla bağlantılıdır

b- Atina'ya gelişim, temsilcimiz Ayfer Kaya'nın milletvekili ve eski PASOK Bakanı Baduvas'la kurduğu ilişki sonucu anlam kazanmıştır. Geliş için durum gerçekten uygun mu diye on defa sordum, her seferinde olumlu cevap aldıktan sonra, karar vermekte sakınca görmedim. Hem partisi iktidardadır hem de milletvekili ve eski bakandır, mutlaka izin almıştır inancını taşıyordum. Havaalanına indiğimde karşıma Savas Kalenderis ve istihbarat üst düzey yetkilisi Stavrakis çıktı. Büyük bir telaş ve tehditle, aynı gün saat beşe kadar çıkmam gerektiği, aksi halde zorlanacağım biçiminde bir tavırla karşılaştım. Bu hiç beklemediğim ve hazır olmadığım bir durumdu. Baduvas ortalıkta hiç gözükmedi. Ben esas olarak bu gidişte bir ayak kaydırmanın yapılmak istendiğinin ciddi olarak araştırılması gerektiği inancını halen taşıyorum. Davet olmasaydı, daha sonraki olayların hiçbiri gerçekleşmezdi. Damuscus'ta kalma imkanı olmadığında, Ortadoğu'yu zorlayacak da olsa ülkenin dağlık alanlarına gidebilirdim. İkinci gelişimde Nagzakis'in yardımları belirleyici olmuştur. Bana göre dostça büyük bir fedakarlıkta bulunmuştur. Ama olup bitene baktığımızda, devlete o kadar ilişkisi olan emekli bir subay bir dostluk ilişkisine neden bu kadar ihanet edebilir? Bu soruya da halen cevap arıyorum. Yunan istih-

baratının kontrolüne verilirken, Yunanistan Dışişleri Bakanı Pangalos'la sözde görüşmeye gidiyordum. Pangalos'un ihanet içinde olduğunu, daha sonraki bir cümlesinde net anladım: "Pencereden gireni, bacadan atarlar." İmhalık bir duruma sokulduğumda da şu cümlesi dikkat çekiciydi: "Apo Mesih'in yanında, bir melek gibi yaşamaktadır." Stavrakis'in tutumu da düşmanca ve hainceydi. Direkt ABD'nin kararlarını uygulamıştır. Ne kadar kendi yetkisini ne kadar hükümet yetkisini kullandığını bilebilecek durumda değilim. Başbakan Simitis'in, hangi etkenler altında, 'kovulma' ve Kenya'ya sürülüşümün kararını verdiğini iyi açıklaması gerekir. Bu yetkililerin en üst karar sahipleri olarak, detaylı ifadelerine ihtiyaç vardır. İtalya Başbakanı Massimo D'Alema'nın Roma girişimimdeki tavrı örnek alınabilir. Benimsemese de, zorla veya komployla çıkaramayacağına, bunun ancak gönüllülük temelinde olabileceğine sonuna kadar bağlı kaldı. Üç ay kaldım. İltica işlemi başlatıldı. Sonra bu hak verildi. 15 Ocak 1999 çıkışımda da yazılı mektup bırakma şartını ısrarla getirdi. Başka türlü İtalya'dan çıkışımın kanunsuz olacağını çok iyi bilerek bu tavrı sergiledi. Helen Cumhuriyeti'nde bu prosedüre hiç bağlı kalınmamıştır. Atina'ya girdikten sonra bir iltica hakkım vardır. Bunu hiç kimse engelleyemez. Sonucu ancak mahkeme belirleyebilir. Suç teşkil eden bir konumum varsa o da gözaltı ve tutuklanmayla değerlendirilir. Bu araçlar ki en meşru araçlardır ve tüm AB ülkelerinde geçerlidir. Bu prosedüre başvurulmadığı gibi dostluk ilişkilerini kullanarak, önce Nagzakis'i aldatarak istihbaratın kontrolüne verilmem, ikinci adımda da 'Devlet sözü veriyoruz' aldatmacasıyla Kenya'ya yollanmam gerçekleştirilmiştir. Eğer bana fanatik dostluk bağıyla bağlı olduğunu araç olarak kullanmasaydı, Savas Kalenderis'in vaatlerine inanmazdım. Burada suç teşkil eden, iradeyi ifsat vardır. Bunun için hem kendisinin hem de istenirse diğer tanıkların ifadesine başvurulabilir.

Baştan itibaren Kenya'ya yollanmam açıkça komployla bağlantılıdır. Neden direkt Güney Afrika Cumhuriyeti değil de Kenya? Çünkü burada ABD'nin tam kuklası bir rejim vardır. Teslim planı için en uygun olan yerdir. Bir Mandela ve Güney Afrika Cumhuriyeti böylesi komplolara düşmezdi. Türkiye'ye teslim edişte de aynı ihanet sergilenmiştir. Elçi Kostulas, pek rahat olmasa da, bu görevi başarıyla yürütmüştür. Planın tamamen farkındaydı. İltica dilekçemin kabul edildiğini söyleyerek beni uyutabilmişti. En son Kalenderis, "Pangalos'un özel emriyle Hollanda'ya gidiyoruz" diyerek, beni Kenyalı hainlere teslim etmede en açık ihanet görevini yerine getirmiştir. Burada benim sınırsız dostluk güvenimin kullanıldığı da çok açıktır. Kuşku duymam için en ufak bir açık vermemişlerdir. Bir ihanetin bu kadar ustalıkla oynanmasına, ancak şapka çıkarılır. Bu bilgilerin detaylarını, eğer istenirse avukatlarım gösterecekleri tanıklar ve belgeleriyle verebilirler. Dinlenmeleri talebimdir.

Tüm hareketlerim baştan sona, Yunan istihbaratının kontrolü, bilgisi ve yardımıyla gerçekleşmiştir. Benim devlet güçlerinin bir yardımı olmadan bu hareketleri başarmam maddeten imkansızdır. Kaldı ki Atina girişimim dışında da, Helen devletinin Atina Temsilciliğimiz kanalıyla önemli oranda maddi ve manevi desteği olmuştur. Bunlarla ilgili olarak da, avukatlar, dost tanıklar ve ilişki kurulan devlet yetkililerinin ifadelerine başvurabilirler. Bütün bu hususlar göz önüne getirildiğinde, teslim edilmem olayının içyüzünü nasıl kavrayabiliriz? İnanılması güç bu çelişkiler, hangi etkenler altında ortaya çıktı? Somut bilgilerden yeterince haberdar olmasak da, sınırlı bilgi ve gelişmelerden bazı sonuçlar çıkarabiliriz. Baştan itibaren inisiyatifin ABD ve İngiltere istihbaratının elinde olduğu, bunun da Türkiye MİT'i ve İsrail MOSSAD teşkilatıyla işbirliği halinde yürütüldüğü birçok yazı dizisi ve kitaba konu olmuştur. Bunları uzun anlatmayacağım, belge olarak sunulabilir. Daha Atina'ya henüz geldiğim Şubat ayında Ankara'ya hemen haber verildiği, Sabah gazetesinde yazı serisi olarak işlenmiştir. Çok sayıda kanıt ve tanık, teslim edilme olayının koordineli yürütüldüğünü göstermektedir. Özel olarak İsviçre'den getirilen uçakla Kenya'ya kaçırılmamın içinde, NATO gizli operasyon bölümünün de rolünün kuvvetle muhtemel olduğunu göstermektedir. NATO'nun müşterek bir kararı olma ihtimali vardır. Fakat bu husus kanun dışı olduğu için NATO özel kuvveti olan Gladio ile yürütülmüştür. Tıpkı İtalya benzeri birçok ülkedeki operasyonlar gibi. ABD'nin bu politikalarının AB zemininde ne kadar derin çatlaklara yol açtığı günümüzde daha iyi görülmektedir. Bütün bu hususları en iyi bilebilecek kişi, Başbakan Simitis'tir. Ayrıca Stavrakis'in direkt ABD'nin emriyle hareket ettiği, İngiliz avukatlarımın hazırladığı savunmada gösterilmiştir. Gerek ABD, gerekse Türk yetkililer, işbirliği yaptıklarını en üst düzeyde ifade etmişlerdir. Geriye şu sorulara yanıt vermek kalıyor: Tüm tarafların bu işte, komploda çıkarları nedir?

Birincisi; ABD kendisi için stratejik müttefik olarak gördüğü Türkiye'yi kendisine bağlamak için bu yardımı mükemmel bir fırsat olarak görmüştür. Bütün Ortadoğu, Orta Asya ve Balkan faaliyetlerinde Türkiye'den yararlanmayı, bu teslim edişle zirveye çıkarmıştır. Aynı hususlar İngiltere için de geçerlidir. İsrail de, Türkiye'yle geliştirdiği stratejik ilişkisinin bu olaydaki rolüyle ne kadar önemli olduğunu kanıtlamıştır. İsrail'in beyin rolü, diğer alanlarda ve özellikle Kenya'da sonuç alıcı olmuştur. Peki, Helen Cumhuriyeti'nin menfaati nedir? Bir defa çok bağımlısı olduğu ABD'nin emrini yerine getirmiştir. Sonrasında, Kıbrıs ve Ege sorunlarında ABD'nin tam desteğini alarak, karşılığını fazlasıyla alacağını hesaplamaktadır. Diğer aşağılık bir yaklaşım Pangalos'un sözünde gizlidir: "Mesih'in yanındaki melek" demekle, imhadan başka bir sonucun beni beklemediğini çok iyi bilmektedir. Benim Türkiye'nin elinde ölmem, tam bir, 'iti ite kırdırma' politikası olarak mükemmel işlerlik kazanacaktır. İtler ne kadar birbirlerini kırarsa sonuçta kendi politikası kazanmış olacaktır. Bu yaklaşım, verilen desteğin tamamen taktik çıkar amaçlı olduğunu açıkça ortaya koymakta, en ufak bir insani yönünün olmadığını göstermektedir. Bütün hesaplar, benim kör bir direniş içine girerek öleceğim üzerine yapıldı. Ölmem üzerine gün sayıldığı, Atina gazetelerinde bile işlendi. Şahsımın klasik milliyetçi yaklaşımdan uzak olması ve kör şiddete açık olmaması, ilkel Kürt milliyetçiliğinin önünü açarak diledikleri gibi Kürt sorunu ile oynama hesapları bunda belirleyici olmuştur. Teslim edildiğim gün bazı Kürt milliyetçi önderlerin, hemen Atina'ya geldikleri bilinmektedir. Bütün hesaplar, komplo ve ihanetin ölümümle sonuçlanacağı temelinde yürütülmüştür. Hukuki yanını bir yana bırakalım, bu yaklaşımda insani hiçbir yanın göz önüne alınmadığı açıktır.



Hukuksuzluk üzerine hukuk inşa edilemez

c- Savcının iddianamesindeki yaklaşımın AİHS ve Helen pozitif ulusal hukukuna aykırı olduğu yaptığım kısa değerlendirmeden de rahatlıkla anlaşılabilir. Hiçbir makam tehdit altındaki bir vatandaşını veya siyasi iltica başvurusunda bulunanı, 'kovma' yetkisinde olamaz. Özellikle benim İtalya sürecim, bunun için en iyi örnektir. Sadece pozitif hukukun gerekleri yerine getirilse bile, bu olaydaki sorumluluğun hükümete düştüğü açıkça görülecektir. Zaten olay sırasında hükümetin büyük telaşı ve bakan istifaları bunu göstermektedir. En ucuz kayıpla suçlarını örtbas etmek istemişlerdir. Neden hemen başlangıçta hakkımda soruşturma yürütülmedi? Suçluysam, ilk anda suçluydum. Her şey bilgileri dahilindeydi. Olay umdukları gibi gelişmeyip benim kim vurduya gitmem gerçekleşmeyince, yani nedeni belirsiz, sadece Türk yönetimini sorumluluk altına sokan bir mecrada gelişmeyince yargılama yoluna gidilmiştir. Tasfiye olsaydım, kesinlikle bu yargılanma gerçekleşmeyecekti.

Atina Karma Yeminli Mahkemesi'nin lehimde vereceği karar, AİHM'de İmralı kararına ilişkin verilen hükümler açısından önem taşımaktadır. AİHM, tüm itiraz maddelerimizi kabul etmesine rağmen, kaçırılmayı göz önüne getirmemiştir. Nasıl tehlikeli bir komplo içinde kaçırıldığıma değinme gereği duymamıştır. Sanki teslim edilmem öncesi olup bitenler hukuku ilgilendirmiyormuş gibi dar hukuki kıstaslar içinde kalmıştır. Halbuki bana ilişkin AİHS'nin en temel maddesi; can güvenliği ve hukuki bir yönteme dayanmadan, keyfi olarak gözaltına alınamayacağı biçimindedir. Benim durumum, sadece keyfi gözaltı değil, ucu her türlü imhaya açık bir kaçırılmadır. Çok sayıda devlet güçlerinin rol oynadığı, planlı, gizli, tamamen uluslararası hukuku çiğneyen bir kaçırılmadır. AİHS 5/2 maddesi çiğnenmiştir.

Ulusal hukukun da devre dışı bırakıldığı açıktır. Hep vurguladığım gibi; Helen Cumhuriyeti sınırları içinde verilecek karar, en çok tutuklanmadır. Bunun dışında tüm muameleler hukuk dışıdır. Mahkemenin bu hukuk dışılığı bir yolla telafi etmesi gerekir. İmralı yargılamasını ve AİHM yaklaşımını geçersiz sayabilir. Çünkü ilk yargılanacağım ve dolayısıyla güvencesi altında olmam gereken mahkeme, Atina Karma Yeminli Mahkemesi'dir. Bu mahkemenin kararı öncelik taşır. Diğer mahkemelerin kararlarının hüküm ifade edebilmesi için Atina yargılanmasının sonucu gerekmektedir. Hukuksuzluk üzerine, hukuk inşa edilemez. Bu açıdan Atina Karma Yeminli Mahkemesi'nin kararı hem bir ilk örnek teşkil etmesi hem de diğer yargılamalara zemin teşkil etmesi açısından önem arz etmektedir. Pratik sonucu pek önemli olmasa da, AİHS 5/2 maddesinin işletilmesi açısından da sonuç doğurabilir. İtalyan Roma İstinaf Mahkemesi'nin ilticamın kabulüne ilişkin verdiği karar da göz önüne getirilmelidir. Mahkeme esas olarak halen Helen Cumhuriyeti sınırları içinde olduğumu göz önünde bulundurarak, İmralı'da tutuklu olmamı da gayri kanuni olarak değerlendirmek durumundadır. Teorik olarak Helen Cumhuriyeti sınırları içinde olduğum kabul edilerek yargı yürütülmelidir. Bunun gereklerini ortadan kaldıranların suç teşkil ettikleri açıktır. Böylelikle, örneğine az rastlanır bir hukuki kalpazanlığın önüne geçilmiş ve hukuk devletinin gerekleri yerine getirilmiş olur.

Sonuç olarak; insanlık ve halklarımızın dostluk tarihinde bir kara leke olan bu komplo olayında mahkemenin kararı, adil bir hakem olarak dindirici bir etki yaratabilir. Kendim bunu bir intikam sorunu olarak değerlendirmeyi karakterime uygun bulmamaktayım. Siyasi ve ahlaki savunmamda yaptığım gibi, yine de dostluk ve barış için bir köprü rolünü sürdürmekte kararlıyım. Türk-Helen ilişkilerinin, benim üzerimde oynanan bu oyunla, özellikle ABD'nin isteğiyle düzeltilmesine fazla güvenilemez. Kalıcı dostluklar ancak halkların demokratik dayanışmalarıyla kurulabilir. Benim de yapabileceğim, artık tarih boyunca kanlı uygarlık güçlerinin politik yöntemlerinden köklü bir biçimde kopmak, siyasi mücadelenin temeline halklarımızın demokratikleşme mücadelelerini oturtmak ve başarı kazandırmak olacaktır. Şuna derinden inanıyorum ki; Kürt-Türk ilişkilerinde sağlayacağımız köklü bir demokratik uzlaşı ve barış ortamı, Helen halkının da yüzyıllardan beri derin umudu olan barış ve dostluğun en güçlü güvencesi ve gerçekleştirici gücü olacaktır.

■■■

Bêrîtanların direniş ve zafer çizgisinde özgürleşme zamanıdır

Özgür yaşamın yolunu aydınlatan Ekim ayı şehitlerimizi anarken, uğrunda savaştıkları ve şehit düştükleri amaca sıkıca sarılmak, bilince çıkarmak güçlü bir örgütlülük, eylem ve değişim gerektirir. Kürdistan'da yıkım savaşını yürüten, kırk yıllık mücadelemizin tüm kazanım ve değerlerini tasfiye etmeyi amaçlayan, Ortadoğu haritasında Kürtleri yok hükmünde sayan, kadına en çirkin cinsiyetçi politikalarla saldıran tüm insanlık düşmanı güçler ile mücadelenin sonucunu kadınların, gençlerin ve tüm halkımızın direnişi belirleyecektir.


Gurbetelli Ersöz-Zeynep · Andrea Wolf-Ronahî · Mihriban Saran-Azîme · Nermin Akkuş-Hêlîn Çerkez · Meryem Hazar Çolak-Meryem

PAJK Koordinasyonu

Özgür kadın mücadelesi açısından büyük değer ifade eden, anlaşılması ve gereği yerine getirilmesi gereken yeni bir Ekim ayındayız. Her halkın, her toplumun hatta her bireyin yaşamında önemle üzerinde düşünülmesi ve sonuç çıkarılması gereken günler, süreçler, tarihler vardır. Ne mutludur ki; Önder Apo'nun açığa çıkardığı özgür kadın mücadelesinde hareket olarak böyle zamanlara, tarihlere kavuşmuş bulunuyoruz. Zincirlerinden başka kaybedecek hiçbir şeyi kalmamış kadınların özgürlük ve onurlu yaşam adına seçenek yaratması ancak bu uğurda kendisini adayanlarla mümkün olmuştur. Her toplumun ortak ruhunu, bilincini oluşturan kutsal değerler o toplumu ayakta tutan temel dayanak ve güven kaynağıdır. Bu nedenle kutsalı tanımak, onlarla yaşamak ve yaşatmak manevi bir bağlılık olduğu kadar, yeni bir yaşam anlamına da gelmektedir. Bu anlamda Özgür Kadın Hareketi olarak kimliğimizi tanımlayan günlere ve büyük şahsiyetlere ulaşmış olmak en büyük gelişme ve kazanımdır.

Kadın Özgürlük Hareketi tarihimizde Ekim ayı 'Kadın şehitler ayı' olarak anılır ve ayrı bir öneme, yere sahiptir. Bu ayın neredeyse her günü bir öncü yoldaşımızın şahadet günüdür. Kadın Özgürlük Hareketimizin ordulaşma, partileşme evresine birebir öncülük düzeyinde komuta olarak katılan, rol oynayan, kadın özgürlük mücadelesinin gelişmesinde bizzat damgasını vuran kadın yoldaşlarımızın her biri, özgürlük tarihimizde bir kilometre taşıdır. Ekim şehitleri Bêrîtan, Azîme, Zeynep, Meryem, Zinarîn, Sarya, Canda, Mizgîn, Ronahî, Erîvan, Hêlîn, Bermal, Kurdê ve Rotînda arkadaşlar şahsında tüm devrim şehitlerimizi saygı ve minnetle anıyor, özgürlük mücadelemizdeki kararlılığımızı yineliyoruz.

Başarılı bir yürüyüş ancak özgürlüğe doğru atılan adımlarla mümkündür

Öncü kadın şehitlerimiz, ezilen kadınlar ve halklarımız için onur ve güzellik nişanesidir. Yine 9 Ekim Uluslararası Komplo'suna karşı bedenini ateş topu yapan kadın yoldaşlarımız, komploculara karşı direnişin sembolü olmuşlardır. Özgür Önderlikle yaşama kararlılığımızı bir kez daha belirtiyoruz.Yine 9 Ekim Uluslararası Komplosu'nu gerçekleştiren güçleri tüm nefretimizle lanetlerken, bu kompolya karşı direnişte şehit düşen kahraman şehitlerimizi saygıyla anıyor, Ekim ayı kadın şehitlerimizin oluşturduğu çizgi temelinde, zafer kararlaşmamızı yineliyoruz.

Şehitler ayı olan Ekim ayında üzerimize düşen görevleri kavramak, kadın şehitlerimizin mesajlarını doğru okumak ve hissetmek kadar içinden geçtiğimiz süreçlerin doğru algılanmasını gerektirir. Özgürlük yolunda yürüdüğümüz her adım bizden başarıyı, zaferi istemektedir. Özgürlük yürüyüşü başka türlü yürüyüşleri kabul etmez. Özgürlük isteyenler mutlaka zaferi esas almlıdır. Zafer yürüşüyüşünü esas almayanlar asla başaramazlar. Dolayısıyla özgürlük için başarmaktan başka çıkar yol yoktur. Bu bir toplum için geçerli olduğu kadar, birey açısından da geçerli olmaktadır. Kölelerin, boyun eğmişlerin, gelecek ümidi taşıyamayanların, başkalarının ellerine bakanların başarısı olabilir mi? Ne istediğini bilmeyenler ve kaderine razı gelmişlerin zafer yaratıcısı olduğu nerede görülmüştür? Başarılı bir yürüyüşün sahibi olmak ancak özgürlüğe doğru atılan adımlarla mümkündür. Başarısı olmayanın özgürlüğü de ancak bir niyet, bir istem, güzel bir hayal olarak kalır. Doğru zaman ve mekanda, yani yerinde ve zamanında doğru adımı atamayan, doğru sözü söyleyemeyen, eyleme geçemeyenler özgürleşemezler. Önder Apo'nun politikleşme olarak tanımladığı durum tam da budur. Bu anlamda zafer çizgisini pratikleştirmeden, her anını bu çizginin gereklerine göre oluşturmadan şehitlere layık olmak, yoldaş olmak mümkün değildir. İçinden geçtiğimiz süreci de hep bu perspektiften, bu bakış açısının süzgecinden geçirerek değerlendirmek gerekmektedir.

Demokratik uygarlık çizgisi ile kapitalist uygarlık çizgisinin mücadele odağında yer alan Kürdistan merkezli Ortadoğu'daki gelişmeler, tarihin seyrini belirleyecektir. Bu mücadele her yerde ve her an gerçekleşmektedir. Dünyanın genelini kapsayan bu savaş, her şeyden önce ideolojik olduğu kadar yıkım savaşları olarak sürmektedir. Sürdürülme biçimi her ülkede farklı olsa da özü itibariyle kapitalist modernitenin tüm direnen kültürlere, kesimlere, topluma, kadına karşı yürüttüğü bir savaştır. Ortadoğu'da 3. Dünya Savaşı olarak isimlendirilen ve sonuçları kestirilemeyen bu kaotik sürecin sadece bazı alanlarda ve dar, tekniki araçlarla yürüdüğünü düşünmek ciddi bir yanılgıdır. Toplumsal değerler ve zihniyet dünyasında karşı saldırı olarak etkili yürütülmektedir.

Özgür yaşamın yolunu aydınlatan Ekim ayı şehitlerimizi anarken, uğrunda savaştıkları ve şehit düştükleri amaca sıkıca sarılmak, bilince çıkarmak her zamankinden daha fazla bilinç, örgütlülük, eylem ve değişim gerektirir. Kürdistan'da yıkım savaşını yürüten, kırk yıllık mücadelemizin tüm kazanım ve değerlerini tasfiye etmeyi amaçlayan, Ortadoğu haritasında Kürtleri yok hükmünde sayan, kadına en çirkin cinsiyetçi politikalarla saldıran tüm insanlık düşmanı güçler ile mücadelenin sonucunu kadınların, gençlerin ve tüm halkımızın direnişi belirleyecektir. Kuşkusuz her mücadele ve devrim öncülerle başarıya ulaşır. Kadın devrimimiz öncülerini yaratmıştır. Yeni yaşamın anahtarı özgür kadın, özgür yaşamın gerçekleşmesinde saklıdır. Yeni yaşam; erkek egemenlikli, kadın kölelikli dünyaya karşı özgür yaşama dayalı demokratik modernite gerçekliği olmaktadır.

Sistem kaostan çıkmak için sürdürülebilir denge arayışı içindedir

Rojava'da yoğunlaşan savaş gerçekliği anlaşılmak istenirse; yaşananın sadece bir paylaşım savaşı olmadığı görülecektir. Ortadoğu coğrafyasının çeşitli yerlerinde birden bire gündemleşen, çeşitli iktidar güçlerini deviren, bir çok ülkede ulus devletlerin restorasyonu ile sonuçlanan saldırılar, Rojava gibi küçük bir coğrafyada sonuç alamamaktadır. Hem coğrafik olarak hem de alt yapı olarak oldukça zayıf bırakılmış, var olan imkanları çeşitli biçimlerde elinden alınmış, bir nevi eli kolu bağlanmış bir gerçekliğe sahip olan bu sahada kendi iktidarının hesabını yapan güçler, sahada bir çok oyunu kurmuşlarsa da başarılı olamamıştır. Bu alandaki çıkarlarından vazgeçmemiş olsalar da gün geçtikçe daha fazla zorlanmakta, Önder Apo'nun demokratik modernite çizgisinin başarısını görmezden gelememektedirler. Hatta bir nevi çaresizlikle uzlaşmak zorunda kalmaktadırlar. Rojava örneğinde ortaya çıkan mücadele deneyimi, uygarlık mücadelesinin askeri alan üzerinden değil, yaşam tarzı ve modeli üzerinden yürüdüğünü gösteren çarpıcı bir örnek olmaktadır.

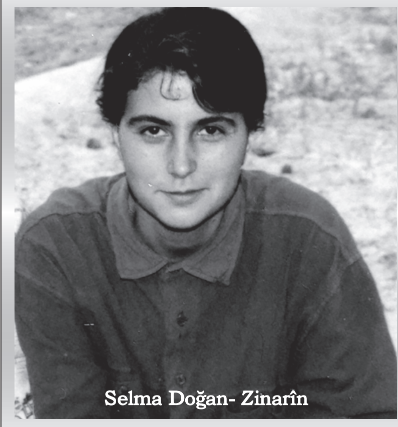
Silahlı çatışma ve mücadele yoğunluğunu yitirmeden devam etse de, buna yol açan ana konu; yaşamı tanımlama ve buna göre sistem oluşturma arayışlarıdır. ABD ve Rusya gibi güçlerin yok sayamadıkları Kürt varlığı ve örgütlülüğünü buna göre değerlendirdiklerine dair hiçbir şüphe yoktur. Bu nedenle katı ulus devlet yapılarını esnetmeye çalışırken, onların dağılmamasına özen göstermekte, hatta korumaktadırlar. Türkiye'nin hamlesi gibi gözüken ama özünde Kürtlerin bölgede statü kazanmasının önüne geçmeyi hedefleyen son hamlenin arkasında bu gerçeklik vardır. Cerablus'ta Türk devletine yeşil ışık yakan ABD öncülüklü küresel emperyalizm, son iki yüzyılda bölgede kurduğu ilişki diyalektiğini korumak ve bu temelde yeniden bir yapılanmaya gitmek istemektedir. Bu 'yeniden' kavramını sil baştan bir yenilik olarak algılamak hatadır, yanılgıdır. Sistemin yapısal krizine çare arayan güçler bölgede sürdürülebilir bir denge oluşturmaya çalışmaktadır. Bu dengede Kürtlerin yeri nedir sorusunun cevabı net bir şekilde verilmemekte, belirsiz, muğlak konum korunarak Kürtleri bölgedeki ulus devlet yapılarının kontrolü altında tutma, yeri geldiğinde terbiye etmede bir sopa olarak değerlendirilmek istenmektedirler. Özgürlük mücadelesinin 40 yıllık deneyimiyle bilinçlenen Kürt halkı ise bu durumu asla kabul etmeyeceğini ortaya koymuştur. Bu anlamda çelişkinin derinleşerek devam edeceği ve kendi cevaplarını üreteceği önemli bir süreç yaşanmaktadır.

Kürt halkının tarihsel kültürü komünal-kollektif kültüre dayanır

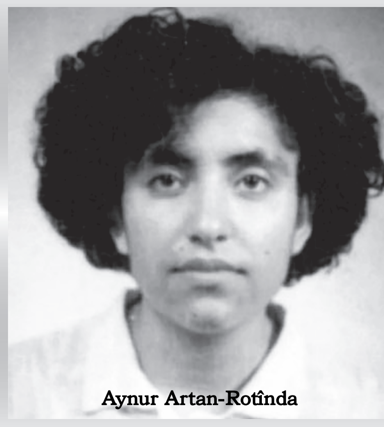
Uygarlıkla çelişkili bir varoluşu yaşayan, böylesi bir toplumsal kültürü temsil eden Kürt halkının bu konumdan çıkmasının yolu; sömürgeciliğe karşı özgürlük çizgisini, yani Apocu çizgiyi pratikleştirmektir. Buna karşı uluslararası hegamonik güçler ve sömürgeci ulus devletler, özgür Kürdün iradesine karşı, işbirlikçi Kürt siyasetini palazlandırılmaya çalışmaktadır. Bu politika sistem içileştirme, işbirlikçi hale getirme, kendi varlık ilkelerinin reddi temelinde başkalaşıma uğratarak teslim alma olarak tanımlanabilir. Bakur'da koruculuk ve asimilasyon politikası etkili yürütülmektedir. İmha, inkar siyasetinde ısrar kadar toplum işbirlikçilikle teslim alınmak istenmektedir. Bu dayatma özünde, Kürtlüğün yok oluşu, kendisini var kılan temel özelliklerinden arınması ve ulus devlet zincirleri altında son nefesini vermesi anlamına gelmektedir. Başûrê Kurdistan özelinde oynatılmak istenen oyun da budur. Bu çirkef oyunu bozan hareketimiz ise, Kürt halkının varlığını temsil ettiği kültür üzerinden demokratik ulus temelinde, halkların ortak demokratik sistemini inşa etmek istemektedir. Bu da ancak Kürtlerin kendi öz dinamikleri, kültürü üzerinden sistemleşmesiyle mümkündür. Kürt halkının temsil ettiği kültür, tarihsel olarak komünal-kollektif kültüre dayanmaktadır. Bu kültür Kürtlerin kendi öz dinamikleri üzerinden varlık göstermesini sağladığı gibi diğer toplumlarla da ortak yaşamı içermektedir. Yani hem kendi kültürüyle hem de diğer halklarla özgür, demokratik birlikteği mümkün kılmaktadır.

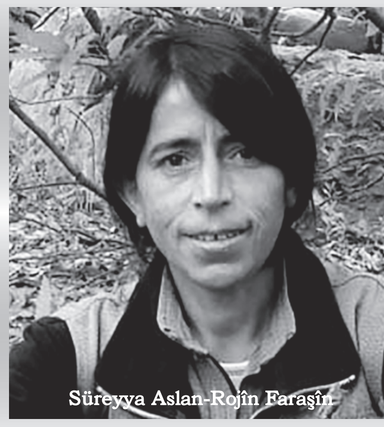
AKP-Erdoğan çetesi Kürtleri yeniden kafeslemek için mücadele etmektedir

Bakurê Kurdistan'da kıyasıya süren mücadelenin merkezinde de bu durum vardır. Bakur'da Kürt halkına kapitalist uygarlık güçlerince teslimiyet dayatılmaktadır. En az 15 bin yıllık bir geçmişe sahip olan mevcut uygarlığa karşı direniş halindeki Kürt halkının bu direniş kültürünü, geleneğini Kürdistan Özgürlük Hareketi sürdürmektedir.


Selma Doğan- Zinarîn


Sanem Bertan-Canda Türk


Aynur Artan-Rotînda


Süreyya Aslan-Rojin Faraşîn


Sevcan Algünerhan-Rûken Bîngol

Kırk yılı aşkın bir süredir Özgürlük Hareketinde dile gelen, özünde bu gelenek ve kültürdür. Türk egemen sınıflarının çıkarları, yaratılan ulus devlet zihniyeti ve faşizm; Kürt varlığının kabulünü kendi yok oluşu ve yenilgisi olarak topluma kabul ettirmiştir. Bölgede Kürt karşıtlığını, Kürtlerin siyasi statü kazanmasının önündeki engelleri hem oluşturan hem de koruyan ana güç, Türk ulus devleti olmaktadır. Bu ulus devlet yapılanması köklü olarak değiştirilmeden, özgür, demokratik bir yapıya kavuşturulmadan Bakurê Kurdistan'da halkımızın özgür geleceği garantiye alınmaz. Geçen süre zarfında bir kez daha ulus devlet zihniyetinin söz konusu Kürtler olduğunda hiçbir kirli ilişkiden ve zalimlikten çekinmediği görülmüştür. Bu bir tercihten ziyade öncelikle zihniyet durumu olarak yaşanmaktadır.

HDP'nin 7 Haziran seçim başarısı, Önder Apo'nun yürüttüğü görkemli demokrasi mücadelesi sonucunda ortaya çıkmıştır. Demokrasi güçlerinin iktidarın alanını daraltan, mevcut sömürü rejimine sınırlar çizerek ve halkın politik alana katılımını sağlayacak olan bu gelişme önemli bir sonuç yaratmıştır. Demokrasi güçlerinin elde etmiş olduğu bu önemli mücadele alanı 1 Kasım seçimleri kararıyla darbelenmiş ve halkların, demokrasi güçlerinin yaratmış olduğu değerler ayaklar altına alınmak istenmiştir. Türkiye'de 7 Haziran seçim sonuçları tıpkı Rojava örneğinde de yaşanan Kürt statüsünün bölge dengelerini kökten bozması gibi bir sonucu, Bakurê Kurdistan'da öne çıkmıştır. Her ne kadar bu sürecin ardından ortaya çıkan gelişmeleri ters yüz etmeye dayalı darbe mekaniği aktif hale gelmişse de, gelinen noktanın gerisine düşülmemiştir. Bu algıyı yaratmak isteyen Erdoğan-AKP siyasi eğilimidir. Savaşın bu derece şiddetlenmesi ve her alanda yaşanan saldırıların özünde Türk ulus devletinin paradigmasını sarsan, ciddi anlamda değişim ve dönüşümü zorlayan özgürlük mücadelesi gerçekliği vardır. AKP-Erdoğan siyasetinin yaşadığı bunalımın sebebi artık eskisi gibi iktidarını, ulus devleti sürdürememesi, özgür Kürdün gelişimine engel olamamasıdır.

Özgürlük Hareketimiz yürüttüğü çok yönlü mücadeleyle, devlet yapılanmasını felç etmiştir. Son dönemde oluşturulan faşist ittifak, şimdiye kadar örtülü yürütülen Kürtlere karşı savaşın açığa çıkan biçimi oldu. Başka türlü yürütülmesi artık mümkün değildi. Bu anlamda acısı ve zorlukları ne kadar fazla olsa da yürüttüğümüz mücadelede gelinen nokta, sonuç almaya yakındır. Böylesi tarihsel süreçlerde mücadele içindeki güçlerin ellerindeki tüm imkanları sonuç almak ve başarılı olmak için seferber etmesi işin doğası gereğidir. Bu özgürlük ve demokrasi güçleri açısından geçerli olduğu kadar kendi çıkarları temelinde iktidar ve hegemonya savaşını verenler açısından da böyledir. Türk ulus devletinin tüm dinamikleriyle Kürt varlığına yaşam alanı bırakmamak için girişmiş olduğu savaşı bu açıdan okumak daha yerinde olacaktır. Rojava ile içine girdiği savaş, bölge gericiliği ile geliştirdiği ittifaklar, dünya siyasi güçlerini Kürt karşıtlığına çekmek için yaptığı konumlanmalar ve şantajlar Kürt halkının Önder Apo öncülüğünde yürüttüğü özgürlük mücadelesinin kazanımlarını boşa çıkarmak içindir. Kürt halkını kültürel soykırım kıskacında tutmak içindir. Demirden bir kafese konulmaya çalışılan halkımız, o demirden kafesi paraçalamıştır. AKP-Erdoğan çetesi ise Kürtleri yeniden kafeslemek için mücadele etmektedir.

"Bir kadını özgürleştirmek, bir ülkeyi özgürleştirmekten değerlidir"

Kürdistan'ın dört bir yanında özgürlük mücadelesine öncülük eden temel güç Kadın Özgürlük Hareketi olmaktadır. Kapitalist modernite güçlerinin ve ulus devlet iktidarlarının sürdürmek istediği erkek egemenlikçi, despotik sisteme karşı kadınlar her yerde ayaktadır. Kürdistan Kadın Özgürlük Hareketi'ni şekillendiren yüce şehitlerimiz kadın iradesinin ve kimliğinin yeni adı olmuştur. Kürdistan toplumunda ciddi bir değişim dönüşüm yaşanmaktadır. Demokratik komünal, kadın özgürlüğüne dayalı değerlerle kültürel inşa yeni bir aşamayı ifade etmektedir.

Uygarlık karşıtı olarak kadının yürütmüş olduğu mücadele, özünde kadın köleliği üzerine yükseltilen 5 bin yıllık cinsiyetçi iktidar yapılanmalarına karşıdır. Yaşanan mücadelenin iki modernite arasındaki savaş olması da özelliğini buradan almaktadır. İnsanlığın doğuşunu gerçekleştiren Mezopotamya toprakları bunu ana-kadın kültürüne dayalı olarak, iktidarsız, devletsiz, mülkiyet ilişkilerini barındırmayan bir toplumsal yapı sayesinde başardı. Uygarlığın tüm saldırılarına rağmen bu topraklardan sökülüp atılamayan, yerleşik ilk toplumsal kültürün evlatları, günümüzde de binlerce yılın istilalarına direnen, kapitalist sistemin saldırılarına karşı duran tek güçtür. Bu gücünü kadın öncülüklü demokratik komünal kültürden almaktadır.

Uygarlık, kadın köleliği üzerinden geliştirmiş olduğu sınıflaşma temelinde varlık bulmuştur. Erkek egemenlikli sistemden kadının koparılması, uygarlığın dayandığı zeminin çatırdaması, çökmesi anlamına gelmektedir. Bu anlamda zihniyet alanında yaşanan en büyük savaş, kadının özgürlük savaşı olmaktadır. Kadın özgürlük mücadelesi ile Kürt halkının özgürlük ve kimlik mücadelesi iç içe birbirini besleyerek yürütülmektedir. Kürt kadınının özgürlüğü halkının özgürlüğünü, Kürt halkının özgürlüğü ise Kürt kadınının, 'xwebûn'laşarak yani kendisi olarak yücelmesini yaratmaktadır. İşte bu nedenledir ki Önder Apo, "bir kadını özgürleştirmek, bir ülkeyi özgürleştirmekten değerlidir" demektedir. Çünkü kadını özgür olan bir ülke yenilmez bir güce sahip olur. Çünkü onu yaşatan ayakta tutan kadının sonsuz yaşam enerjisidir. Bu yaşam gücüne sahip olan hiç bir ülke ve ülkenin hiç bir bireyi nefes aldıkça köleleştirilemez, kendine yabancı kılınamaz. O yüzden bir kadının özgürlü ile bir ülkenin özgürlüğü birbirinden koparılamayacak kadar iç içedir, bir bütündür.

Dünyanın içinde olduğu kaos, kriz, çatışma ve savaşlara bakıldığında da asıl mücadelenin yaşam tarzında, ilişki ve anlayışında yoğunlaştığı görülmektedir. Kadın Özgürlük Mücadelesi'nin ortaya çıkardığı demokrasi zeminini ortadan kaldırmayı hedefleyen saldırılar mevcuttur. Rojava sahasında ortaya çıkan sistem kadın özgürlük çizgisi temelinde gelişip, kadın devrimi olarak dünyaya mal olmuştur. Dünya çapında çekim merkezi olması da yine bu özelliğinden kaynaklanmaktadır. Her yaştan kadınların sahiplendiği, örgütlediği, kurumlaştırdığı bir devrim alanı olarak iktidar ve devlete dayalı uygarlık güçlerinin çeşitli saldırılarına yanıt oluşturmaktadır. Bakur sahası açısından da benzer bir durum sözkonusudur.

Bakur'da, Kürdistan Özgür Kadın Hareketi politik sahada etkili güç konumundadır. AKP'nin temsil ettiği siyasi çizginin, özelikle Kürt kadınını hedef almasıda bu etkili gücünden kaynaklıdır. Eşbaşkanlık sisteminin başarıyla hayata geçirilmesi de AKP-Erdoğan rejimini ürkütmüştür. Erkek egemen zihniyetin çöküşü anlamına gelen bu sistemin başarılı olması, toplumun her düzeyde demokratikleşmesi, eşit ve dengeli bir yaşamın inşası anlamına gelmektedir.

Dolayısıyla erkek egemenlikli, yalancı ve zorba uygarlığın kadın köleliği ve Kürt soykırım sistemi üzerinden kendisini ayakta tuttuğu çağımızda, kurtluşun özgür kadın gerçekleşmesi temelinde yaşanacağı açıktır. Bu temelde Ekim ayı kadın şehitlerinin ortaya çıkardığı değerleri de ana-tanrıça kültürünün güncellenmesi olarak ele alıp, ana-tanrıça kültürünün yeniden hayat bulması için kadın şehitlerimizin amaçlarını, hedeflerini yaşamsallaştırmalıyız.

Ekim ayı kadın şehitleri özgür yaşamın sürdürücü değerleridir

Şahadet gerçekliği üzerinde yoğunlaşmak, kendimizi yeniden arındırmak, Önderlik gerçeğine militanca katılmaktır. Kendimizi yeniden gözden geçirerek yenileme, yeniden yapılandırmadır. Şehitler yaşayan gerçeklikler olarak toplumların hafızasında yerini korur ve geleceği yaratırlar. Ölümsüzlük kavramı kaynağını buradan alır. Bu anlamda mücadelemizin ortaya çıkardığı şahadet gerçekliği Kemal Pir arkadaşın ifadesiyle, 'Yaşamı uğruna ölecek kadar sevmek' ile bağlantılı olan bir gerçekliktir. Bu anlamda Ekim ayı kadın şehitlerimizi, yaşamın yaratıcı ve sürdürücü değerleri olarak tanımlamak yerinde olacaktır. Sonuç almaya odaklandığımız bu tarihsel süreçte, kader anı da denilebilecek bir zaman aralığından geçerken, her sahada ortaya çıkan direniş ve mücadele gerçekliğimiz bu şehitlerimizin mirası sayesinde oluşmaktadır.

25 Ekim'de Xakûrkê alanında işbirlikçi-ihanetçi çizginin temsilcisi KDP'nin, Türk ordusu ile ortaklaşarak yürüttüğü tasfiye operasyonlarında teslimiyet dayatmalarına karşılık, kendisini Lelîkan uçurumlarından atarak şehit düşen Bêrîtan (Gülnaz Karataş) arkadaş Kadın Özgürlük Hareketi açısından 'savaşta zafer, yaşamda özgürlük' çizgisi olmuştur. Önder Apo, Bêrîtan arkadaşı kadınlar açısından bir çizgi olarak belirlemiştir. Burada anlaşılması gereken husus; teslimiyete karşı direnişin zaferini ortaya çıkarmasıdır.

Düşmanın 92 yılında harekete dayattığı imha operasyonları, parti içi mücadelede özgür yaşam çizgisi ile oynayan çeteci eğilimin teslimiyet dayatmalarına karşılık, 'nasıl yaşamalı' sorusuna verilen yanıt vardır. Bêrîtan arkadaşı bir çizgi haline dönüştüren husus; savaşma, özgürleşme, güzelleşme ve sevilme ilkesini oluşturmasından kaynaklanmaktadır. Sömürgeciliğin ülkeyi kuşatan işgaline duyduğu derin öfke, yurt sevgisinin nasıl olması gerektiğini açığa çıkaran keskin bir bilince dönüşmüştür. Yurduna, toprağına ve üzerinde tüm hafızasını, hayallerini ve anılarını oluşturduğu zemine sahip çıkamayanlar köksüz, yersiz, yurtsuz olmaya mahkumdur. Bêrîtan yoldaş yaşamın birinci ve temel ilkesini kendi şahsında oluşturmuş ve sonuna kadar bu ilkeye göre yaşamıştır. Savaşa olan tutkusunu dile getirdiği, 'savaş gülüm, sıkı savaş, savaştıkça varız biz, savaştıkça çoğalır, savaştıkça severiz' mısraları Kürtlere ve kadınlara direniş çağrısıdır. Ülkesi işgal altında olan, adını bile ağzına alamayan bir toplumda var olunamayacağının, hele hele insanların birbirinin yüzüne bakamayacağının farkındadır. Bu anlamda Bêrîtan arkadaş, sadece düşmana karşı savaşı değil, dayatılan geri, ilkel, köleleştiren, birbirini geriye çekerek mücadeleden uzaklaştıran duygulara karşı da savaşmış ve zafer kazanmıştır.

Bêrîtan yoldaşın kişiliği savaşan kadın gerçeğidir

Önderlik, Bêrîtan yoldaş anısına, 1993 yılında kadının gösterdiği irade, cesaret ve fedai katılım üzerinden kadın ordulaşması projesini geliştirerek en büyük ve anlamlı cevabı vermiştir. Kadının silahlanması, ordulaşması, ideolojik donanımla, özsavunmasını sağlaması, halkını ve kadınları savunmanın sarsılmaz iradesi haline geldi. Kadının ordulaşarak kurumlaşması, ulus devlet şiddetine karşı varlık mücadelesini vermesidir. Eşitsizliğe, haksızlığa karşı ideolojik öncülüğe dayalı silahlı direnişin kültürleşmesidir. Başka türlü onur, kimlik, varlık savunulamaz. Önderliğimizin özgür kadın militanlığındaki ısrarına, şehit yoldaşlarımız en büyük cevabı vererek sembolleşmişlerdir.

Önderliğimiz her zaman kadınların yaşadığı büyük gelişmelerden heyecan duymuştur. Aynı zamanda özgür kadının yaratılmasında eşsiz bir çaba sahibi olduğunu da bilmekteyiz. Önderliğin kadın özgürlük mücadelesinde öncü kadın militan duruşu değerlendirdiği Bêrîtan yoldaşın kişiliği, savaşan kadın gerçeğidir. Bêrîtan arkadaşı, 'Dersim katliamında düşmana teslim olmayan Besêlerin onurlu tutumumun devamı' olarak tanımlamıştır. Böylesine bir kahramanlık, yücelik, direnişçi gelenek Apocu hareketle yeniden canlanmıştır. Erkek egemenlikli uygarlık güçlerine karşı Kürt kadınının direnişi kesintisiz devam etmekte, süreç ve mücadele içerisinde kendisini yenileyerek devrime öncülük etmektedir.

Bêrîtan arkadaşın kişiliğinde kendi öz kültürüne dönüş çok nettir. Ondan beslenmekte, gücünü oradan almaktadır. Bu anlamda hem kapitalist sistemin ölçülerinden kopuşu hem de sömürgeciliğin oluşturduğu zihniyetten kopuşu gerçekleştirmiştir. Kapitalist uygarlığın halklara dayatmış olduğu modern yaşam kalıplarına yönelik büyük bir eleştiri ve ret olmasa; Dersim'den Başûrê Kurdistan'a gelip düşmanın eline geçmemek için kendini kayalıklardan atmazdı. Yine sömürgeciliğin, uygarlık güçlerinin Kürtlere ve kadınlara reva gördüğü boyun eğmişlik aşılmasaydı; bu özgürlük eylemi gerçekleşemezdi.

İçinde bulunduğumuz yoğun savaş ortamını değerlendirdiğimizde Bêrîtan çizgisini anlamak ve yaşamsallaştırmanın önemini ve ihtiyacını daha iyi görmekteyiz. Sûr direniş şehitlerimizin, 'Sonu ne olursa olsun muhteşem olacaktır' inancı ve kararlılığı Bêrîtan çizgisinin devamıdır. Bu konuda tartışmasız belirtilecek tek husus, ulaşılan fedailik düzeyi olmaktadır. Bu anlamda Kürdistan'ın dört bir yanında yürütmüş olduğumuz Devrimci Halk Savaşı, bir kez daha göstermiştir ki Kürt kadını ve gençliğinin savaşma, savaşı fedai çizgisinde yürütmedeki kararlılığı oldukça yüksektir.

Önderliğin İmralı'da 17 yıldır süren esaretine karşı yediden yetmişe Kürt halkının öfkesi büyüktür. Yine Kürdistan'daki soykırım çabaları, statüsüzlüğe, kadına dayatılan köleci yaşama bir tepki ve red vardır. Bu konuda yaşanan sorgulamaların uygarlık zihniyet ve davranış kalıplarından kopuşa taşınamaması en ciddi sorunumuz olarak gündemimizde bulunmaktadır. Bu konuda yaşanan önemli bir bilinçlenme olmakla birlikte, reddedilenin yerine, 'nasıl yaşamalı' sorusuna geliştirilecek anlamlı yanıtlarla doğru yaşam biçimlerini oturtmada zorlandığımızı söylemek abartı olmayacaktır. Bu noktada sorun duygularını, düşüncelerini, davranışlarını özgür yaşama göre oluşturamama olmaktadır. Bu durum sadece savaş alanlarında değil -ki savaş her yerde ve her anda devam etmektedir- her sahada ve çalışmada geçerliliğini korumaktadır.

Erkek egemen dünyanın oluşturduğu yaşam formlarından kopamama, güçlü mücadele edememeyi, yer yer uzlaşan, ölçüleri, 'böyle de olabilir' noktasına getiren gevşemeleri açığa çıkarabilmektedir. Sonuçta kadının kendisi olabilmesi için gerekli olan cins mücadelesini zayıflatma, kadın ve erkek eşit ve özgürmüş gibi davranma, toplumsal sorunları kendi sorunu olarak görmeyerek kendini kandırma ve çelişkilerin dışına taşıma gibi çeşitli yanlış duruşlar yaşanabilmektedir. Bireycilik, maddiyatçılık gibi hususlar buradan çıkmaktadır. Cins bilinci ile hareket eden özgür kadın militanının bireycilikle hiçbir ilişkisi olamaz. Bireyci yaşam tarzına karşı

komünal yaşam tarzını geliştirmek sürekli bir mücadele gerektirir. Kollektif çalışma, komünal özellikleri kendimizde güçlendirme, tüm bireyci hastalıklardan kurtulma sistemi bilinç ve ruhsal olarak güçlü red ile mümkündür. Sınıflaşmaya, köleliğe karşı Kadın Özgürlük Mücadelesi'ni yükseltmek özgürlük alanlarını çoğaltacaktır. Bêrîtan arkadaşın direnişi binlerce kadını gerilla saflarına, özgürlük alanlarına taşımış, kadın devrimine inancı güçlendirmiştir. Bu ruh ve irade toplumsal bir gerçeklik halini almıştır.

çirilmiştir. Kafesinden çıkması zor olduğu kadar çıktığında karşılaştığı tuzaklar da çoktur. Bu anlamda her devrimci kadının hikayesi, bir yeniden yaratılış hikayesi olmuştur. Zeynep, Zinarîn ve Meryem arkadaşlar, kendi kişiliklerinde bu farkı oluşturan ve bunun farkında olan bilinçli kadınlar olarak özgür kadın mücadelesinde öncü kadrolar olmayı başarmışlardır. Bunu yaratanın Önder Apo'nun ortaya koyduğu ideolojik duruş ve çizgisi ile buluşma olduğu açıktır.


Gülnaz Karataş-Bêrîtan

Bêrîtan çizgisini, iktidar ve devletçi uygarlığın yarattığı köle kadın-efendi erkek ölçülerini reddediş ve kopuş olarak görme, kendi öz kültürüne dayalı demokratik komünal uygarlığa yönelen bir özgürlük ahlakı ve eylemi olarak yorumlayarak pratikleştirme ısrarı, Önder Apo'nun, "Aramızdaki makas fazla açıldı" uyarısına yanıt olacak bütünleşmeyi oluşturacaktır. En fazla da yürüttüğümüz mücadelede sonuç almak, yakaladığımız tarihsel fırsatı başarıya taşımak için, Bêrîtan çizgisinde özgürleşmeyi esas almalıyız. O yüzden zaman Bêrîtan çizgisinde özgürleşme zamanıdır diyoruz.

Her devrimci kadının hikayesi bir yeniden yaratılış hikayesi olmuştur

Ekim ayı kadın şehitlerimizden Zeynep, Zinarîn ve Meryem arkadaşların gerçekliğini bilince çıkarmak, anlamak, her türlü zorluğa karşı kadın olarak kendimizi özgür temelde yeniden var etmenin gereğidir. Şehitler sadece içinde bulundukları dönemlerde karşı karşıya kaldıkları zorlukları göğüsleme biçimleriyle değil, aynı zamanda kendi kişiliklerini nasıl oluşturdukları sorularıyla da ele alınmayı gerektirir.

Devrimci öncü kadın olarak duruş ve katılımlarıyla Kadın Özgürlük Mücadelemizi büyüttüler. Kadın, kişiliğine dayatılan nesne olma konumu ile çelişkiye düşmeden ve zorluklar içinde çözüm gücü oluşturamadan devrimci olamaz. Kadınlar erkek egemenliği altında çok yönlü kölelik ilişkilerine bağlanmıştır. Bu bağlar fiziki, katı, sert yasalarla belirlenen bağlar değildir. Görünmez bağlar ile kadının duyguları, hayalleri, geçmişi ele ge-

Zeynep (Gurbetelli Ersöz) arkadaş aydın özellikleri olan, uzun süre basın-yayın çalışmalarına öncülük etmiş bir kadın arkadaştır. Bu anlamıyla Kadın Özgürlük Mücadelesi'nin cins bilincinin oluşmasında rolünü oynamış, hem erkek egemenlikli sistemin şekillendirdiği erkek yaklaşımlarıyla hem de klasik geri kadın duruşlarıyla mücadele içerisinde kendisini şekillendirmiştir. Sorgulama gücü çok yüksek olan, düşünce ve eylem ilişkisini güçlü yakalayan bir kadın olarak Zeynep arkadaş, bu özellikleriyle geriliklerle çarpışa çarpışa kendisini yaratmıştır. Önder Apo'nun kadınlar açısından en fazla önemsediği özelliklerden olan düşünce gücünü temsil etme, Zeynep arkadaşta en belirleyici yan olmaktadır. Farklılıkları olsa da Zinarîn arkadaş açısından da benzer yönleri ifade etmek mümkündür. Duygularının gücüyle beslediği düşünce dünyası yaşam ve savaş ilişkisini güçlü kurmasını beraberinde getirmiştir. Okuyanların derinden etkilendiği 'Zinarîn'in Güncesi' yaşadığı iç mücadelenin büyüklüğünü, duygularının gücünü göstermektedir. Yine Zeynep arkadaş gibi kendisini sürekli eğiten, öğrendikleriyle yetinmeyen, özgürlüğe ve Önderliğe ulaşmanın azmiyle yaşayan bir arkadaş olarak Özgür Kadın Hareketi militanlarına ortaya çıkan değerler ile kendini yeniden yaratma çağrısı yapan yüce bir yoldaş olmuştur.

Kadın militanlar olarak mücadelemizin ortaya çıkardığı birikimleri özümsemek kadar büyütmek gereklidir. Mücadelede ulaştığımız düzeyi yeterli görmeden süreklileşen bir arayışla kendimizi daha güçlü yapılandırarak, düşünce kalıplarını değiştirerek, toplumsal değişimi gerçekleştirmeliyiz. Bunu öncelikle zihniyet alanında yapmalıyız.

Bunun için kendimizi eğitmeye büyük önem vermeliyiz. Önder Apo, kadın arkadaşların her zaman gelişimine büyük önem vermiştir. İdeolojik, felsefik gelişimimizi önemsediği kadar savaşan kadın gerçeği, militan gerçeği üzerinde de durmuş ve ancak böyle özgür kadına ulaşılabileceğini hep ısrarla belirtmiştir. Bu anlamda ulaştığımız düzeyi, edindiğimiz tecrübeyi yeterli göremeyiz. Ekim şehitlerinin izinde yürümek; öncelikli olarak zihniyet alanında kendimizi güçlendirmek ve öncü özellikleri kendimizde pekiştirmektir. Bunun için ilkeli yaşamak, cins mücadelesini yükseltmek ilk eylemimiz olmalıdır. Bu eylem olmadan devrimci kadının kendisini yapılandırması ve başka eylemlere yönelmesi mümkün değildir.

Zorluklar içinde geçen hayatlarının bir anlamının olduğunun bilincinde olan bu büyük devrimci kadınların, zorluklar ve sorunlardan kaçtıkları görülmemiştir. Tersine Zinarîn arkadaşın söylediği; 'Savaşmak için doğmuşum', 'Savaşmak için yaşıyorum' sözündeki gerçekliği gibi... Kadının savaş içerisinde yer almasının bile bir savaşla gerçekleştiğini ne kadar yalın ve çarpıcı bir dille anlatmakta. Bu anlamda; şu anda kadınların kazandığı tüm mevzilerin önce zihniyetlerde oluşmuş kalıpları kırma mücadelesiyle geliştiğini bilirsek, mücadele yöntemlerimizi ve yürüttüğümüz mücadelelerin açığa çıkardığı sonuçları görme düzeyimiz değişecektir. Bir çok arkadaş mevcut durumda sahip olduğu gücü kullanamamaktadır. Bunun bir nedeni zorluklardan ürkme olarak değerlendirilebilir. Yine bazı arkadaşlarımızda mücadele saflarına gelmekle devrimci olunduğu gibi bir yanılgı vardır. Oysa zorluklarla mücadele etmeden ve sorunlara çözüm gücü olmadan devrimci olunmayacağı gibi mücadele ortamına gelmekle erkek egemen sistemin oluşturduğu zihniyet ve davranış kalıplarından kopulmuş olunmuyor. Kopuşun imkanına, örgütüne, gücüne ulaşılmış olsa da, mücadele geliştirilmez ve süreklileştirilmezse, devrimci ortamda eski yaşam alışkanlıklarıyla yürüme ve kalma durumu devam eder. Bu anlamda devrimcilik, Önder Apo'nun belirttiği, "24 saat Önderlikle yaşamak" tarzına kavuşturulmalıdır. Zeynep, Zinarîn ve Meryem arkadaşlar, bunun nasıl olduğunu gösteren öncü kadın kadrolar olarak anlaşılmayı, araştırılmayı ve özümsenmeyi bekleyen değerlerimizdir.

Gerçekleşen kadın devriminin evrensel yanını iyi görmek gerekir

Ekim ayı kadın şehitlerimiz mücadelemizin karakterini, niteliğini belirleme özelliğini de taşımaktadır. Bu ayda şahadete ulaşmış olan Mizgîn (Hüsne Akgül), Canda Türkmen (Sanem Bertan), Hêlîn Çerkez (Nermin Akkuş) arkadaşlar, Türkiye halklarından olan kadınlar olarak özgürlük mücadelesinin içerisinde yer alarak Türk ulus devletinin geliştirmek istediği Kürt inkarcılığına ve soykırımına karşı durmuşlardır. Bu inkarcılığın sadece Kürdün değil, Türkiye halklarının da inkarı ve sömürüsü pahasına geliştiğinin bilinciyle Türkiye ve Kürdistan devriminin bağlarını güçlü kurdular. Önder Apo, "Türkiyeli kızlar niye bize bu kadar ilgi duyuyor?" diye sorarak Türk ve diğer halklardan kadınların ilgi odağı olan devrimimizin farkını ortaya koyuyordu. Bu anlamda mücadelemizin çeşitli tarihlerinde şehit düşen Türkiyeli kadın şehitlerimizi, özgür kadın çizgisinde şekillenen kişilikler olarak ele almak, sadece yanı başlarında yok sayılan bir ulusun devrimci mücadelesine katılım olarak değerlendirmemek gerektiğini belirtmeliyiz. Çekim gücü olan şey;

özgür yaşam ve bu yaşam tutkusuyla gelişen, kendini devrimci eylemle yaratmak olduğu açıktır.

Bu anlamda gerçekleşen kadın devriminin evrensel özelliğinin farkına varmak gerekmektedir. Bu konuda diğer halklardan kadınlara karşı sorumluluklarımızı yerine getirmek için daha yaratıcı ve özgün yaklaşımlar geliştirmek önem kazanmaktadır. Türkiyeli şehitlerimiz, özgür kadın çizgisinin dar milliyetçi eğilimlere kaymasını imkansız kılmıştır. Bununla birlikte evrensel olan kadın sorununa kendi özgünlüğümüzde geliştirdiğimiz çözümler ve daha fazlasıyla duyarlı olmamız gerektiği de açıktır. Türkiyeli, Ortadoğulu, Fars, Arap başta olmak üzere, dünya kadın devrimini sürükleyecek güçte olduğumuz açıktır. Bunu bilmek, bundan büyük heyecan duymak son derece önemlidir. Tüm kadınları özgürlük mücadelesine çekmek ve her düzeyde kadın örgütleri oluşturmak boynumuzun borcudur. Halkların birlikte yaşam zemini ve demokratik uluslaşma kadınların ortaklaşması ile oluşacaktır.

Ekim ayı, aynı zamanda 1998 yılında Uluslararası Komplo'nun startının verildiği, Kürt halkının ve kadınların geleceğine, insanlığın lanetli tüm güçlerinin saldırı halinde olduğu bir dönem olarak tarihe geçti. Başta kadınlar olmak üzere, Kürt halkının her yaştan, her kuşaktan, her kesiminden bireyinin öfkesini topladı. Özgür Kadın Hareketi açısından kabus olarak yaşanan bu süreçte, özgür kadın militanlığı ilk tepkisini Bermal ve zindanlarda Kurdê ve Rotînda arkadaşlar şahsında verdi. Önderliğin, tarih, halk ve kadın gerçekliği karşısındaki konumunu derinlemesine kavrayan bu arkadaşlar, 'Güneşimizi Karartamazsınız' eylemleriyle Önder Apo'nun etrafına ateşten bir çember olarak, Önderlik yoldaşı olmanın sorumluluğunu büyük bir coşku ve kararlılıkla yerine getirdiler. Bu tarz eylemlerin anlık olmadığını, bilinç ve duygu yoğunlaşması temelinde geliştiğini iyi kavramak gerekir. Düşman saldırılarının kapsamı ve hedefini yeterince kavrayan bu arkadaşlarımızın zindan koşullarında gerçekleştirdikleri eylem, düşmana büyük bir darbe olmuştur.

Nerede olursa olsun herkesin Önder Apo etrafında kenetlenmesi, tüm dünyaya gereken mesajı vermiştir.

Bu tarz eylemler açısından Önder Apo'nun yaptığı uyarılar ortadadır. Kendisinin büyük acı duyduğu ve asla kendisi için bu yöntemlere başvurulmaması gerektiğini özenle ve ısrarla vurgulamaktadır. Uluslararası Komplo sürecinde Önderlik için eylem yapan arkadaşların verdiği mesaj; Önderliksiz yaşamı kabul etmemedir. Bugün mücadele alanları, imkanları daha da artmıştır. Kadın Özgürlük Hareketimiz Ortadoğu'da ideolojik, askeri, siyasi öncü bir güçtür. Özgür kadın çizgisini hayata geçirecek yol ve yönteme ulaşacak irade ve kararlılığa sahibiz. Ortadoğu'nun yeni moral değerlerini yaratan Kadın Özgürlük Hareketi olarak daha yaratıcı, hamleci ve sonuç alıcı olacağımız kesindir. Bu anlamda Uluslararası Komplocu güçlerden daha fazla hesap sorma zamanıdır. Kürdistan'ın dört bir yanında, dağlarda, şehirlerde mevzilenen kadın savunma güçleri olarak, yine toplumsal örgütlenme düzeyimizle tüm saldırıları boşa çıkararak zaferi kesinleştirmek temel görevimizdir.

İçinden geçtiğimiz süreç Uluslararası Komplo'nun kendisini yeniden etkili kılma, mücadelemizi tümden tasfiye etmeye çalıştığı bir süreçtir. Önderliğimize, kadınlara, halkımıza yönelik pervasız saldırılar boyutlanmıştır. Kadınlar olarak Önder Apo'dan uzak kaldığımız her an bizim için hesap sorma anıdır. Mücadelemizin merkezinde Önder Apo'nun özgürlüğü ve bunun için demokratik ulusun inşası ve demokratik özerkliğin oluşturulması vardır. Bu ikisi birlikte gerçekleşecek olgular olmaktadır. Önder Apo'nun özgürlüğü Kürdistan'ın dört bir tarafında


Nursel İnce-Sarya

oluşturacağımız demokratik özerk yapılar ile olacaktır. Önümüzde duran temel görev; bu sürecin öncü militanları olarak görevlerimizi, sorumluluklarımızı gerekçesiz yerine getirmektir.

Bu temelde Kürdistan Özgür Kadın Partisi olarak, Ekim ayı kadın şehitleri şahsında, tüm devrim şehitlerimizi bir kez daha anıyor ve mücadelelerini zaferle taçlandırma sözünü bir kez daha veriyoruz.

■■■

Devrimci Halk Savaşı'nda aslolan öncünün devrimci mücadelesidir

Dilzar Dîlok

Partisiz bir halk hareketi olmaz. Öncüsüz bir halk hareketi geliştirilemez. PKK'nin ideolojik, siyasal ve örgütsel öncülüğü olmazsa halk hareketliliği gelişemez. Bugün istenen sonucun ortaya çıkmamasının kaynağında bu vardır. Büyük bir zihniyet değişimi, büyük mücadele aşamaları, kanla yaratılan büyük bedeller ardından, hakim modernitenin saldırıları karşısında yeniden konum almak, düşman dediğimiz karşı sistemi tanımlamak ve bu düşman karşısında nasıl durmak gerektiğini netleştirerek, bu duruşa ulaşacak adımları atmak esastır.



Evrende tüm canlılar, yaşamlarını örgütlemek, yaşam alanları, yaşam araçları ve yaşamı mümkün kılan tüm ihtiyaçları temin etmek üzere varolurlar. Evrenin özgürlük arayışı olarak tanımlanan amacı bu temelde görünür olur. Evren, kendi içindeki varlıklarla özgürlüğün tanımını oluşturur. Evrendeki her varlığın kendi mevcudiyetini sürekliliştirmesi, o varlıkların özgürlük düzeyiyle ilgilidir. Zamanların içine yerleşen evrim, değişim, dönüşüm ve daha başka zaman etkileriyle birlikte kendi varlıklarını sürekliliştirmeleri, varlıkların özgürlük düzeyini ortaya koyar.

Bu gerçeklik insanda zirve yapar. Özgürlük; yaşam ve varoluşla neredeyse özdeşleşir. Neredeyse dememiz yaşam tanımlarının farklılaşmasından ve günümüz dünyasının parçalanmış toplumsallığında, kendi kimliğini tanımlayamayan insan gerçeğinde ortaya çıkan milyarlarca insanın kendince tanımlar yaratmasından öte, hiyerarşik zihniyet yapılanmalarının gölgesinde oluşan tanımlara gerçeklik yüklemesindendir. Özce, hayal ile hakikatten oluşan yaşam yerine hayal ile yalandan oluşan algıların ikame edilmesindendir. İnsanın yanılgıları, insanın özgürlüğünü elinden alan, insanı her şeyden önce kendi zihniyetinin sınırları içinde köleleştiren güçtedir.

Evren içinde her bir zerrenin evrensel bütünlük içinde varolmasının özgürlük olduğu gerçeğinin sadeliği, insanda karmaşıklaşır. Karmaşa, salt hiyerarşik zihniyet yapılarından kaynaklı değildir. İnsan, tüm varlıklar içinde kendini farklılaştıran, doğayı değiştirip dönüştürerek kendini de değiştirmeyi bir yaşam kuralı bilen başka bir varlıktır. Bu durum tüm canlılar için geçerli olan sade kuralların insanda karmaşıklaşmasına yol açar. İnsan zekası, varolan yaşam eşiklerinin tüm zorluklarının üstesinden gelmesi, tüm dayanıksızlığına rağmen ayakta kalmayı başarması sayesinde ve diliyle, hafızasıyla, yarattığı toplumsallığıyla insanı evrenin en karmaşık varlığı haline getiren büyük bir güçtür.

Toplumsallık insanın en büyük gücüdür. Toplanmada ortaya çıkan nicel ve nitel güç kadar, sınırsız evren gerçeği içinde yerleşik hayat, hayvanların evcilleştirilmesi, alet yapımı, öğrendiklerini aktarması gibi yöntemlerle kendine yaşamı mümkün kılan sınırlar yaratmayı başarması, insanı tüm evrenin en güçlü varlığı haline getirmiştir. Bundan dolayı insanın toplumsallığı ve bunu mümkün kılan dil, tarih, özgür yaşam, kendini savunmanın en sonuç alıcı yöntemleri insanın varoluşuyla, özcesi özgürlüğüyle aynı anlama gelir.

Kürdistan halkı, tüm bu insan olma, toplum olma, varolma şartlarının elinden alınmasından öte, ulus devletlerin inşasından bu yana her şeyini kaybeden, ne yok olabilen ne de varolabilen, varlık ile yokluk arasında, fazlasıyla zayıf bırakılmış bir varoluşa mecbur bırakılmıştır. Yüzyılı kapsayan bir süredir emperyalist paylaşım anlaşmalarının sonucu olarak parçalanmışlığı ve toplum olamayışı tüm dünya dengelerinin getirilip bağlandığı bir işgalci-sömürgeci merkeze dönüştürülmüş bir halktır. Yaşam ve varoluş kavramlarının bir coşku yaratmadığı, kendisi olmanın bir anlam oluşturmadığı, varolmanın yokolmaktan biraz ayrılan bir manaya dönüşmediği bir mevcudiyete mecbur edilen Kürdistan halkı, bu haliyle tüm sosyolojik tanımlamaların, tahlillerin ve adlandırmaların da dışında kalmış-bırakılmıştır.

Partimiz PKK'nin kendini ezilenlerden önce, tüm dünya egemenlerinin tarihine bir bıçak gibi kazımasının kökeninde bu sosyolojik anlamsızlığı gidermesi, Kürdistan halkı üzerinden geliştirilen insan tanımından kopuşu ortadan kaldırması, yeni bir sosyal bilimin oluşturulmasına yönelik attığı dev adım vardır.

PKK için, 'Bir insanlık hareketidir' sözü, PKK'nin en güçlü eylemlerindendir. Çünkü insanlığı unutturulan, inkar edilen ve sömürgeci hakim dilin ötesinde sosyolojik olarak da inkar edilen Kürdistan halkının bağrından yükselen bir insanlık haykırışı barındırır bu söylem. Bir halkın varolma, kendisi olma ve kendi tanımını oluşturma istemi kadar, kendi hakikatinden koparılmış bir hacim-kütle olmayı reddetmesinin eylemidir. Söylemdeki pozitif ima aynı zamanda fazlasıyla güçlü bir negatif anlam barındırır. İnsan olduğu inkar edilen bir halkın özgürlük mücadelesinin öncülüğünün haykırılması, her türden egemenliği reddettiğinden dolayıdır anlamın negatifliği.

PKK öncülüğü halka dayanarak gelişmiş ve var olmuştur

İnsan-toplum tanımları çokça ayrıştırılsa, farklı uç boyutlara taşınsa da özünde insan tanımı toplumsal insan tanımıyla özdeştir. Bu tanımı oluşturan kimi şartlar vardır: Bedensel varoluş, beslenme, barınma-özsavunma ve çoğalmanın gerçekleşmesi, iletişim imkan-koşul ve araçlarının zamanla kapsamlılaşması, birlikte olma, yaşamı birlikte yaratma vs tüm bu insan ve toplum olma şartları insanlık hareketi olma iddiasında bir partiyi yaratacak kadar yok edilmişti Kürdistan halk gerçekliğinde. Bundan dolayı PKK'nin tüm söylem, eylem ve amaçlarında Kürdistan halkının insanlık hareketi vurgusu, bu söylemin ağırlığına denk bir insan-toplum tanımına ulaşarak yaşamasını sağlamaya odaklanmıştır.

PKK tarihi, verilen amansız mücadele, bire bin sığmış olan özgürlük eylemleri ve yaşamın yeniden tanımlanmasını her gün gerçekleştirecek olan bir kimlik kazanma, yenilenme, insan olma sınavlarının başarıyla sonuçlandığı örneklerle doludur. Gerilla mücadelesinin başlaması ve tüm Kürdistan halkı nezdinde benimsenerek sahiplenilmesi, bunun en keskin kesitini oluşturmaktadır.

Tüm mücadele zamanlarının, eylemlerin ve amaçların odaklandığı tek şey, halk olarak var olma ve özgür yaşamadır. Bundan dolayı doğuş yıllarında halkın özgürlük hareketini sahiplenmesi gerçekleşmiş ve PKK'nin bugünkü varlığı mümkün olmuştur. Halka dayanmayan ve halkla birlikte çözüm oluşturmayan hiçbir hareket başarıya ulaşamaz, devrim gerçekleştiremez.

PKK öncülüğü halka dayanmasaydı gelişemez, büyüyemez, süreklileşemez ve nihayetinde varolamazdı. PKK öncülüğü halka dayanarak gelişmiş ve varolmuştur, bugün de devrimin halklaşmasının kapsam kazanarak inşaya dönüşmesi de, PKK öncülüğü ile gerçekleşecektir. Halk hareketine dönüşen bir devrim mücadelesinin zafere taşınması için de kesinlikle öncüye ihtiyaç vardır. Öncülük ve halka dayanma konularının birbiriyle ilişkisi varoluşsaldır. Biri olmadan diğeri olmuyor ve birinin varlığı, diğerinin varlığına bağlıdır. Zaferin eşiğine gelmiş bir halk hareketi, öncü olmazsa, sayılı günler içinde yenilgiye ve kırılmaya gidebilir.

Güçlenerek varlığını sürdüren, işleyen ve çalışan bir öncülük olursa serhildan olabilir. Öncü güçlenirse serhildan güçlenir. Öncü büyürse serhildan büyür. Aynı oranda öncü zayıfladığında, serhildan da zayıflar. Serhildanın zayıflaması düşmanın halkımız karşısında kendini güçlü hissetmesini ve fırsat bulduğunda saldırmasını cüretlendirir. Bugünkü durum tam da bunu anlatmaktadır. Zaten bu duruma dikkat çeken Önderliğimiz, Kürdistan'ın bazı sahaları somutunda tek bir PKK'li göremediğini söylerken, tüm Kürdistan'daki Parti öncülüğünü, bunun temsilcisi olan kadro gerçekliğini anlatmıştır.

Önderliğimiz; "Halk, örgütlediğiniz kadardır" derken, öncünün öncülük görevlerine bir kez daha dikkat çekmiştir. Öncü kadro devrimci çalışmayı en üst düzeyde yürütmediğinde, halkı örgütlemediğinde, halk içinde her türlü demokratik ulus inşa çalışması yürütmediğinde halktan söz etmek, halkın sokağa dökülmediğinden söz etmek büyük yanılgı olmaktadır. Aslında bu belirleme, mevcut durumda hareket ve öncü kadroları olarak halka yaklaşımımızdaki yanılgıları ortaya koymaktadır. Bu belirleme aynı zamanda kapitalist modernitenin insansızlaştırma-toplumu parçalama bombardımanına maruz kalan halkımızın yaşadığı durumu da özce dillendirmektedir. Ancak, bu durumu başarısız pratiklerimizin ya da halk örgütlemesine giremeyişimizin süreklileşen bir gerekçesi olarak ele almak yerine, sistemin halk üzerindeki tahribatlarıyla savaşacak bir güç yaratmalı ve zaferi hedeflemeliyiz. Çünkü; Kürdistan Özgürlük Mücadelemizin yarım asırlık mücadelesi boyunca Önderliğimizin en fazla önem verdiği konular, öncülük ve halk örgütlenmesi konularıdır. Her ikisinin birbirine bağı kadar biri olmadan öbürünün olmayacağı ve her ikisinin birlikte devrim yapması gerektiğidir.

PKK süreklileşen bir özgürlük türküsü olmayı başarmıştır

Aryen toplulukların varoluş ve diriliş destanı olan Demirci Kawa öykücüsünün anlamına denk bir varoluşu gerçekleştiren PKK, yarım asırlık bir mücadele yürüyüşüyle süreklileşen bir özgürlük türküsü olmayı başarmıştır. Kendi tarihine kattığı tüm bedelleriyle, emekleriyle, insanlarıyla yok edilen, yok sayılan bir halkın yaşam tutkusunu, yaşam iddiasını ve binlerce yıldır gizli kalmış olan özgürlük arayışını ortaya koymuştur.

Bu mücadelenin amansız yılları, mücadelenin zirve yaptığı yıllardır ve bu yıllar gerillalaşma ve halklaşmanın geliştiği yıllardır. Bu yıllar gerillanın ordulaştığı, sömürgecilik karşısında önemli bir güç haline geldiği, Kürt bireylerinin bin yıllık suskunluğunu yırtıp varolmayı haykırdığı, bunun için kendi özsavunmasını yapmaya başladığı yıllardır. Gerillanın rolü belirgin bir şekilde ortaya çıkmış ve pratikleşmenin önemli adımları atılmıştır. Bunun yanında halk boyutunun aynı düzeyde, hatta daha yüksek düzeyde geliştirilmesi de çok büyük bir öneme sahiptir. Bu dönemler halkın yeni bir kimlik kazandığı, yeni bir dil ve zihniyet kazandığı dönemlerdir. Bu dönemlerde yaratılan kimlikle birlikte Kürt gerçekliği önemli bir tarihsel kesit yaratmıştır.

Bu yıllarda, halk örgütlülüğünün gerillayı büyütme, yaşatma ve varetme temelli ele alınması ve pratikleştirilmesi kendi zamanında önemli bir rol oynamış, varlığı kesinleştirmiş ve bir dönemi zaferle tamamlamıştır. Bununla birlikte artık aynı rol, misyon, siyasal espriyle

hareket etmek mücadelenin bugüne kadar ulaştığı zaferlerin taçlandırılmasını engelleyen temel bir sorundur. Bir anlamda salt gerillalaşmayı mücadelenin öznesi haline getirerek halkı bir destek olarak görmek, verilen paha biçilmez bedellere rağmen halkın kendisini mücadelenin bir destekçisi olarak görmesi, bu konumda tutması bir anlamda verilen bedellere yeterince ve doğru bir şekilde sahip çıkılmaması anlamına da gelmektedir.

Halk isyanı, halk cephesi ve halk hareketinin doğru geliştirilmemesi bir anlamda mücadelenin yarımlığının kanıtıdır. Halk eylemi nedir? Halkın Vietnam örneğinde de olduğu gibi sözle, siyasetle, taşla, sopayla, kendi yaşam imkanlarına göre her türlü araçla, özgürlük mücadelesini dillendirmesi, sömürgeci sistemin baskılarını reddetmesi ve kendi sistemini inşa etmek için adım atması gerekir.

Partisiz bir halk hareketi olmaz. Öncüsüz bir halk hareketi geliştirilemez. PKK'nin ideolojik, siyasal ve örgütsel öncülüğü olmazsa halk hareketliliği gelişemez. Bugün istenen sonucun ortaya çıkmamasının kaynağında bu vardır. Büyük bir zihniyet değişimi, büyük mücadele aşamaları, kanla yaratılan büyük bedeller ardından, hakim modernitenin saldırıları karşısında yeniden konum almak, düşman dediğimiz karşı sistemi tanımlamak ve tanımını yaptığımız bu düşman karşısında nasıl durmak gerektiğini netleştirerek, bu duruşa ulaşacak adımları atmak esastır.

Ortadoğu'da demokratik uluslaşmanın öncü gücü Kürdistan halkıdır

Kendisi için savaşacak olanlara destek olma aşamasının önemli bir kimlik yarattığını bilmekteyiz. Ancak bugün kendisi için yaşamın her alanında, her anında ve herhangi bir durumda savaşmayı, mücadeleyi tüm koşullara rağmen kesintiye uğratmadan sürdürmeyi başarmak, halkın öz örgütlenmesini gerektirmektedir. Halkın dışında ya da üstünde bir örgütlenme ne kadar kutsal olursa olsun bir gün kutsallığını yitirecektir.

PKK halkın içinden çıkmış, 'nasıl yaşamalı' sorusu ekseninde verdiği cevaplarla kendini varetmiş, halklaşmış, halka mal olmuş ve kendini halk kılmış bir özgürlük hareketidir. Özgürlük hareketinin halklaşmasının bugünkü düzeyi, halkın bir bütün olarak PKK taraftarı, kitlesi, sempatizanı olmaktan öte tüm halkın kendi yaşamını kurma, kendi sistemini inşa etme temelinde yeniden halk tanımlaması yapması ve buna göre yaşamı şekillendirmesidir. Uzun süreli halk savaşı stratejisiyle yola çıkan PKK'nin bugünkü mücadele perspektifi, sadece gerillaya destek olan bir halk değil, kendisi için savaşan, kendi iradesiyle kendisini kurtarabilecek, kendini örgütleyip eyleme geçirecek hale getiren bir halk gerçekliğidir. Bunu başarabilen öncülüğe, devrimci öncülük denebilir. Öncülük olarak konumlanan kişi ya da kurumlar bunu başaramıyorsa, devrimci öncülükten söz edilemez. Bu durumda ancak halk üzerinde kendini yaşatan iktidarlardan ve iktidarcı anlayışlardan söz edilebilir.

Bugünün devrim-devrimci-devrimcilik tanımları bu eksende yeniden yaratılmaktadır.

Hem Rojava hem Bakurê Kurdistan'da son süreçte yoğunlaşan savaş temelinde, savaşan halk gerçekliği ve savaşa göre yaşamı örgütleme perspektifi doğru anlaşılmalı ve doğru pratikleştirilmelidir. Önderliğimiz Kobanê'nin boşaltılacak düzeye gelmesini, yine savaş ve saldırı tehlikesi sürerken, fiziki inşanın öncelikli ele alınmasını eleştirdi. Genel bir perspektif olarak aldığımızda, hem başta Rojava ve Bakur için yaşamını savaşa göre örgütlemenin nasıl ele alınıp pratikleştirileceği konusu, özgürlük mücadelemiz açısından tarihsel önemdedir.

Ulusal kurtuluş savaşlarında halkın bir bütün harekete geçmesi, eylemsel olması, mücadeleye uzun süreli ve kapsamlı bir şekilde katılması mücadelenin sonucunu sağlamlaştırır. Bundan dolayı da halkın bütünlüklü olarak seferber edilmesi, çok yönlü, çok boyutlu ve çok amaçlı olarak ele alınması mücadele yelpazesinin oluşturulması gerekir. Önderliğimizin gerçekleştirdiği paradigma değişiminden sonra önemle üzerinde durduğumuz demokratik uluslaşma mücadelesinde de halkların rolü öneminden bir şey yitirmemektedir. Demokratik ulus paradigmasını yaşamsallaştıracak ve yaşayacak olan kesim öncelikli olarak demokratik halk kesimleridir. Özgür yaşamak isteyen ve başka halklarla birlikte yaşamayı anlamlı yaşamın en güzel örneği olarak gören; bilinçli, çağın yaşam koşullarını kendi kimliğiyle buluşturmuş olan halklar demokratik ulus paradigmasını yaşayabilirler. Kürdistan halkı bu yaşam için en ideal aday halklardandır. Hem Kürdistan halkı içinde verilen sınıf mücadelesi ve ortaya çıkan bilinçlenme hem sömürgeci ulus devletler karşısında verilen mücadele ve ortaya çıkan enternasyonal ruh, Ortadoğu'da demokratik uluslaşmanın öncü yaratıcı gücünün Kürdistan halkı olduğunu bir kez daha doğrulamaktadır.

Devrimsel mücadelemizin gelişmesinin zirve yaptığı aşaması, halklaşma aşaması olmuştur. 90'lı yıllarla birlikte başlayan bu süreç kitlesel halk serhildanlarıyla kendini görünür kılmış ve öncü partimizin amaç-hedeflerinin halkımız tarafından dillendirilmesiyle somutlaşmıştır. Bu somutlaşma yeni bir dönemin başlangıcıdır. Devrimimizin gerçek anlamda bir devrimsel sürece dönüşmesi 90'lı yıllarla başlayan halklaşma döneminin giderek kapsamlılaşması ve sistemlileşmesiyle mümkündür. 2000'li yıllar Önderliğimizin bu sürecin teorisini sistemleştirdiği ve büyük paradigmal değişimler yarattığı bir dönemdir.

Devrim; halkın kendi sistemini inşa etmesidir

Nasıl ki, dünyamız bir çağı kapatıp yeni bir çağa giriyorsa, Kürdistan halkı olarak bizler de ulusal kurtuluş mücadelemizin büyük birikimiyle bir çağı kapatıp demokratik uluslaşmayı yaratacağımız yeni bir çağa girdik. Demokratik, ekolojik ve kadın özgürlükçü paradigmanın demokratik uluslaşmayla birlikte devrim mücadelemizin yeni rotasını oluşturması, devletçi paradigmayı aşarak tüm Kürdistan'da demokratik özerklik sistemini kurmanın adımlarının atılması, partimiz PKK'yi yeni girilen çağın temel öncü güçlerinden biri yapmıştır. Bunu başaran da, Önderliğimizin, paradigma değişimini gerçekleştirerek başlı başına büyük bir eylemi pratikleştirmesi olmuştur.

2012 yılıyla birlikte Rojava'da başlayan devrim, Kürdistan halkının demokratik özyönetim direnişinin önemli bir örneği olmuştur. Bu dönem demokratik ulus paradigmasının somutlaşması için önemli bir kaos aralığıdır. Tüm dünya için bir ivme niteliğinde olması, dünya emperyalist güçlerinin yüz yıllık çıkarlarını sarstığı için etkilediği kadar, küçük bir toprak parçasında olmasına rağmen tüm dünya halklarını etkilemesi, yaygınlaşması, Ekim Devrimi düzeyinde ele alınarak değerlendirilmesi, çağın toplumsal arayışlarına ve halkların özgür yaşamına paralel olarak gelişen yeni zihniyet yapılanmalarına cevap verecek nitelikte olmasındandır.

Bu anlamda halk örgütlenmesi giderek daha fazla önem kazanmaktadır. Yarım asırlık mücadelemizin sonuca ulaşması halk örgütlenmesini geliştirmemize ve bu alanda alınacak sonuçlara bağlıdır. Çünkü devrim; halkın kendi sistemini inşa etmesidir.

Halka yönelik tüm Parti faaliyetleri, büyük bir sevgi, saygı ve paradigmatik derinlik içinde yürütülmelidir. Halkın eğitilmesi, örgütlenmesi, dönem görevlerine hazırlanması, mahalli düzeydeki etkinlikleri ulusal düzeyde ayaklanmaya ve halk serhildanına dönüştürmenin sağlanması da öncülüğün görevleri arasındadır. Her an Kürdün ölümü üzerine ulusal ve uluslararası planlar peşinde olan faşist sistemleri nihai yenilgiye götürmenin koşulu, halkın bir bütün olarak serhildan halkı olarak örgütlenmesi ve devlet dışı toplum olmanın adımlarının atılmasıdır.

Halk eğitimi üzerinde derinlikli ve kapsamlı durmak gerekir. Öncelikle halk eğitimini gerilla eğitimiyle karıştırmamak, ayrı zihniyetle ve ayrı örgütlenme argümanlarıyla ele almak gerekir. Çünkü halkın farklı yaşam koşullarına göre evde, işyerinde, okulda, sokakta ya da her hangi bir yaşam alanında örgütlenmesi, aynı alanlarda eğitilmesi gerekir. Kimi zaman halkın tüm bu belirttiğimiz yaşam alanlarında, yerinden örgütlenmesi kadar bu alanlardaki toplum kesimlerinin kimi merkezlerde toplanarak eğitilmesi de önemli bir görev olmaktadır. Halk eğitimine bağlı olarak halkın bilinçlendirilmesi çalışmaları kapsamında, basın ve yayın araçlarının oluşturulması temel bir ihtiyaçtır. Ancak basın ve yayın araçlarını tümden halkı örgütlemenin aracı olarak ele almak ve böyle kullanmak yanlıştır. Örneğin; telefon ve internet üzerinden halkı eyleme çağırmak kökten yanlış bir yöntemdir. Bugün bu temelde sergilenen davranışlara çalışma demek de doğru değildir. Bu tutumlara giren kadroların, 'Toplumsal alan çalışması yürütüyorum, halk için çalışıyorum, toplumu örgütlüyorum' vs demesi kesinlikle örgüt militanlığı değildir. Özellikle gençliğin, genç kadınların, tüm kadınların ve bununla birlikte tüm toplumsal kesimlerin örgütlenmesi, bilinçlendirilmesi, eğitilmesi ve serhildan kadar demokratik özyönetimlerin inşasına hazırlanması gerekmektedir.

Yine halk serhildanının örgütlenmesi demek; halkı serhildana çağırmak demek değildir. Halk serhildanı örgütlemek demek; tek tek toplumumuzun her bireyine gitmek, onların bilinçlenmesini sağlamak ve sistem karşıtı duruşu zihniyette yaratmak kadar günlük, anlık duruşta da sistem karşıtlığını yaratmaktır. Üstte kalan, kendisi örgütlenmenin içinde olmayan, kendini halk yerine koyup karar alan, halka söz hakkı vermeyen kadro duruşu halkı örgütleyemez. Halk kendi seçimini yapacak ve kendisi karar vererek demokratik ulus inşasını kendisi gerçekleştirecektir. Halkın onayını almayan, halkın gönlünde yeri olmayan hiçbir kadronun halk çalışması yürütmesi, halkı örgütleyebilmesi ve Devrimci Halk Savaşı'nı geliştirmesi mümkün değildir. Önderliğimizin ERNK dönemindeki kadro arkadaşlara yönelik değerlendirme ve eleştirileri yeniden okumak, ele almak ve pratikleri de bu temelde sorgulamak gerekir.

Nasıl ki dünyamız bir çağı kapatıp yeni bir çağa giriyorsa, Kürdistan halkı olarak bizler de ulusal kurtuluş mücadelemizin büyük birikimiyle bir çağı kapatıp demokratik uluslaşmayı yaratacağımız yeni bir çağa girdik. Demokratik, ekolojik ve kadın özgürlükçü paradigmanın demokratik uluslaşmayla birlikte devrim mücadelemizin yeni rotasını oluşturması, devletçi paradigmayı aşarak tüm Kürdistan'da demokratik özerklik sistemini kurmanın adımlarının atılması, partimiz PKK'yi yeni girilen çağın temel öncü güçlerinden biri yapmıştır.

Halk yaşamını savaşa göre örgütlemelidir

Kürdistan'da savaş yoğunlaşırken, Önderliğin savaşan halk gerçekliği perspektifi daha da önem kazanmaktadır. Hem Rojava hem Bakurê Kurdistan'da son süreçte yoğunlaşan savaş temelinde, savaşan halk gerçekliği ve savaşa göre yaşamı örgütleme perspektifi doğru anlaşılmalı ve doğru pratikleştirilmelidir. Önderliğimiz, Kobanê'nin boşaltılacak düzeye gelmesini, yine savaş ve saldırı tehlikesi sürerken, fiziki inşanın öncelikli ele alınmasını eleştirdi. Genel bir perspektif olarak ele aldığımızda, başta Rojava ve Bakur için yaşamını savaşa göre örgütlemenin nasıl ele alınıp pratikleştirileceği ve nasıl bir mücadele yürütüleceği tarihsel önemdedir.

Önderliğimizin bu konuda geliştirdiği eleştiriler doğru anlaşılmalı ve gereği her yönden yerine getirilmelidir. Öncelikle şunu belirtmek gerekir: Fiziki inşa da yaşam için kaçınılmazdır, ancak varlığın kesinleştirilmesi gerçekleşmemişse, salt fiziki inşayla uğraşmak en nihayetinde kendini kandırmak olabilir. Rojava bunun somut bir örneğidir. Hala faşist AKP ve DAİŞ yok olmamışken, Rojava üzerindeki tehlike tümden bertaraf edilmemişken, Suriye'nin genelinde ortaya çıkan kaos çözümlenmemiş ve halkların özgür, demokratik ortak yaşamı sağlayacak bir sistem kurulmamışken salt fiziki inşayla uğraşmak, içinde olunan gerçekliğe gözlerini kapamak olur.

Bunca saldırı varken Rojava'daki halkımızın neye ihtiyacı vardır? Öncelikle kendi bedensel-toplumsal varlığını kesinleştirmeye, varlığını korumaya ve özgürlüğünü sağlamaya ihtiyacı vardır. Bu ihtiyaç, kendi özsavunmasını kendisinin yapabileceği bir toplumsal bilinç, örgütlülük ve yaşam tarzının inşa edilmesiyle mümkün olur. Her an yaşanabilecek bir savaş gerçeğine her yönüyle hazır olmak kadar her an kendi topraklarını savunmanın tüm bedellerini vermeye hazır olmak bu inşanın temelidir. Bunca tehlike varken toplumumuzun, yurtsever halkımızın hiçbir şey yokmuş gibi yaşamına devam etmesi, öncesini ve sonrasını düşünmeden günü yaşaması tabii ki anlamsızdır. Özünde kendi zamanının öncesini ve sonrasını yaşayan insan gerçeğinden uzaklaşmak, anlık-günlük yaşamakla özdeştir. Bu durum da sömürgeci hakim zihniyet ve sistemlerin halkları yoğun baskı, savaş ve ekonomik imkansızlık koşullarında bırakarak teslim aldıkları, insan olma tanımından uzaklaştırarak primatlaşmaya zorladıkları gerçeğini karşımıza çıkarmaktadır. Böyle durumlarda insan olmakta ısrar, kendini savunmanın her türlü hazırlığını yapmak kadar yaşamını da bu olağanüstü duruma göre örgütlemekle mümkündür.

Buna en çarpıcı örnek aile kurumu üzerinden verilebilir. Evlerin, kentlerin hatta ülkelerin paramparça olduğu bir çağ ve bölgede, ailenin, aile bireylerinin korunmaya çalışılması çok anlamlı bir girişim olmamaktadır. Bu amaçla yapılanlar, ülkeden kaçışlar, nihayetinde kıyıya vuran insan bedenleri, cesetlerin dahi bulunamadığı bir yokoluş ve bedensel olarak hayatta kalanların da bir anlamsızlık denizinde boğulmalarıdır. Rojava'da faşizmin mülteci krizi yaratması da bu katliamlardan biridir. Bu anlamda mültecileşme hem toplum ve anlam katliamı olurken hem de bedensel katliamın Batı tarafından en acımasız ve ukalaca gerçekleştirilmesi olmaktadır.

Demokratik özerklik ve toplumsal özyönetim direnişlerinin en önemli örneklerinden olan Bakurê Kurdistan'daki Cizîr, Nisêbîn, Sûr, Şirnex, Hezex özyönetim direnişleri, Kürt tarihinin en önemli kesitlerinden biri oldu. Kürdistan tarihi ve toplumsallığı açısından önemli derslerle ve deneyimlerle oluşan bu süreç, büyük bedellerle yaratılan özgür var olma, kendi kimliğiyle yaratma, kendi toplumsal sistemini inşa etmenin özgür bir adımıdır. Her ne kadar bu şehirler ortak anılsa da her bir Kürdistan kentinde gelişen direniş mücadelesi, özgün bir anlama ve öneme sahiptir.

Yıkılan egemen sistemlerin, çöküşü yaşayan hakim paradigmaların ve ulus devletçi faşist zihniyetin, bu direnişler karşısında yokoluşlarını gördükleri gerçektir. Kendi çöküşünü görmeseydi, AKP faşizmi baştan başa şehirleri yıkmaya yeltenmezdi. Faşizmin saldırganlığının ve pervasızlığının kapsamı, kendi yokoluşuna dair duyduğu korkudan kaynağını almaktadır.

Özyönetim direnişinin derslerini iyi okumasını bilmeliyiz

Verdiğimiz büyük bedeller karşısında nasıl duracağız, ne yapacağız, nasıl yaşayacağız? Adorno'nun Yahudi Katliamı için; "Auschwitz'ten sonra şiir yazmak da barbarlıktır." sözünü yinelercesine Cizîr ve Sûr'dan sonra şiir yazılmaz mı diyeceğiz? Yoksa Cizîr ve Sûr'dan sonra direnişi büyüterek zaferi yaratmanın ve zafer destanlarını yaratmanın hakiki yöntem arayışlarına mı gireceğiz? Kendini yokoluşun eşiğinden bugüne getiren mucizevi halk olan Kürdistan halkının özyönetim direnişleri deneyiminden çıkaracağı sonuçlar, yaşananların ağırlığınca tarihsel ve sistemsel olmalıdır.

Tüm bunlara rağmen bu direnişler karşısında Partimiz PKK ve Önderlik militanları olarak duruşumuz, söylemlerimiz, pratiklerimiz, zihniyet devrimi kapsamındaki iç devrimlerimiz ve hareket olarak gerçekleştireceğimiz her tür devrimsel eylemlerimiz bir bütün bizim kimliksel tanımımız olmaktadır. 2015-2016 kış sürecinin halk ve hareket olarak bizlere verdiği dersler büyüktür. Bu dersleri doğru okumasını bilmek, doğru sonuçlar çıkarmak ve doğru kararlar almak kadar güçlü özgürleşme ve demokratik inşayı gerçekleştirme kararlılığı oluştu-

rarak bu kararları başarıyla pratikleştirmeyi her koşulda ve durumda sonuca ulaştırmak bizler açısından varlık yokluk değerindedir.

Bu sürecin en büyük dersi yaşamını savaşa göre örgütleme ile özyönetim inşasının birlikte yürütülmesidir. Özyönetim direnişlerinin geliştiği ve tarihsel duruşların ortaya çıktığı Bakur'da Cizîr, Nisêbîn, Sûr, Şirnex, Hezex başta olmak üzere birçok kentte evleri yıkılan halk kışa zor koşullarda girmesine rağmen buna ilişkin yeterince bir sahiplenmenin geliştiğini söylemek zordur. Özyönetim direniş süreci mücadele tarihimizde yeni bir sayfa açmıştır. Çiyager ve Nucan direniş ruhunu, mücadele kararlılığını, Mehmet Tunç iradesini ve gücünü, Delîl savaşçılığını, Agir, Yılmaz, Mazlum ve direniş alanlarında can veren yüzlerce genç kahramanı tarihimize nakşetmiş, onların tanıklığındaki bizleri de bu tarihin bir parçası kılmıştır.

Sûr günlüklerini okuduk. Çiyager arkadaş şahsında, tam da Önder Apo'nun dillendirdiği militanlık tanımında olduğu gibi düşünerek yaşayan, düşünürken yaşayan, savaşırken düşünen, aslında yaratmayı hedeflediğimiz Apocu militan ve savaşçı komuta kişiliği gözlerimizin önüne gelir durur. Yaşanan sorunlara her koşulda çözüm bulabilen, tereddütsüz olan, net ve keskin bir yaşam anlayışıyla süreklileşen bir yaşam akışı diyebileceğimiz Çiyager kişiliği tam da yeni özgür Kürdün tanımıdır. Yine Meletî'den özgürlük mücadelesine katılan ve Kürdistan'ın dört bir yanında mücadele yürüten Nucan arkadaşın mütevazı, canlı, derin yurtseverlik ve kadın bilinciyle donanmış olan özgür duruşu tüm Kürdistan açısından örnek bir duruştur ve kadın boyutunda yeni özgür Kürt kadın kişiliğinin nasıl olacağını bizlere göstermektedir. Her bir arkadaşın bu örnek özellikleri Sûr günlüklerinde satır satır, an an karşımızda durur ve okuyan herkesi özyönetim direnişlerinin her yönüne yoğunlaştırır.

Yine özyönetim direnişlerinin bir dönem sürüp bitecek bir ara kesit gibi ele alınması, bunun özellikle öncü tarafından bu şekilde ele alınması halkımızda da sürecin bir dönem sonra biteceği gibi bir algıyı getirmiştir. Oysa ki, bu dönemin sonucu, hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağıdır. Çiyager'in inandığı ve söylediği; "Son muhteşem olacak" belirlemesi, kendi kişiliğinde yarattığı öncü kişilik ve bu kişiliğin halklaşmasına yönelik atılan tarihsel adımın bilincinde olmasından dolayıdır.

Örgütlü halk gerçeği yaratılamadı

Onların bizlere bıraktığı miras, sadece ve sadece onların izinden yürüme, amaçlarını zafere taşıma ve onlar gibi yaşayacak nesiller yaratma sorumluluğudur. Halkımızın bu direnişi sahiplenmesi önemli oranda gelişmiş olsa da düşmanın faşist saldırıları, kimi kesimleri direnişten uzak tutarak ve kendine yaklaştırarak giderek kompradorlaştırmaya çalışması, özgürlük mücadelesinde ısrarlı olan kesimleri yok etmeyi hedeflemesi ve daha birçok parçalayıcı yaklaşımlar karşısında bütünlüklü bir tavrın ve duruşun ortaya çıktığını söyleyemeyiz. Çünkü en azından bu direnişte yıkılan evleri, katledilen gençleri, yaşlıları ve çocuklarıyla birbirine sahip çıkma, birbirinin eksikliklerini tamamlama ve ihtiyaçlarını ortak bir şekilde giderme Kürt toplumsallığına denk düşecek bir komünallikte gelişmemiştir.

Bu konuda toplumsal dayanışma ruhu ve sahiplenmenin geliştirilmesi gerekir. Bu sonucu yaratan durum ve duruşların tahlili çok önemlidir. Bunun için öncelikle demokratik siyasal mücadelenin ortaya çıkardığı sonucun Devrimci Halk Savaşı'nın hazırlık düzeyini yansıtmadığı sonucunu çıkarmamız ve bu gerçeği görmemiz gerekir. Demokratik siyasal mücadelenin ortaya çıkardığı sonuç özünde, özgürlük mücadelesinin en geniş halkada yarattığı sonuçtur. Ancak bu sonuç, özgürlük mücadelesinin direk olarak aktif gücünü yansıtmamaktadır. En geniş halkadır ve en temelde halkımızın canı pahasına elde edeceği kazanımları bu en geniş halkanın üstleneceği görevlerin sonucu olarak beklemek yanlıştır. Örneğin, akademisyenler. Türkiye'den önemli bir akademisyen kesimi vardır ve demokratik siyasal alanda da anlamlı duruş sahibi olmuşlardır. Ancak bugün ağzını açanın hatta açmayanın tutuklandığı, evinden, yaşamından edildiği bir ortamda en fazla halkın, toplumun ve ezilenlerin dili olması gereken, en fazla gerçeğin dili ve eylemi olması gereken fikir insanlarının sesi duyulmamaktadır. Adaletsizlikler diz boyunu çoktan aşmış, insanları alıp yutmakta ve yok etmektedir. Ancak bu adaletsizliklere karşı güçlü bir adalet eylemi söylemi yoktur. Direnen ve sistem karşıtlığında inat eden az ama önemli bir akademisyen kesim olsa da bilim, sosyal bilim ve her türden düşünce, faşizmin bu baskıları karşısında dilini yutmuş gibidir. Şimdi bu sonuç ile 7 Haziran sonucu arasında kıyaslama yapmaya kalkışmak tabii ki anlamlı değildir. Çünkü legal demokratik siyasetin ortaya çıkardığı sonuç ile faşizmin dizginsiz saldırıları karşısında adı-sanı-her şeyi pahasına, canı pahasına direnmek ve mücadele etmek herkesin işi değildir.

Bundan daha önemlisi, bizim açımızdan hareket olarak halkımızın örgütlenmesinde önemli rol oynamadığımızdır. Aynı zamanda büyük anlam biçmekle birlikte, halk örgütlenmesini pratikte güçlü geliştirmediğimiz, kapitalist moderniteden çok söz etmemize rağmen, halkımızı kapitalist modernitenin bombardımanından kurtaracak bir örgütlenme ve bilinçlenmeyi, karşı sistem inşasını gerçekleştirmemiş olduğumuz bir gerçektir. Böyle bir dönemde; 'Şunu yapamadık, bunu yapamadık' vs demek ancak yapamadıklarımızın kaynağını bulur ve yapmayı başaracak hale gelirsek anlamlı olacaktır.

Özyönetim direnişlerinin ortaya çıkardığı bu ders, bize halkımızın tüm kesimlerine ilk defa Parti çalışması yürütülüyormuşçasına bir incelik ve derinlikle gitmemiz gerektiğini söylemektedir. Tek tek tüm toplum bireyleri özyönetim üzerine bilinçlendirilmeli, eğitimle genel bir kavrayış yaratmaktan öte, buna ikna edilmeli ve hazırlanmalıdır. Özyönetim sürecindeki ilanların güçlü ve kitlesel olmayışı, gelişen sınırlı ilanların güçlü sahiplenilmeyişi, direniş sürecinden sonraki yaraların sarılma ve ayağa kalkarak yeniden toplumsal olarak varolma sürecini de etkilemiştir.

Örgütlü halk gerçeği yaratılmadığı için özyönetim sürecinde faşist TC-AKP'nin saldırıları karşısında örgütlü bir tutum alınmamıştır. Bugün halkımızın, Şirnex'teki yurtsever halkımızı sahiplenmedeki yetersizliği, yardım kampanyalarıyla bu durumu gündemde tutmaya çalışmamız, aslında öncesinde güçlü bir örgütlenmenin ve toplum olarak birbirini sahiplenmenin olmadığını göstermektedir. Ben-sen farkının kalmadığı, düşman karşısında da tek kimliğin ulusal demokratik kimliğimiz olduğu gerçeğini bilmek ve bu gerçeğe göre hareket etmek, halkımızı da buna yönlendirmek durumundayız.

Botan halkı direnişçi bir halktır. Yine Amed ve Mêrdîn halkı da direnişçi bir halktır. Özyönetim ilanları sürecinde de bu halk kesimleri direnmiştir. Nerdeyse her ailemizde bir ya da birkaç şehidimiz vardır. Ancak özyönetim süreci ve bu direniş sürecinde karşılaşılan düşman saldırıları bize göstermiştir ki; verilen bu bedeller yaratılan düzeyi bir üst aşamaya, sistemini inşaya ve özgürlüğünü sağlamaya yetmemektedir. Bir aileden bir ya da birkaç kişinin bedel vermesinden ziyade dönem öyle bir dönemdir ki halkımızın, ailelerimizin tümden direniş sürecine katılması ve kendini başta savunma olmak üzere her türlü özyönetim inşa sürecine hazırlaması gerekmektedir.

Tabii ki bunu yapacak olan da öncüdür. Özgür ve demokratik yaşamda ısrarcı olmayanlar, hakim sistemden koparak her türden egemenlikten, iktidardan ve merkeziyetçi-tekelci anlayıştan sonsuz boşanarak özgür yaşam kararlılığı taşımayanlar, bireyciliklerinin peşinden gidenler halkı hazırlayamaz, öncülük de yapamazlar.

Her Kürt bireyi, yıkılan evi kendi evi olarak kabul etmelidir

Kapitalist modernite toplumu parçaladığı kadar birarada kalanlarda da derin bir bireycilik, derin bir beden eksenli yaklaşım geliştirmiştir. Özyönetim süreci sonrası yıkılan Kürdistan kentlerini yeniden onarmak, direnişi bu alanda da sürdürmek, direnen ve bedel veren, evleri-işyerleri yakılıp yıkılan ailelere yardım etmek ve destek olmak doğru örgütlenmesi gereken bir konudur. Dönemsel yardımlar gibi konular yerine, kolektif mülkiyet anlayışının ilk adımlarını oluşturacak sistem arayışları geliştirilmeli, bu kapsamda ekonomik faaliyetler tartışılarak, yeni formüller bulunmalıdır.

Öncelikle şunu belirtmek gerekir ki; yardım mantığı ortadan kalkmadan toplumsal bütünlükten ya da kendini yaratan halktan söz etmek mümkün değildir. Her Kürt bireyi, yıkılan evi kendi evi olarak kabul etmelidir. Bu fikirle düşmana öfke duymalı, kendi evi yıkılmışçasına inşaya yönelmelidir. Toplumsal bütünlüğü ve kolektif-komünal ruhu yaşamak ancak böyle gerçekleşebilir. Komşusunun acısını kendi acısı gibi görmeye ve hissetmeye çalışmak da yeterli bir duygu değildir. Toplum bireylerinin tamamı bir büyük organizma olarak görülmeli, hissedilmeli ve yaşanmalıdır. Bu gerçekleşmediği müddetçe, başkasını hissetmeye çalışmak, yüzeydeki duygu tatminini aşmaz, vicdan adı altında en fazla bir iki yardım ve bir iki gözyaşı dökmek olarak kalır. Ötesi gelmez. Bundan dolayı her birey kendini büyük bir organizmanın bir parçası, onu oluşturan temel bir öğesi olarak görmelidir.

Bu alandaki doğru örgütleme bol bol yardım kampanyası başlatmak ya da kardeş aile ilanlarını sıklaştırmak değildir. Bu alandaki doğru örgütlenme, öncelikle geliştirilen yardım kampanyalarının kısa bir süreliğine bazı ihtiyaçları karşılayacağını bilerek planlamalar yapmak ve uzun vadede sonuç alma temelinde halkı yeniden örgütlemektir. Savaşan halk gerçeği belirlemesinden öncelikle anlaşılması gereken; savaşın kısa sürede bitmeyeceği, halkın da bunu bilerek yaşamasının gerekli olduğu konusudur.

Her şeye rağmen halkı bu gereklilikler temelinde Devrimci Halk Savaşı'na hazırlayacak olan ve savaşan halk gerçekliğini yaratacak olan da öncü Parti ve öncü kadro duruşu, kararlılığı ve mücadele pratiğidir. Halk çalışması yürütmek, halk örgütlenmesi içinde bulunmak ve bu alanlardan sorumlu olmak kadroyu büyütmekte, geliştirmekte ve yüceltmektedir. Halkımızın da bu temelde kadroyu ele alması, kadronun salt soyut bir kimlik olarak PKK'liliği taşımasını kabullenmek yerine Devrimci Halk Savaşı'nı geliştirmeyen, halkı örgütlemeyen ve çalışmayan kadroları Önderlik çizgisine çekme mücadelesini yükseltmesi gerekir. Halk sadece kadrodan bekleyen değil, aynı zamanda kadroya sürekli tarihsel ve devrimsel görevlerini hatırlatarak kadroyu eğiten bir pozisyonda olmalıdır.

Halkın zarar gördüğü, zorlandığı ya da saldırıya açık bırakıldığı her durum ya da sonuç karşısında öncülük misyonu üstlenen kadrolar, doğalında halk karşısında bir özeleştiri sürecine girmeli, halkın onayını alarak yeniden öncülük görevlerini üstlenmelidir. Bu temelde halkımızın da bu konumda bulunması, sorgulaması ve mücadeleci olması, aynı zamanda da bu konumu tarihsel toplum gerçeğinin derinliğine denk bir şekilde yaşamasını sağlayacak bilinç ve yaşam tarzında olması, bunun arayışında olması gerekmektedir. Bu durum da halk ve öncülüğün karşılıklı birbirini demokratik ulus çizgisinde eğittiğini bizlere göstermektedir. Öncü kadro ve halk birbirini yücelten, büyüten ve devrimsel ivme olarak duruş kazandıran iki temel güç kaynağıdır. Bu gücün doğru örgütlenmesi ve pratikleşmesi salt Kürdistan halkı olarak değil, Ortadoğu ve dünya halkları olarak bizler açısından kader tayin edicidir.

Tüm faşizminin inkar ve imha siyasetine, düşman saldırılarına, fiziki ve kültürel soykırımlarına karşı halkımızın geliştireceği mücadele öncülüğün doğru örgütlenmesine, doğru çalışmasına, günün 24 saatinde devrimci çalışma yapmak kadar bir güne birçok günü sığdıracak bir mücadele, tempo ve tarzı yaratmasına bağlıdır. Çünkü aslolan öncünün devrimci mücadelesidir.

Halk örgütlenmesine ilişkin öncülük görevlerinin neler olması gerektiğine dair Önderlik perspektifiyle bitirelim:

"Önderin olduğu yerde halk uyumaz! Önder ayağa kaldırır! Direnişe kaldırır! Devrim yapmışsa inşaya yönelir! Tembellik yoktur! Halk önderliğini biz bu biçimde kavrıyoruz. Halk demokrasisini, halk yönetimini kesinlikle bu tavır içinde ele alıyor ve uyguluyoruz. Eğer Kürdistan halkı da ayağa kalkacaksa, kesinlikle böyle bir önderlik ve yönetim altında kalkacaktır. Bunun dışında nefes bile alamaz. Düşmanı boşa çıkarmak istiyorsak, onun halk üzerindeki denetimini zayıflatırız. Bunun başka yolu yoktur. İstediğiniz gibi bir gerilla ordusu kurun, istediğiniz gibi çelikten bir öncü örgüt olun, eğer halkı kazanmazsanız hepsi boştur, içi kof bir şatodur. PKK öncü örgüt olacaksa, bu halk içindir. Savaşacaksa, bu yine halk için olacaktır. PKK halka saygının, ne kadar geri olursa olsun halkı yüceltmenin ifadesidir. Bu PKK'nin en belirgin yanıdır."

Öncelikle şunu belirtmek gerekir ki; yardım mantığı ortadan kalkmadan toplumsal bütünlükten ya da kendini yaratan halktan söz etmek mümkün değildir. Her Kürt bireyi, yıkılan evi kendi evi olarak kabul etmelidir. Bu fikirle düşmana öfke duymalı, kendi evi yıkılmışçasına inşaya yönelmelidir. Toplumsal bütünlüğü ve kolektif-komünal ruhu yaşamak ancak böyle gerçekleşebilir. Komşusunun acısını kendi acısı gibi görmeye ve hissetmeye çalışmak da yeterli bir duygu değildir.



■■■

Zindanda iradenin zaferi faşizme karşı toplumsal direnişi de zafere taşıracaktır

Muzaffer Ayata

Cezaevlerinde olan tutsaklar *birincisi;* kendi aralarında direniş içerisinde olacak, hapishaneleri direniş alanına çevirecek, kendilerini doğru savunacak, faşizmi yargılayıp mahkûm edecek, mahkemelerin işlerini kolaylaştırmamaları için güçlü bir siyasi duruşları olacak. *İkincisi;* kendilerini sağlam, örgütsel, ideolojik-politik, tarihsel bilince ve duruşa kavuşturacaklar. *Üçüncüsü*; ailelerini, toplumu olabildiği kadar olumlu etkileyip motive ederek örgütlülüğü yaymaları gerekir.



AKP, Türkiye'de faşist bir sistemi kurumlaştırmaya çalışıyor. Cumhuriyet kuruluşundan günümüze kadar Türkiye sivil ve demokratik bir sisteme kavuşmadı. 93 yıl boyunca sıkıyönetim, olağanüstü hal ve askeri darbeler temel yönetim biçimleri oldu. Cumhuriyet kurulurken Avrupa kapitalizminin parlamenter yönetim modeli esas alındı. 2. Dünya Savaşı'ndan sonra çok partili sisteme geçildi. Ancak Türkiye için köklü bir değişim ortaya çıkmadı. NATO üyeliğiyle birlikte Türkiye'de güçlü bir gladyo örgütlenmesi de, bu militarist ve ırkçı zihniyetle şekillenen devlet geleneğine bir kördüğüm daha ekledi.

Türkiye'de meşhur bir söz vardır, 'Vatan söz konusu olduğunda gerisi teferruattır.' Bu lafları ilk yöneticilerden Demirel'e, Kılıçdaroğlu'na kadar tüm Türk yöneticileri kullandılar ve gereğini yerine getirdiler. Bu söylemle, 'Gerekirse tüm insan hakları, hukuk ve etik değerler bir tarafa atılır' deniliyor. İşkence, katliam ve sürgünler artık 'vaka-i adiye'den sayılır. Cumhuriyet zaten Kürtleri inkar ve sosyalistlere karşıtlık temelinde kurulmuştu. Bu kesimler rejim için düşman ve tehlike olarak belirlenmiştir. NATO üyeliğiyle birlikte bu düşmanlıklar uluslararası alana da mal edilmiş ve ortak mücadele edilmiştir.

Kültür, inanç, ve etnik zenginliğe sahip bir coğrafyada bulunan Türkiye, demokratik bir yapılanmaya ve halkların varlığına, çok kültürlülüğe açık hale getirilmediği için sürekli 'düşmanlar' ve korkular üreterek varlığını sürdürmeye çalışmıştır. Dikkat edilirse cumhuriyet kurulduğundan beri Türk ordusu herhangi bir dış düşman ve devletle savaşmamış, asıl savaşı içeride, kendi toplumuna ve Kürtlere karşı sürdürmüştür. 1920'deki Koçgirî katliamından, Dersim soykırımına, oradan da günümüze kadar aralıksız Kürtlere karşı savaş ve saldırı durumunda olmuştur.

Türkiye'de OHAL hep normal haldir

Kuruluşundan itibaren militarist bir yapıya sahip Türk devletinin tarihi aynı zamanda darbeler tarihidir. İlk darbe 27 Mayıs 1960'ta gerçekleştirilirken ikinci askeri darbe 12 Mart 1971'de yapıldı. 1978'de Türkiye'de sıkıyönetim ilan edildi. 12 Eylül 1980'de de bu sefer daha kapsamlı bir askeri darbe düzenlendi ve tüm Türkiye askeri rejim kıskacına alındı. Bu faşist yapılanma, şekli olarak yerini olağanüstü hale bıraktı. 2002'de güya OHAL yürürlükten kaldırıldı. Ama pratikte yerleşmiş ve tahkim edilmiş devlet sistemi darbe sistemi olmaya devam etti. Türkiye hala 12 Eylül'ün yaptığı anayasayla yönetiliyor. Kısacası sıkıyönetimler, darbeler ve OHAL'ler Türkiye'de normal hallerin yerine geçmiştir.

AKP 2002'de iktidara geldiğinde mevcut rejimden rahatsızmış pozlarına girdi. Kamuoyunu oyalamak ve destek almak için propaganda malzemesine ihtiyacı vardı. Ayrıca ordudan çok korkuyordu. Çünkü 28 Şubat müdahalesiyle Erbakan'ın da içinde olduğu hükümet düşürülmüştü. Hem içeride hem de dışarıda desteğe ihtiyacı vardı. AB'ye girme yanlısı olarak görünmeye, kısmi reformlarla liberal ve demokratik güçleri yanına çekmeye çalıştı. Ancak iktidar olmak ve devletin olanaklarına konmak dışında AKP'nin hiç bir hedefi yoktu. Zihniyet ve siyasi gelenek olarak devletçi, milliyetçi, gerici ve mezhepçiydi. Hiçbir demokratik mücadele yürütmemiş, bu uğurda hiç bir bedel ödememişti.

Erdoğan artık 12 Eylül anayasasına rağmen mevcut haliyle Türkiye'yi yönetemez hale geldi. Dünya ve bölge değişti, Türkiye değişti. 2002'den beri Türkiye'yi yöneten Erdoğan oyalama ve aldatmayla daha fazla yol alamazdı. 7 Haziran 2015 seçimleriyle de bu ortaya çıktı. Mevcut AKP hükümeti yeterli oy alamadı ve iktidardan düştü. İktidarı yitirmemek ve HDP şahsında ortaya çıkan demokratik seçeneği ortadan kaldırmak için bir darbeyle seçim sonuçlarını yok saydı. Sonrasında ise tam bir savaş atmosferinde 1 Kasım seçimleri ile zorla tekrar hükümet oldu.

Erdoğan iktidara geldiği günden itibaren, sınırlı bir bölgede süren olağanüstü hale son vermekle hep övündü. Ama şimdi kendi yönetiminde tüm Türkiye olağanüstü hal ile yönetilir duruma geldi. 15 Temmuz askeri darbe girişimi gerekçesiyle gerçekleştirdiği karşı darbe ile kendi diktatörlüğünü güçlendirmek için tüm Türkiye'de OHAL ilan etti. Bu OHAL öncekinden çok daha ağırdı ve sonuçları itibarıyla Türkiye'de yeni bir rejim oluşturma, faşizmi kurumlaştırma sürecini hızlandırdı. Yüz bini bulan insan memurluktan, işten atıldı, atılıyor. Devlet içinde etnik temizlik yapmaktan tutalım muhalif olabilecek kim varsa tasfiye ediliyor. OHAL tam bir darbe mantığıyla işlemeye devam ediyor.

AKP ve Erdoğan daha önce de meclisi işletmiyorlardı. Erdoğan karar alır, parlamento uyardı. AKP grubunu emir eri durumuna getirmiş, demokratik bir işleyiş yerine biat kültürünü hakim kılmıştı. Buna rağmen istediği hızda yol alamıyordu. 15 Temmuz darbe girişimi onun için tam bir 'Allah vergisi' oldu. Kendisi de darbe için, "Allah'ın bir nimeti" tanımlası yapmıştı zaten.

Bunu fırsat bilen Erdoğan kendine en ufak bir muhalefet potansiyeli taşıyan tüm kesimlere görülmemiş bir faşizm ile yöneldi. On binlerce insan bir çırpıda memurluktan atıldı. Generallerden anayasa mahkemesi üyelerine, yargıtay üyesi hakimlerden emniyetin üst düzey bürokratlarına kadar binlerce insan gözaltına alınıyor, tutuklanıyor. İşadamları gözaltına alınıyor, mal varlıklarına el konuyor. Bir çırpıda onlarca TV ve radyo kapanıyor, mallarına el konularak gaspediliyor. Onlarca belediye başkanı görevden alınıyor, tutuklanıyor. Belediyeler işgal edilerek kayyum atanıyor. Halkın seçtiği belediye başkanları ve milletvekilleri aşağılanıyor, tehdit ediliyor.

AKP'nin hedefi örgütlü toplumu dağıtmak ve teslim almaktır

Bu olanlar normal koşullarda Türkiye'de kıyameti koparmaya yeter de artar. Ancak öyle bir korku dalgası, hukuksuzluk ve ırkçı kampanya yürütülüyor ki, insanlar olan biteni olağan karşılar duruma getirilmiş durumda. Muhalif basın diye bir şey kalmadı, bitirildi. Tüm medya AKP'nin borazanı haline getirildi. Hukuksuzluğu derinleştirmek ve farklı sesleri bastırmak için var olan basın, AKP, polis ve savcıların önünde yürür hale geldi.

AKP'nin tüm Türkiye ve Kürdistan'ı teslim alıp ülkeyi büyük bir cezaevine dönüştürmek istediği açıktır. Hedef örgütlü toplumu dağıtmak ve istediği diktatörlük rejimini inşa etmektir. Demokratik ortam gelişir, toplum örgütlenir ve hakkını ararsa Erdoğan ve AKP istediği rejimi kuramaz, bu haliyle iktidarda bile kalamaz.

15 Temmuz darbe girişimini fırsat gören Erdoğan, daha önce iktidarı paylaştığı ve darbeden sorumlu tuttuğu Fethullahçıları da tasfiye ediyor. Fakat başta kendisi Fethullahçılarla ittifak kurdu, devleti onlara peşkeş çekti. Yasa ve hukuk tanımadan her türlü hırsızlık ve yolsuzluğu yaptılar. Sonra da devlette daha çok hakim olma uğruna iktidar kavgasına girdiler. İşi darbe ve karşı darbelere kadar vardırdılar.

Erdoğan ve tayfası bunun hesabını vereceğine yine mağdur numaralarına yatarak, OHAL ve KHK'lere sığınarak Özgürlük Hareketi'ni ve demokratik güçleri ezmeye çalışıyorlar. Toplumun bastırıldığı, yoğun tutuklama ve baskıya uğradığı, insan haklarının askıya alındığı, farklı renklerin, inançların ortadan kaldırıldığı homojen, tek tip faşist bir ulus yaratılmak isteniyor. Ulus devlet eksenli zihniyetler, doğal ki tekçi yönetimlere, diktatöryal-faşizan yönetimlere yönelirler. Başka biçimde kurumlaşmaları, ayakta kalmaları mümkün değildir. Erdoğan ve AKP de bunu icra ediyor.

Burada Erdoğan kişiliğini anlamak da önemlidir. Kasımpaşa'dan çıkmış, lümpen sokak kültürüyle harmanlanmış, dinciliğe bulaşmış, mezhepçi, Türkçü, devletçi bir gelenekle kişiliği şekillenmiş. Bir biçimde siyasette yükselmiş ve İstanbul belediyesi gibi bir yönetim deneyimi ve imkanına kavuşmuş. Tabii İstanbul bir devlet kadar büyük ve olanaklara sahip bir kent. Orada elde ettiği olanaklarla, havuz medya dedikleri basını oluşturma, parti kurma, etrafına insan toplamayı gerçekleştirmiş.

Necmettin Erbakan'ın ordu ve ordunun basındaki ve yargı içindeki uzantılarıyla önü kesilmişti. Erbakan gibi bir insanı Türkiye'nin başında görmek istemiyorlardı. Erdoğan ise fırsatçı, pragmatist bir tiptir. Bu boşluğu görünce hızla Erbakan'dan uzaklaştı. Erbakan'ın uzun yıllar emek verdiği bir hareketi dağıttı. İktidar sevdalılarıyla ki çoğu Doğru Yol Partisi'nden, ANAP'tan, MHP'den, gerici, sağcı, vurguncu çevrelerden bir koalisyonla AKP'yi oluşturdular. AKP bir fikir, bir mücadele, bir muhalefet partisi olarak doğmadı. Verdikleri bir bedel de yoktur. AKP'yi oluşturan kadroların neredeyse hiçbiri 12 Eylül darbesinde zindanlara düşmemiş, işkence görmemiş, işini gücünü kaybetmemiş, yoksulluk çekmemiş, illegal yaşamak zorunda kalmamış kişilerden oluşturuldu. Devlet de onların varlık sebebidir.

AKP'yi oluşturan siyasi yapının devletle çelişkisi devletin maddi imkanlarını bölüşme temelindeydi. İktidarlarını pekiştirmek ve kendilerini örgütlemek için devlet ve demokrasi amaç değil bir araçtır. İktidarla devlet imkanları yandaşlara peşkeş çekilmiş bu şekilde iktidar etrafında bir toplanma yaratılmıştır. Bu yüzden Erdoğan düşerse AKP diye bir parti kalmaz, bu yapı çil yavrusu

gibi dağılır. Çünkü içlerinde amaçlara, özgürlüklere, demokrasiye inanmış kimse yoktur. Türkiye halkına, çelişkileri kullanarak, üzerindeki baskıları dile getirerek mağdur edebiyatıyla kendilerini muhalifmiş gibi sundular. Ne zaman ki devlet içinde güçlendiler, başta desteklerini aldıkları sol-liberal, demokrat çevrelerden giderek uzaklaştılar. Artık seçimle geldikleri gibi seçimle gitmez oldular. Buna en çarpıcı örnek ise 7 Haziran seçimleriydi.

HDP ve Kürtler üzerinde büyük baskı kurdular, katliamlara giriştiler. Buna rağmen HDP'nin seçimlerden güçlü çıkmasını hazmedemediler ve iktidardan düşme korkusuyla Kürdistan'da 24 Temmuz'da topyekun savaş başlatarak, tam bir kan revan içinde 1 Kasım'da yeni bir seçime gittiler. "Türkiye ancak güvenlik konseptiyle yönetilir ve istikrar da bundan geçer" diyerek, halkı düşünemez hale getirecek kadar korkuttular. Zaten zorla 'iç güvenlik' adı altında polise sınırsız hak veren yasaları meclisten geçirdiler. Bütün bunlar Kürdistan'da kapsamlı bir savaşın hazırlığıydı. Kürdistan'da savaş olursa Türkiye'nin payına doğal olarak olağanüstü haller, sıkı yönetimler, darbeler, baskı ve terör düşer. Kürdistan yakılıp yıkılırken, Türkiye'de güller açmaz, güneş doğmaz. O savaşın karanlığı, dumanı Türkiye'ye de düşer.

Kürdistan'daki direnişi kıramayan AKP büyük paniğe kapıldı

İşte Erdoğan bu sistemin sözcülüğünü yaptı. Dikkat edilirse İsrail'e karşı kabadayılık yaptı, Rusya'ya meydan okudu ki, uçaklarını düşürdü ve "Gerekirse bir daha düşürürüz" dedi. "Suriye-Şam'a girer, Emevi Camiisi'nde namaz kılarız" dediler. Ama sonunda bu devletlerin hepsinin ayağına kapandılar. Kürdistan'daki direnişi kıramayınca, Rojava'daki kazanımlar ve direniş ortaya çıkınca, Kürt dünyasında bir canlanma, kurumlaşma, örgütlenme oluşunca hepsi adeta paniğe kapıldı. Yani Kürtlerin var olması ve özgürleşmesi kendilerinin korku kaynağı oldu.

Halbuki bu durumda Kürtlerle ittifak yapacaklarına, Ortadoğu'da daha etkili ve demokratik bir rol oynayacaklarına Kürde düşmanlığı tercih ettiler. Kürtlere düşman, Kürtleri bastıran Türkiye'nin demokratik damarlarını kurutan bir sistem doğal olarak faşist ve ırkçı olacaktı, diktatöryal olacaktı. Şu an Erdoğan darbeyi de kullanarak bu sistemi işletiyor. Topluma nefes aldırmıyor. Hergün haber bültenleri, ne kadar muhalif profesör, iş veren, akademisyen, yazar, gazeteci, edebiyatçı, memur, belediye başkanı varsa hapse atılma haberleriyle dolu. Bu da kriz, kaos, korku ve şiddet üzerinden Türkiye'yi yönetmeye çalıştıklarının en açık göstergesi oluyor.

Türkiye'yi böyle yönetenler hapishanelere on binlerce insanı tıkarsa hapishaneler hukuk mücadelesi alanı olmayacaktır. Bir defa bu kadar insanı toplu hapse atmak bir bastırma hareketidir. Bu hukuki bir süreçten öteye önce muhalefeti, tehlikeli ve kendilerine engel gördüklerini ortadan kaldırma sürecidir. Bu kesimleri toplumun içinden çıkarıp dört duvar arasında etkisizleştirme, yani muhalefeti bastırma hareketidir. Sıra bunların yargılanmasına gelecek ve göstermelik de olsa bir yargılama yapılacaktır. Doğru ve adil yargılama olmayacaktır. Çünkü sağlıklı soruşturma ya da gözaltı süreçlerine tabi tutulmadılar. Binlerce insan hapse atılıyor, toplu dosyalar hazırlanıyor ve ihtiyaç duyulduğu zaman insanları yıllarca mahkemelere bile çıkarmadan içeride tutabiliyorlar. Güçleri yeterse yargılar ya da topluma yeterince hakim olur, devleti tamamıyla ele geçirirler ve muhalefeti bastırırlarsa bir kısmını bırakarak yargılama yükünü hafifleteceklerdir.

Şimdi AKP siyasetine varolan cezaevleri de yetmemekte, sürekli yeni cezaevleri inşa etmekteler. Erdoğan şimdi Avrupa'ya üyelik süreciyle Kopenhag Kriterleri'ni uygulamak yerine, Türkiye toplumuna ve Kürtlere bol bol Avrupa markalı cezaevi ikramında bulunuyor. Toplumun parasıyla toplumu hapishanelerde çürütüp sindirmeye çalışıyor.

12 Eylülde sıkı yönetim hapishaneleri ve mahkemeleri işkence merkezleri oldu. İnsanlık dışı uygulamalara, işkencelere, öldürmelere, sakatlamalara karşı direnişler, ölüm oruçları, kendini yakmalarla karşılık verildi. Bu direnişler ile faşist yüzü açığa çıkan Türk devleti dünyada teşhir oldu. 12 Eylülcüler bunları inkar etti. Bu işkenceleri ve insanlık dışı uygulamaları uluslararası alana yansıtmayı bile suç saydılar.

Evrensel kriterler temelindeki uluslararası sözleşmelere rağmen Türkiye, Avrupa devletlerinden güçlü bir tepki görmedi. NATO üyesiydi ve Batı için güçlü bir pazardı. Ortadoğu'daki rejimler ise Türkiye gibiydi. Şimdi de Türkiye, Avrupa Birliği uyum yasalarını bir tarafa

Bir yandan bütün toplumu hapishane yaşamına alacaksın, düşünemez ve konuşamaz hale getireceksin, her tarafta istihbarat ağları örgütleyeceksin, güvenlik kameraları, dinleme, gözetlemeler yapacaksın ve bütün toplumu kayıtsız-şartsız denetime alacaksın, sonra hapishanedekilere de, "Uslu duracaksınız, ben özgürlüğünüzü gasp edebilirim, sizi aşağılayabilirim, bunu normal karşılayın" diyeceksin! Bunu kimse kabul etmeyecektir.



atmış durumda. Avrupa devletleri de iktidar çıkarları ve çelişkilerine boğulmuş durumdadır. Ortadoğu kaynamakta, çözüm yaratılamamaktadır. Bu konuda Avrupa da, Amerika da zayıf durumdadır.

Ortadoğu bu kadar kan revan içindeyken Türkiye bunu fırsat görüyor ve yararlanmak istiyor. Kürdistan'daki savaşı tırmandırdı, Türkiye'de baskıyı derinleştirdi. Diktatöryal faşizmini kurumsallaştırıyor. Bunun sonucunda hapishanelere baskı, sürgün, işkence düştü. 12 Eylül'de de, 12 Mart'ta da böyle olmuştu. AKP-Erdoğan iktidarının olağanüstü hal ilan etme nedeni de özel yasalara ve yetkilere dayanarak hak aramanın, muhalefet yapmanın yollarını kapatmak, toplumu korkutmaktır. Bundan hapishanelerin payına düşen de toplumsal dayanaktan, demokratik muhalefetten koparılmak ve yanlızlaştırılmaktır.

Fakat Türk devleti büyük çıkmazlarla karşı karşıyadır. Bu AKP için de geçerlidir. Eğer Fethullahçılar kendilerine yapılanları sindirmeyecek ve bu kadar ağır ithamlar, karalamalar, aşağılama ve toplu tutuklamalara tepkileri olacaksa en azından mahkemelerde kendilerini güçlü biçimde savunacaklardır. AKP'nin ne yaptığını herkesten daha iyi biliyorlar.

İnsan sadece elinde maddi imkanlarla, teknik araçlarla insan değildir ya da mücadele sadece onlarla yürütülmez. Asıl büyük silah insan iradesidir. Eğer insan iradesini bilerse, onu doğru bir bilinçle donatabilirse, yönünü, istikametini belirler, kararlı, uygun taktikler, uygun yöntemlerle yürürse ve en önemlisi de sağlam örgütler, birlikler kurarsa her koşul altında bütün zorlukları yener. Asla zalimlere meydanı boş bırakmaz.

Ne yaptılarsa büyük oranda birlikte yaptılar. Polis teşkilatındaydılar; dinlemeler yapıyorlardı ve AKP'ye ilişkin istihbarat bilgileri herkesten daha fazladır. 17-25 Aralık yolsuzluk operasyonlarıyla hükümeti düşecek pozisyona getirdiler. Ellerinde bütün bilgi ve belgeler vardı. Uzun yıllara dayalı örgütlenmeleri, deneyimleri ve birikimleri de var. Doğal olarak bu yapıyı yargılamaları kolay olmayacaktır.

Korku mekanizmaları üreten AKP herkesten daha çok korkmaktadır

Aynı durum Kürtler için de geçerlidir. Binlerce Kürdistanlıyı, siyasi parti yöneticileri, belediye başkanları ve çalışanları, toplumun önder kesimleri, gençlik vb devlete karşı itiraz gücü olan herkesi hedefleyip hapse atıyorlar. Siyasi nedenlerle bir araya getirdikleri onbinlece tutsağı kolay yönetemezler. Bunlar iktidara biat etselerdi zaten cezaevlerine atılmalarına gerek kalmazdı. Bir yandan bütün toplumu hapishane yaşamına alacaksın, düşünemez ve konuşamaz hale getireceksin, her tarafta istihbarat ağları örgütleyeceksin, güvenlik kameraları, dinleme, gözetlemeler yapacaksın ve bütün toplumu kayıtsız-şartsız denetime alacaksın, sonra hapishanedekilere de, "Uslu duracaksınız, ben özgürlüğünüzü gasp edebilirim, sizi aşağılayabilirim, bunu normal karşılayın" diyeceksin! Bunu kimse kabul etmeyecektir.

Bu kadar gaddarlık, bu kadar üsttenci olma, bu kadar iktidara tapınma, insanlığı unutma, yönetmeyi sadece şiddet, baskı, terör, korkutma, insanları düşünemez hale getirme, sürekli kafalarına vurarak yönetme biçimi iktidar için de korku mekanizmalarını üretir. Erdoğan'ın korkuları herkesten daha fazladır. Polis ordusuyla geziyor. Çünkü büyük suçlar işledi. Halkçı olsaydı, özgürlükçü ve demokratik bir Türkiye mücadelesi yürütseydi, Kürdistan sorununu barışçıl yollarla çözseydi hem daha çok benimsenirdi hem de bu korku kaynakları ortadan kalkardı. Bu kadar istihbarat ve polis ordusuna sığınmasına da gerek kalmazdı. Doğal olarak cezaevlerine saldırmaları bu korkuların bir kaynağıdır. Çünkü binlercesi uyanık, bilinçli, olup bitenin farkında, politikayı izleyen, örgütlenebilen, deneyimleri olan, bu ülkede söyleyecek sözü olan insanlardır. Bu kadar insanı ne kadar korku ve hapislik koşularında tutabilirsin!

Direniş ve demokratik ittifak gelişirse AKP ayakta kalamaz

AKP, Türkiye'deki Kürtlerin önünü kesmek için bugün Suriye'de işgal hareketi başlattı. Şimdi Irak'ta da bir biçimde savaşa girmenin yollarını arıyor. Bölge devletleriyle yine uluslararası güçlerle ne kadar ittifak kurmaya çalışırsa çalışsın zemin kaygandır, tehlikeler büyüktür. Bu durumda karşı karşıya gelme durumları da vardır. Türkiye'yi bu belaya sokanlar bunun hesabını verirler. Eğer Türkiye'de Kürtler ezilmez de direnişlerini büyüterek sürdürürse, Türkiye'de demokrasi güçleri demokrasi iddiasından vazgeçmez ve güçlü ittifaklar kurarsa, AKP'nin yaptıklarını iç ve dış kamuoyuna doğru yansıtabilirse bu hükümet fazla ayakta kalamaz. Zaten Erdoğan ve AKP'nin dünyadaki imajı da iyi değildir. DAİŞ ile olan ittifakları, demokrasi karşıtlıkları, baskı ve terör rejimi kurmaları, muhalefeti tasfiye çabaları az çok bilinir durumdadır.

Cezaevindeki insanlar herkesten daha çok bunu hissediyor. Baskıyı, sürgünü, hukuksuzluğu, haksız yargılanmaları, mahkemelerin iktidarın emir kulu haline geldiğini, mevcut gerici faşist yasaları bile uygulamaktan uzaklaştıklarını, hükümetin güncel siyasi çıkarlarına göre davrandığını günlük olarak yaşadığı için farkındadırlar. Bu açıdan iyi örgütlenmek, kendini doğru eğitmek, 'mekan dardır ve dışardaki imkanlar elimden gitmiştir' biçiminde gerekçeler yerine zindanları da direniş alanlarına, mekanlarına çevirmek gerekir.

İnsan sadece elinde maddi imkanlarla, teknik araçlarla insan değildir ya da mücadele sadece onlarla yürütülmez. Asıl büyük silah insan iradesidir. Eğer insan, iradesini bilerse onu doğru bir bilinçle donatabilirse, yönünü, istikametini belirler, kararlı, uygun taktikler, uygun yöntemlerle yürürse ve en önemlisi de sağlam örgütler, birlikler kurarsa her koşul altında bütün zorlukları yener. Asla zalimlere meydanı boş bırakmaz. İnsan olma iddiası taşıyanlar; etik değerlerden yoksun, iktidarın nimetlerine tapınmış, onların arkasından yerlere sürünen, çıkarcı, açgözlü toplumu dağıtmayı bile marifet sayan, bütün dayanışma duygularını, insani meziyetleri yerlere seren bu güruha karşı adaletin, özgürlüğün, demokrasinin ve eşitliğin bayrağını yere düşürmemelidir. Bunun deneyimleri ve imkanları vardır.

Günümüzde Türkiye cezaevleri 12 Eylül karanlığındaki gibi ağır koşullarda değildir. Her şeyden önce 12 Eylül'den beri oluşmuş bir direniş geleneği, kültürü, mirası ve örgütlü bir yaşam birikimi var. Yine 40 yıldır yürütülen bir mücadele deneyimi var. Tüm bunlardan alınacak güçle örgütlenirse Kürdistanlı özgürlük tutsakları bütün cezaevlerine önderlik yapabilir. Böylesi bir durumda tüm Kürdistanlı özgürlük tutsakları ve genel olarak siyasi tutsakların hepsi bundan güç alacak, onları ilham kaynağı olarak görecekdir. İçerde de topluma umut vereceklerdir. İradelerinin yenilmediğini, karanlık ve zor günlerin aşılabilineceğini, bir iktidarın ve gücün her şeye mutlak hakim olamayacağını gösterebileceklerdir.

12 Eylül karanlıklarında tüm bunlar ispatlandı. Mazlum Doğan'dan Dörtlere, Kemal Pir ve Hayri Durmuşlara, ölüm oruçlarına kadar en zor, en karanlık, en amansız koşullarda iradenin yenilmezliği ortaya konuldu. Böylelikle topluma büyük bir güç ve cesaret kaynağı oldu. Kürdistan gerillasının, Kürdistan'daki direniş hareketinin örgütlenmesinde, motive olmasında, moral değerlerinin yükseltmesinde büyük bir

rol oynadı ve devrimin kesintiye uğramasını bu direnişler engelledi. Bu açıdan şimdiki koşulların daha uygun olduğunu bilmek gerekiyor. Hiç kimse karamsarlığa ve umutsuzluğa kapılmamalıdır.

Faşist AKP yönetimi, tutsakları uzak cezaevlerine sürgün ederek ailelerini de böylelikle cezalandırmak istemektedir. Kürt halkının yoksul olduğu bilindiği için maddi olanakları kısıtlayarak tutukluları sindirmek temel politikalarıdır. Çünkü tutsakların birçoğu yoksul kesimlere dayanmaktadır. Fakat Kürdistan'da halk her şeye rağmen tutsaklara sahip çıkar, böylesi bir gelenek vardır. Şehirlerin siyasi havası farklıdır. Tutsaklar uzak cezaevlerine sürülünce hem ülkeden ve toplumdan kopartılıyor hem de onları siyasi destekten mahrum etmek amaçlanıyor. En önemlisi de sağlıklı bir yargılanmanın yapılmaması hedefleniyor.

Ailelerin yollardaki geliş-gidişleri, bu durumdan dolayı nükseden sağlık sorunlarının yanı sıra fiziki zorluklar ile sindirilmesi hedefleniyor. Böylelikle her yerde olabildiği kadar muhaliflerin, özgürlükçü tutsakların koşulları zorlaştırılarak iradeleri teslim alınmak isteniyor. Psikolojileri ve bilinçleri üzerinde baskı yaratarak, sindirerek, yorarak, meşgul ederek, enerjisini farklı alanlarda harcamasını sağlatarak, bunaltarak, yalnızlaştırarak tutsağı, örgütlü bir siyasal varlık olmaktan çıkarmak için bütün yöntemleri denemek istiyorlar. Türkiye bu konuda sicili hem çok kötüdür hem de büyük bir deneyime sahiptir. Dünyadan edindiği deneyimlerin ötesinde 12 Mart 1960'lardan, 12 Eylül vahşi işkencelerinden günümüze kadar edindiği deneyimler var. Bunu OHAL koşullarında muhalefetin sindirildiği, toplumun örgütsüz kılındığı zamanlarda daha rahat uygulayabilir. Zaten 12 Eylül zindanlarında tutsakları işkence ve zordan daha çok, yaratılan siyasi atmosfer etkisizleştiriyordu ya da sinmeye götürüyordu. Bu atmosferi aşanlar ise faşizme karşı direnilebileceğini, ırkçı militarist zihniyetin onları yenemeyeceğini gösterdiler.

Bugün Türkiye'de sadece işkence, hapis, sürgün yok; bunlardan katbekat daha fazla psikolojik propaganda ve özel savaş var. Toplumu bunaltma, sindirme, korkutma, sağlıklı düşünemez hale getirme temel iktidar uygulaması olmuştur. Özel savaş araçları coptan ve silahtan daha etkili kullanılarak sonuç alınmaya çalışılıyor.

Zindan direnişi toplumsal direnişle birleşmeli

Bu açıdan Türkiye ve Kürdistan'da cezaevlerinde olan tutsaklar *birincisi;* kendi aralarında direniş içerisinde olacak, hapishaneleri direniş alanına çevirecek, kendilerini doğru savunacak, faşizmi yargılayıp mahkûm edecek, mahkemelerin işlerini kolaylaştırmamaları için güçlü bir siyasi duruşları olacak. *İkincisi;* kendilerini sağlam, örgütsel, ideolojik-politik, tarihsel bilince ve duruşa kavuşturacaklar. *Üçüncüsü*; ailelerini, toplumu olabildiği kadar olumlu etkileyip motive ederek örgütlülüğü yaymaları gerekir. Bu örgütlülüğü derinleştirerek içeriyle dışarının direnişini ortaklaştırmak büyük önem taşıyor.

Diğeri bir husus ise; uluslararası alana yansıtmak için dışarıdakilere daha çok iş düşmektedir. Devletlerin politikaları kolay değişmez, Avrupa Birliği, Avrupa Konseyi, Avrupa Parlamentosu hazırladıkları raporlarda Türkiye'deki insan hakları ihlallerini biraz işliyor. Ama bilelim ki, devletlerin ayrı mekanizmaları var, çıkar ilişkileri var. ROJ TV, NATO pazarlıkları sonucu kapatıldı. Şimdi ise Fransa'nın şirketleriyle Türkiye'nin yaptığı pazarlık sonucu Med Nûçe ve Newroz TV kapatılıyor. İçeride Türkiye'nin kapattığı televizyonların yanı sıra Avrupa'daki televizyonlar bile kapatılabiliyor.

Türkiye bütün zenginliklerini, halkın bütün değerli kazanımlarını savaşa ve silaha yatırıyor, uluslararası güçlere peşkeş çekiyor. Tüm bunları da Kürtlerin ezilmesi ve demokratik muhalefetin tasfiyesi için yapıyor. Türkiye'nin zenginlikleri boldur. İkide bir, "Biz 80 milyon vatandaşız" diyorlar. Bu kadar insan çalışır emeklerini bu şebekeler sömürürse her zaman bol bol yiyecekleri, yemleri olur. Bedelini de halk ve toplum öder.

Bu açıdan dış propagandayı deşifre etmek, örgütlü uluslararası dayanışmayı bıkmadan usanmadan yükseltmek gerekir. Basınla, sivil toplum örgütleriyle, sendikalarla, aydınlarla yani insanın etkileyebileceği, ulaşabileceği tüm çevrelerle bunu yürütmemiz lazım. Nasıl ki devletlerin, hükümetlerin ve şirketlerin birlikleri, ittifakları ve çıkarları varsa, çelişkilerine rağmen birbirlerinden vazgeçmiyorlarsa, bizim de dünyadaki devrimci, demokratik birlik ve dayanışma çalışmasından, amaçlarından ve hedeflerinden vazgeçmememiz lazım.

Özgürlüğe sevdalı insan her koşulda zulme karşı durur

Dünya sadece şirketlerin ve devletlerin dünyası değildir. Bu dünya onlara terk edilecek kadar da sahipsiz değildir. Onun sahipsiz olmadığını göstermemiz gerekir. Özgürlüğe, eşitliğe, adalete, insanca yaşamaya susamış milyarlarca insan bu dünyada yaşıyor. Bu açıdan dünyamıza, insanlığımıza, toplumsallığımıza sahip çıkmak içeride ne kadar gerekliyse dışarda da o kadar gereklidir.

Bir diğer husus da; tutsakların direnişini, sadece dışarda yürütülecek bir faaliyet olarak görmemek gerekiyor. 'Biz dışarda eylem, miting, yürüyüş ve eğitim yapıyorduk, halkı örgütlüyorduk. Şimdi bunlar elimizden gitti. O zaman dışarı çıkmayı bekleyelim. Bakalım mahkemeler ne olacak, ne zaman tahliye oluruz?' gibi bir havaya kapılmak, doğal olarak devletin işine gelir. Bu, onların da istedikleri, amaçladıkları bir şeydir. Tam tersine hayatın her yeri mücadele yeridir. Büyük bir sorumlulukla dışardan daha fazla yoğunlaşarak, okuyarak, düşünerek, tartışarak; direnişi zamanla, imkanla, mekanla, alanla sınırlı tutmamak lazım. Yaşam bir direniş alanıdır. İnsan özgürlüğe sevdalanırsa, insani meziyetleri esas alırsa, zorlukların ve yoklukların üzerine çıkarsa; gerçek hem kendini bulur -yani benliği ve insanlığı ile buluşur- hem de zalimlere, adaletsizliklere ve zulme karşı her koşulda durmasını bilir. Ki bunu kabul etmez, sindirmez, hazmetmez. Toplumun böyle insanlara, önderlere ihtiyacı vardır.

İnsanlar bilinçli varlıklardır. Doğru eğitilmez, doğru bilinçlenmezse işte görüldüğü gibi Osmanlı ocaklarını örgütlemeye kadar gider, DAİŞ tarzı iktidarın piyonu, katili, işkencecisi olma durumuna düşerler. Toplumda bu kadar ihanet varken, bu kadar kendini satma, aşağılanma varken; ona karşı güçlü bir tepki, öfke, örgütlenmek şarttır. Bu kadar insan bilinçli bir şekilde ihanete yatmıyor. Fakat ihbarcılık, insan öldürme bilinçli bir durumdur ve kötülüğe işaret ediyor.

İnsanlar bilinçli varlıklardır. Doğru eğitilmez, doğru bilinçlenmezse işte görüldüğü gibi Osmanlı ocaklarını örgütlemeye kadar gider, DAİŞ tarzı iktidarın piyonu, katili, işkencecisi olma durumuna düşerler. Bunlardan ders çıkarmak lazım. Toplumda bu kadar ihanet varken, bu kadar kendini satma, aşağılanma varken; ona karşı güçlü bir tepki, öfke, örgütlenmek şarttır. Bu kadar insan bilinçli bir şekilde ihanete yatmıyor. Fakat ihbarcılık, insan öldürme bilinçli bir durumdur ve kötülüğe işaret ediyor.

Vatan uğruna her şey mubah değildir. İnsan, adalet ve özgürlük bir teferruat hiç değildir. Toprakları kültüre, yaşama, üretime açan, insandır. İnsanları toprağa feda edeceğine, toprakları insanların güzel yaşayacağı alanlara çevirmek gerekiyor. Cehennem yerine cennet yaratmak geriyor.

Tutsaklar eğer bu perspektiften hayata ve direnişe bakarsa AKP'nin onları hiç mi hiç sarsamayacağını göreceklerdir. Sabır da gerekiyor. Büyük direnişler, tarihi olaylar, büyük toplumsal çatışmalar ve krizler; nasıl ki güçlü, hızlı, etkili örgütlenmeyi, eylemi, taktiği, stratejiyi gerektiriyorsa aynı zamanda büyük bir sabrı ve dayanma iradesini de gerektiriyor. Bunlar kolay, birkaç günde, birkaç ayda sonuçlanacak işler değildir. Ayrıca yaşamımızı sorgulayacağız. Biz ne için yaşayacağız, 70-80 yıl ne yapacağız, sadece dar bir alanla mı bütün enerjimizi, aklımızı sınırlandıracağız? Hayır!

Bir insan bütün evreni, bütün toplumu bağrında yaşatabilir, taşıyabilir, temsil edebilir. Yaşam felsefesi, özgürlük felsefesinin sağlıklı ve güçlü olması burada çok önemlidir. Yoksa dar, marjinal, bencil, basit, olan bitenden çok çabuk etkilenen ya da duyarsız, edilgen, güdülebilen, kolay yönetilebilen bir nesne durumuna düşmek mümkündür. Toplumda böyle insanlar çokca vardır. Türkiye'de mezhepçilik niye bu kadar güçlü? Irkçılık, milliyetçilik niye bu kadar taban buluyor? Toplumu böyle düşünmeye zorluyorlar. AKP, İslam'ı, dini kullanıyor ama Türkiye tarihinde hiçbir zaman kapitalizm bu kadar pervasızlaşmamıştır. Para bu kadar tanrısallaşmamıştır. Çıkarcılık, paracılık topluma bu kadar sirayet etmemiştir. Bu Türkiye tarihinde bir zirvedir. Nerede İslami geçinen aydınlar, filozoflar, hak, hukuk, adalet arayışçıları? Yok! Hepsi yerde sürünüyorlar. Hepsi iktidarın şakşakçısı, yalakası durumuna düşmüş. Basit birer ihbarcı durumuna düşmüş. Bu düşkünlük bile insanda büyük bir öfke yaratır. Yücelmek, insanlığı temsil etmek, insanlığın ne olduğunu bu güruhlara göstermek gerekir.

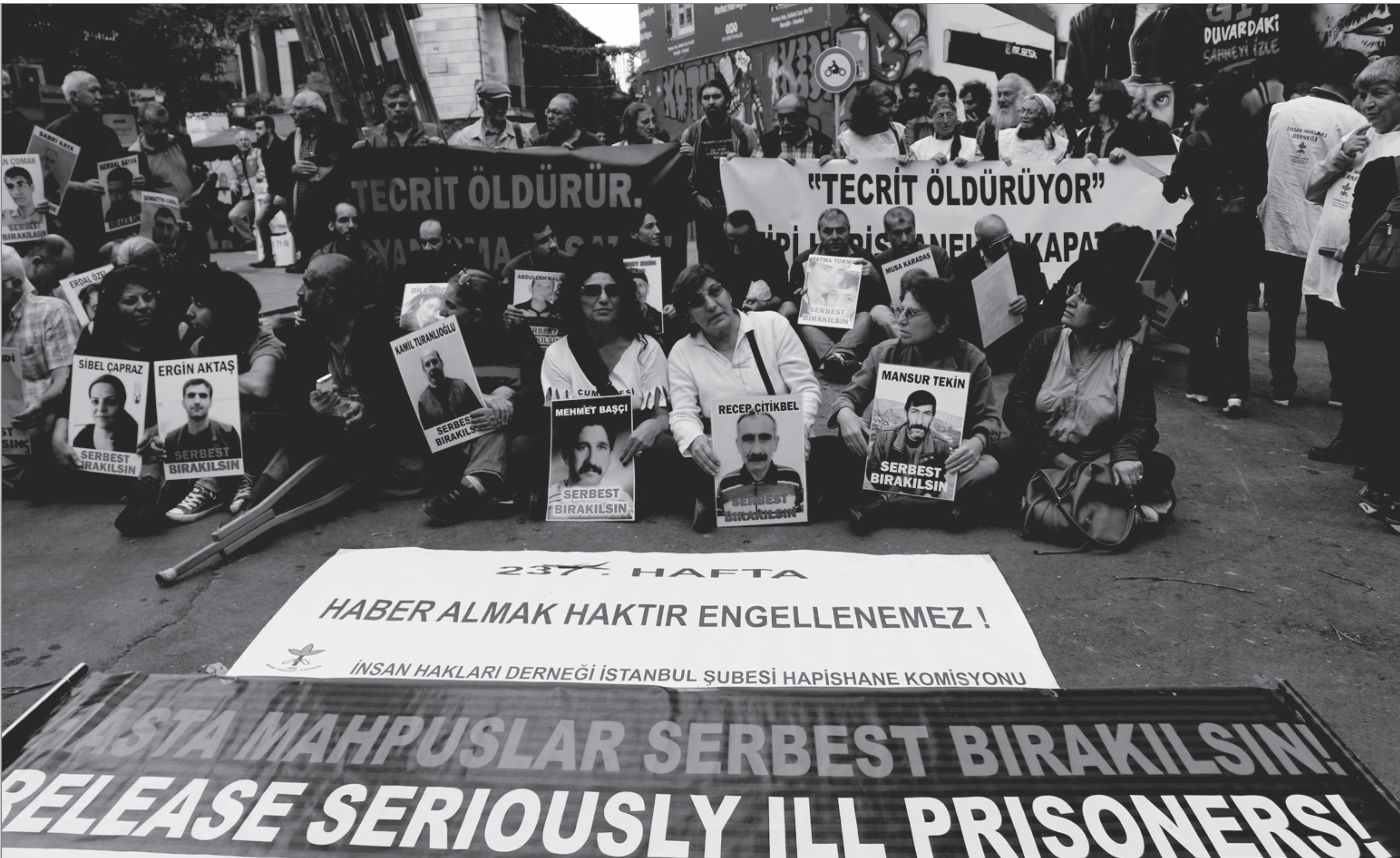
Gelişmelere karşı duyarsızlık iç ve dış kamuoyunda var tabii. Avrupa'da üç milyon Kürdistanlı, Türkiyeli yaşıyor. Devletlerin de ilişkileri çıkar üzerinden şekillenir. Basın da devletlerin, hükümetlerin, tekellerin denetimindedir. Kürdistan sorununda zaten uzun yıllara dayanan bir sansür var.

Bu duyarsızlıklar içerde nasıl ki direniş ve örgütlenme gerektiriyorsa, bunu Avrupa ve bölge halklarına da yansıtmak lazım. Devrimci dinamiklerini, demokrasi güçlerini, kültürel İslam'ı, adaleti savunan bütün kesimleri ihmal etmeden hem örgütlemek hem ittifaklar kurmak hem bilgilendirmek hem de ortak etkinlikler oluşturmak gerekiyor. Bunu aşmanın başka bir yolu yok. Satmak ve satın alma hükümetlerin, iktidarların, kapitalist şirketlerin yaptıkları işlerdir. Devrimciler ve halkçı güçler ancak birlik, dayanışma ruhuyla ortaklaşabilirler; imkanlarını, bilgilerini, deneyimlerini paylaşabilirler, faşizme karşı ortak durabilirler. Faşizm her yerde insanlığa düşmandır. Başka ülkede olması onun iyi olduğu anlamına gelmez. Ya da, 'Bizden uzak olsun ne hali varsa görsün' tarzı savuşturacak bir sorun değildir.

Bugün Türkiye'de bir bela olarak Erdoğan ve iktidarı, ortaya varlığını koyuyor. Suriye kan gölünü dönmüş, Irak param parça. Diktatörlüklerin ülkeleri ne hale getirdiği ortadadır. Suudi Arabistan'ın nasıl yönetildiği, Yemen'in nasıl kan içinde olduğunu görüyoruz ve buralarda çözüm yoktur. Sadece iktidar kavgaları, egemenlik çatışmaları var. Ülkelerin maddi manevi, insani kaynakları tüketiliyor. Ama ortaya bir sonuç çıkmıyor. İnsanlığı bir adım öteye götürecek bir proje de sunmuyorlar. Bu açıdan alternatif bir hareket, bir düşünce gücü olarak kendimizi örgütlemek, halka dayanmak, tarihsel direniş geleneğine dayanmak ve bu kültürü daha da geliştirerek yeni nesillere taşırmak gerekiyor. İnsanlıkla, diğer toplumlarla paylaşmamız, güncel çözümler bulmamız lazım.

Teorik olarak belirleme yapmak yetmiyor. Bir de nasıl örgütlenmemiz gerekiyor. Bu iş nasıl örgütlenir, kimlerle yapılır, kimler bu işte çalışabilir. Yurtdışında kimlerle yapılabilinir, kimle ortaklaşacaksın, kime ulaşacaksın. Hangi araçlarla, hangi teknikle. Kendini örgütlemek, iş bölümü yapmak ve bir düzen-disiplin içerisinde bu çalışmaları yapmak gerekiyor. Bunlar olmayacak işler değildir. Nihayetinde bu işler, toplumlar, sınıflar ya da insanlar tarafından bu hale getirilmişse yine insanlar ve toplumların düşünce ve zihniyet değiştirip doğru örgütlenmesi ile çözülecek bir meseledir. Yukarıdan birilerinin çözeceği sorunlar değildir. Faşizmin zoru, şiddeti varsa, hakkın, hukukun, adaletin de gücü vardır. Yeter ki bu güce sahip çıkan insanlar olsun, hareketler olsun. Kendini örgütleyip yaşamın her alanına cevap verecek biçimde direnebilsinler.

■■■



Coşkun akan bir ırmak gibiydi Tolhildan

Tolhildan yoldaş Özel Kuvvetlere katıldıktan çok sonraları, yer aldığı bu kurumun yönetimine yazdığı bir raporunda neden Özel Kuvvetleri tercih ettiğini anlatacaktır. Tolhildan yoldaş raporunda şunları belirtiyor:

"Reber Apo şahsında halka ve harekete dayatılan imha saldırısı, sürecin ve ortamın yoğunluğu bireyi sorgulamaya götürmektedir. Sorgulama; bir Özel Kuvvet elemanının mevcut durum karşısında duyarlılık, tavır, duruşu üzerinden gelişmektedir. Mevcut sorgulama durumu, geçmiş zorlanma ve duruş zayıflıklarını değerlendirmeyi ve ders çıkarmayı bu temelde güçlü bir pratikleşmenin zeminini gerçekleştirmeye dayanmaktadır.

Özel Kuvvetlerin, Önderliğin teminatı olma misyonuna dayanarak 2000 yılında kuruma katılım talebinde bulundum. Bu temelde kuruma katıldım. Önderliğin yaşam güvencesi olmak katılımımı anlamlandıracak temel dayanak olacaktı. Bu temelde katılımımı gerçekleştirmeye çalıştım. Ne entelektüel bilgi birikimi ne de savaş tecrübem vardı, ancak güçlü bir katılımla gereken sonuçların alınabileceğini, bu temelde pratiğe hazırlık anlamında belli bir düzeye ulaşılabileceğine inanarak katılmaya çalıştım. Bu konuda kendime güven ve başarma isteğim yetersiz değildi. Üstlendiğim misyona layık olmak ve katılımımı anlamlandırma temelinde pratikleşmek istedim. Ancak fedailikte öneri, istek olmaz. 'En iyisini örgüt bilir' anlayışıyla bu talebimi dayatmayı doğru bulmadım. 2003'te pratikleşme, mücadele de daha aktif bir konumda olma isteğim daha dayatıcı oldu. Bunun için kendimi hazır görüyordum, ama ben bunu resmi ortama dayatmaktan çok, ortama yansıtmayı tercih ettim. Kendimi Kuzeye endeksleyerek hazırlanmaya çalıştım. Bu konuda yoğunlaşma ve hazırlık düzeyimin yetersiz olduğu söylenemez. Bunun yanında kimse hazır olmadığımı belirtebilecek duyarlılığı göstermedi. Ben yine de bu isteğimi fedailik anlayışı çerçevesinde gerçekleştirmeye çalıştım. Var olan yoğunlaşmamın tam anlamıyla olmasa da ihtiyacı karşılayabileceğini düşünüyordum" diye devam edecektir.

Tolhildan yoldaşla 2000 yılından 2006 yılına kadar birlikte kalan bir yoldaşın söyledikleriyle Tolhildan yoldaşı anlatmaya çalışacağız.

"Tolhildan arkadaşı 2000 yılında Xinêre'de tanıdım. Özel Kuvvetlerde, yeni oluşan devrede beraberdik.

Tolhildan arkadaşı tanıdığım kadarıyla aile çevresi yurtseverdir. Kendisi 99 yılında Önderliğin esareti ile birlikte harekete katıldı. Genç bir arkadaştı. Metropolden, İstanbul'dan katılım yapmıştı. Tekstil işinde yer almıştı.

Fakat çok dikkatimi çeken bir nokta tekstilde yer alan ve katılan gençlerin çoğundan büyük bir farkı vardı. O kültür, o yaklaşım, o tekstildeki veya metropoldeki yaşam tarzı kendisinde hissedilmiyordu. Tam aksine daha çok genç değil de, olgun, kendisini daha çok örnek bir birey olarak yansıtmaya çalışan, ortama karşı sorumlu gören bir yaklaşımı vardı. Bunlar kendisinde ilk belirlenen şeylerdi.

Onun dışında yaşamdaki duruşu, yaşama katılışı, arkadaşlarla alıp vermesi, ilişkileri örnek alınabilecek şeylerdi. Disiplini ile hemen dikkat çekiyordu. Kurallar, yaşam, öğrenme isteği özellikle de kendisinde özgürlüğün intikamı ya da ezilen bir halkın intikamı almak olarak özgürlüğü en üst düzeyde yaşamak arzusu üst boyuttaydı.

Gençti, aslında bir yönüyle genç olması kendisine bir avantaj sağlarken, diğer yandan özellikle örgüt içerisinde genç arkadaşlara yaklaşımlar daha biraz pozitif yaklaşma, daha biraz incitmeden çalışmalara katma zemini iken, kendisinde biraz küçük görmeden ziyade şımartılma olarak görüyor ve bundan rahatsız oluyordu. Bir militanın ya da PKK içerisinde genç ya da olgun olsun ikisinin arasında farkın olmaması için yoğun çaba içerisindeydi.

Adı-soyadı: **Fadıl TOKDEMİR**
Kod adı: **Tolhildan**
Doğum yeri ve tarihi: **Xana Hewêl (Baykan) 1982**
Katılım tarihi: **2000**
Şahadet tarihi ve yeri: **Eylül 2007-Mawa-Mêrdîn**

Onun dışında çok yoğun duyguları vardı. Fiziksel olarak güçlü bir bünyeye sahip değildi, ama ona rağmen özellikle askeri alanda, pratik alanda, en ufak bir zorluk belirtisinde kendisini af etmezdi. Kendisine amansız yüklenirdi. Fiziki olarak zorlanabileceği bir çalışmanın dışında kaldığında, bunun hissini duyduğu anda buna tepki veriyordu. Bu gerçekten insanda ona karşı büyük bir hayranlık yaratıyordu.

Bir yandan yurtsever bir çevreden gelmiş, kendi çevresi ve ailesinde şehitleri olan birisi olmasından dolayı arkadaşların onu zorlu yerlere vermeme kaygısı vardı. Ne de olsa Özgürlük Hareketi'nin yazılmamış birçok yasası ve hassasiyetleri vardı. Bunlardan bir tanesi bir çevreden çok şehit varsa, Parti mümkün mertebe o gençleri korumaya alarak toplumun, ailenin duygularını incitmemeye özen gösterir. Bunu bilen Tolhildan yoldaş, yer yer bu yaklaşımlardan dolayı zorlanıyordu. Onun için çok yoğun bir mücadele içerisindeydi. Bunları bertaraf edip bir an önce özlemini duyduğu sıcak savaş sahasına gitme istemi vardı. Metropoldeki yaşama, özellikle Kürtlüğe karşı yoğun yürütülen inkar ve imha politikalarına karşı bir öfkesi vardı ve bu öfkesini pratik alanda en hızlı bir şekilde yaşama geçirme arzusundaydı. Bir yandan bunları yaşarken, diğer yandan yaşam içerisinde ona karşı bu yaklaşımları gördüğü için kendisini daha fazla katarak bunu kırmayı hedefliyordu.

Bireylerde moral bozukluğu anlarında ya da yaşanan bir olayda kendi gelişmelerini durdurma, geri çekilme yaşanabiliyor. Ancak Tolhildan arkadaşta bu gözükmüyordu. Bu yüzden her baharda sıcak savaş sahalarına nasıl gideyim, ne zaman gideyim şeklinde yoğunlaşması vardı. Kendini bunun için, taktiksel, ideolojik düzeyde hazırlamıştı. Ve bu şekilde 2006 yılında Bakur sahasına geçti.

2006'da Botan'a yürüdü. Gidiş zamanında kendisinin yanında değildim, fakat arkadaşlar anlatıyorlardı. Coşkusunu, heyecanını herkes ile paylaştığını, herkese moral verdiğini söylüyorlardı. 2000'den 2006'ya gidene kadar zaman zaman araya mesafe girse de birlikte kaldık. Bu birliktelik sürecinde genç olmasına rağmen özellikle de yaşamdaki duruşu ve olgunluğu ile büyük bir hayranlık ve takdir uyandırıyordu. Ne kadar bizim deneyimlerimiz, örgüt içerisinde yaşam tecrübemiz daha fazala olsa da kendisi bizden birçok noktada daha ileri bir duruş sergiliyordu.

Onu anlatırken zorlanıyorum. Ancak şunu söyleyebilirim; Tolhildan yoldaşı tanımak ancak onunla yaşamak, onunla paylaşmakla olur. Şahadetini duyduğumda da hazmedemedim. Böyle genç, dinamik, yaşama yön veren bir arkadaşın gidişi çok erken olmuştu. Tohildan arkadaşta yaşama yön vermek sadece konuşmak, teori yapmak temelinde değildi, yaşam duruşuyla bulunduğu ortama yön verme yeteneği üst düzeydeydi. Tolhildan arkadaş bulunduğu her ortama kesinlikle ve kesinlikle yön verirdi, doğru yola girme konusunda, bağlılık konusunda, duyarlılık konusunda, yoldaşlık konusunda kendisine biçtiği bir misyon vardı. Birde onun bu duruşu karşısında herkes kendisine bir çeki düzen vermek zorunda kalırdı. Çünkü duruşu, yaklaşımı, bakış açısı insanda kendini zorlanmaya neden oluyordu. Bu özellikler onu çok fazla ön plana çıkarıyordu.

Belki arkadaş çok fazla okula gitmemişti. Teorik olarak birçok şeyin teorisini formüle edip



ya da daha değişik boyutlarda değişik şeylerle dile getirmiyordu. Ancak Önderliğimizin söylediği gibi; "anlamak yapmaktır" biçiminde bir katılımı vardı. Ve bu tarz yaşamda karar kılmış ve kendisini ikna etmişti. Ve yeter ki birey kendisini Önderlik çizgisinde ikna etsin. Geriye kalan gürül gürül akmaktır, gürül gürül coşmadır. Nitekim Tolhildan yoldaş çoşkun akan bir ırmak gibiydi. "Ne anladıysam onu pratikleştirmek zorundayım" dercesine yaşayan biriydi.

Botan ve Gabar süreçleri birlikte yaşayan Gulan ismindeki kadın yoldaş da ayrıca Tolhildan yoldaşla paylaştıklarını bize şöyle anlatıyor:

"O da orada bulunan birçok arkadaş gibi çok gençti, dolu doluydu. Bakur'a geçmenin büyük heyecanını taşımaktaydı. Bakur'a geçmek onun için anlamlı olduğu kadar Botan'a, Gabar'a geçmek çok daha ayrı bir anlam taşımaktaydı.

Bir an önce Botan'a ulaşmak, sıcak savaş ortamında yer almak, düşmana en ağır darbeleri vurmak en büyük istem ve amacıydı.

Tolhidan arkadaş çok doğal gülüşü ve esprileriyle yaşama farklı bir renk katardı. Etrafındaki arkadaşları moraline, coşkusuna ortak eden özelliklere sahipti. Çok saf temiz duygulara sahip duygusal bir karakteri vardı. Kaygısız ve hesapsız katılımıyla herkesi adeta bu hesapsız katılıma davet ederdi.

Yanındaki arkadaşlara çok güvenir, kendisi de güven doluydu. Kalıplara sığmayan doğal bir karakterle içinden geldiği gibi hareket ederdi. Tolhildan arkadaş tüm ortamın güvenini ve sevgisini kazanan biri olup ortamın en genç arkadaşları arasında yer almaktaydı.

Bakur ortamı moraline moral katmış, coşkusunu yükseltmiş, yürüyüşüne daha fazla hız kazandırmıştı.

Erken şehit düşeceğini hissetmişti belki de bu nedenle birçok şeyi bir arada yapmak, kısa bir an'a çok şey sığdırmak istiyordu. Düşmana, ölüme aldırmaz alay eder, gülüp geçerdi.

Rahat, birçok şeyi paylaşabilecek bir dost, bir yoldaştı Tolhildan. Samimi ve dürüst yanlarıyla beraber herkesten alıp verebilen diyalog kurabilen bir özelliğe sahipti.

2006'da Bakur'da bir defa düşmanla girilen temasta yaralanmıştı. Gabar'a geçmiş, kısa bir dönemde iyileşip tekrar Mawa'ya dönmüştü.

2007 Ağustos'unda Amed'ten gelen bir grubu karşılamak için Süleyman arkadaşla ovaya Dîcle nehrine kendilerini bırakmışlardı. Amed'ten gelenler suyun diğer tarafında el sallayıp birbirlerini selamlıyorlar fakat düşman daha önceden arkadaşları fark etmiş, arkadaşları kapsamlı çemberler atıp pusuda bekliyorlar, daha sonra çatışma yaşanıyor. Süleyman ve Tolhildan arkadaşlar şehit düşüyor. Diğer gruptaki arkadaşlardan şehitlerde vardı.

Uzun bir süre bekledik olay doğru muydu? Acaba kurtulan olmadı mı? Hep büyük bir umutla yaklaştık arkadaşlar çıkıp gelecekler diye. Halbuki iki gün sonra Dîcle'de buluşacaktık, uğurlanacaktık.

Derin vadilere indim sonra uçurumlara, dağların doruklarına, Dîcle'nin akışkanlığında ya da dürbün atarken araziye belki görürüm umuduyla yürüdüm bekledim seni.

Zap'ta, Cûdî'de, Gabar'da bıraktığın izler vardı. Aradım seni yağmurların altında ıslanan bedinim üşürken ıslanan toprağın etrafa saçtığı en doğal en sade kokusunda seni hissettim genç savaşçı. Sesin bir kuşun ötüşündeki melodide, doruklarda fırtınanın uğultusunda, rüzgarın sert esintisinde, yükseklerden kopan çığın çığlıklarında resmin nakşedilmişti Cûdî, Gabar ve Mawa kayalıklarına.

Gerilla stranındaki ezgide, eylemlerde namludan çıkan mermilerin sesindeydin. Bir ananın ağıtında, lorininde, çektiği tililerindeydin. Sen ve onlar her yerdeydiniz. Yüreklerde düşüncelerde, hislerde, duygularda, doğanın her köşesinde, yılın her mevsiminde, günün her anındaydınız. Anıları ve esprileriyle, gülüşleri, söyledikleri söz ve stranlarla yine bıraktıkları izlerle, yarattıkları değerlerle hep vardırlar ve var olacaklar tarih sayfasında yer edinenler. Ülkemin çocukları ve genç özgür savaşçıları."

Evet, ülkemizin güzel evlatları "Anıları ve esprileriyle, gülüşleri, söyledikleri söz ve stranlarla yine bıraktıkları izlerle, yarattıkları değerlerle hep vardırlar" ve var olmaya devam edeceklerdir.

Anılarınızın önünde saygıyla eğiliyoruz.

Ruhun şad olsun güzel genç yoldaş, ruhun şad olsun.

Mücadele arkadaşı